26

VP MAGAZIN

FOILETON

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

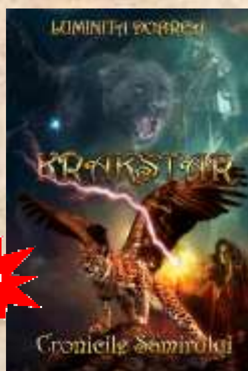
Milos Dumbraci
Cal mecanic la Rege, Sah!

RYAN CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul II

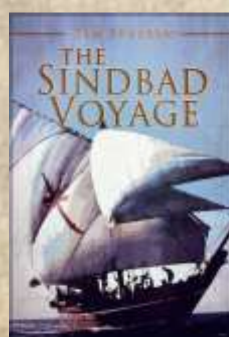
Luminița DOBREA
KRAKSTAR
Episodul II

Michael Palmer
Frăția asistentelor
Episodul IV

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 10

Florin Purluca
Conul

Jean de La Hire
Pirații din Singapore
Episodul VI

Stephen Coonts
Război aerian
Profesioniștii

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul VIII

G. Dankworth-Chadwick
Furtună peste Staked Plains
Episodul II

BD
Team RAFALE
Operatiunea Nexus One
Episodul VI

ROMÂNIA PITOREASCĂ

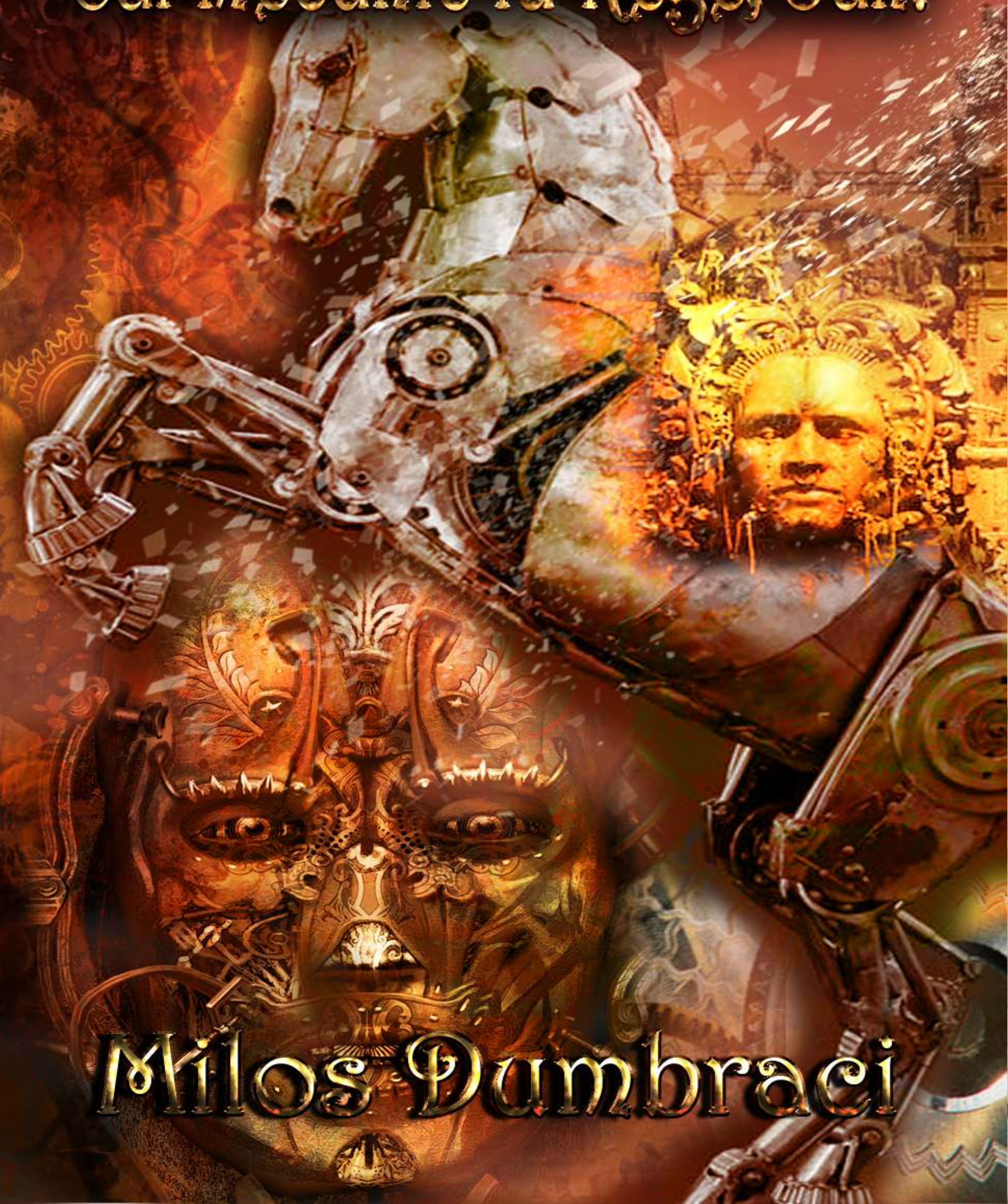

~ LUIZIENII ~

Cal mecanic la Rege, Sah!

Milos Dumbraci

SteamPunk

MILOŞ DUMBRACI

Cal mecanic la rege, Şah

Marc Cercetaș IV-32 ura Valeniile. Poate nu la fel de mult ca pe turnătorul ce-l dăduse cândva pe mâna Gărzii, dar cu siguranță își simțea sufletul plin până la refuz de scârbă și pasională dușmănie față de nisipul, cactușii, arșița și canioanele stâncoase ale acestei blestemate pustietăți.

Și monștrii. Of, Sfinte Soare, cât îl călcau pe nervi lepădăturile ce bântuiau deșertul! Mutanți, rebuturi de procesare, infractori transformați ca pedeapsă, exilați, dezertori, fugari, tâlhari, contrabandiști, fiare sălbatice, orice îți puteai imagina mai urât și feroce te aștepta cu certitudine pe undeva printr-o crevasă, pe după vreo dună sau cățărat pe vreo creastă, gata să te înhațe.

Îi venea greu să mai creadă că se afla aici tocmai pentru că, idealist cândva, luptase pentru cei ca ei, oprimații societății. Plătise prețul cu vârf și îndesat, iar acum simțea că nu meritase și asta îl umplea de atâta furie și amărăciune încât îi venea să urle. Dar nu urlă, ci se mulă mai bine pe șanțul din versantul roșiatic unde pândea, trosnind din plasticul forjat ce-i unea vertebrele, își micșoră focalizarea irișilor mecanici alimentați cu fluid vâscos prin tubulatura delicată ce-i tatua fața și-și blocă încheieturile de aliaj metalic, pregătindu-se de o lungă și plictisitoare așteptare.

*

— Marc Piviers, încântat!

Tânărul înalt și frumos, cu părul blond strălucind cârlionțat la fel de sclipitor precum ochii verzi plini de viață, pasiune și veselie, rămase cu mâna întinsă, zâmbetul larg stingându-se treptat într-o grimasă nedumerită.

Bărbatul grizonat din fața sa, iluminat oblic de soarele ce se strecura printre scândurile bătute în cuie peste ferestruica pivniței, părea compus jumătate din întuneric, jumătate dintr-un rictus înțepenit pe fața țepoasă de la barba nerasă de zile întregi. Acestuia nu-i luă mâna, ci mârâi:

— Marc și cum vrei tu, dacă ești atât de idiot întoarce-te și ieși, aici nu suntem la vreo serată dansantă, nici la vreun joc de societate! Cine te-a trimis aici?

— Charles Colțatu'.

— Tirezul de la canalul Gouze? Vrei să te cred? A dispărut de două săptămâni, după razia Gărzilor Steline la depozitul de vinuri. Cei săltați atunci sunt de mult procesați și împărțiți între ocnă, galere și Valenii, ai nevoie de o poveste mai bună de atât, iscoadă!

Atent la mâna încordată la spate a bărbatului, strânsă pe ceva ce nu se vedea în penumbră, și înfiorat de privirea fixă a acestuia, Marc făcu un pas timid spre el, cu mâna dreaptă ridicată împăciuitor, iar cu stânga scoase un bilețel mototolit, pe care o mână neobișnuită cu scrisul mâzgălise două triunghiuri întrepătrunse:

— A dispărut, dar nu a fost prins!

Suspicios, grizonatul luă hârtiuța și o citi. Apoi îl privi cu atenție pe flăcăul bălai și spuse, acum pe un ton mai calm:

— Da, e scrisul camaradului Colțat. Dar atunci, nu te-a învățat cum să vii?

— Ba da, dar mi s-a părut o copilărie, de parcă ne-am juca de-a spionii.

— Din păcate, nu ne jucăm, ci murim sau chiar mai rău. Ieși afară, mai încearcă o dată și mai vedem.

Tânărul dădu din umeri, urcă scările abrupte de lemn umed și trânti ușa, apoi coborî din nou:

— Peștii urmează Calea, sunt Marc... Scarabeu?

— Bine ai venit, Marc, replică pe un ton plat, obosit, bărbatul, eu sunt Gaston Mânzu'. Să nu mai uiți vreodată că între noi nu există nume, și poate așa o să trăiești să apuci... câți ani ai tu?

— Douăzeci si șapte!

— ... apuci douăzeci și opt. De ce Scarabeu?

— Pentru că sunt ceasornicar, măsor timpul, așa cum în legendele străvechi scarabeul crea curgerea vremii rostogolind soarele prin deșert. Mi s-a părut potrivit ca nume de conspirator! râse blondul.

— Blestemat fie numele Soarelui, măcar aici să nu fim inundați de drăgăstoasa sa atenție! scuipă Gaston, scârbit. Văd că ai tendințe de poet. Asta e bine, căci avem nevoie de tine la ceva ce va necesita multă speranță și încredere în noroc.

— Păi, da, pot spune că îmi plac lucrurile frumoase. De ce Mânzu'?

— Pentru că am lucrat la grajdurile ducale ale lui Chateau-Pes, la caii de curse. Sunt specialist în competițiile ecvestre și am adus pe lume, crescut și educat nenumărate rânduri de mânji de rasă. De-aia!

— Păi și de ce nu mai lucrați acolo? Sună fascinant!

Grizonatul oftă.

— Pentru că m-am încurcat cu Peștii. Fiindcă simt că orânduirea Regelui-Soare nu e dreaptă, că Luizienii și Stelinii nu ar trebui să ne privească drept mai prejos decât balegile cailor lor și mai puțin valoroși decât piesele de automi. Pentru că nu cred că este neapărat nevoie să grefezi mușchi pe oameni și să le extirpezi o parte din creier ca să-i faci tirezi de barje pe canale, sau mineri în ocnele de cărbune pe care să-l folosească ei în motoarele cu aburi ale caretelor mecanice și ale corst-mongolfierelor de transport și tot așa.

— Dar asta credem mulți, nu doar Peștii!

— Da, și o spuneți în gura mare și apoi într-o noapte dispăreți pentru totdeauna. Măcar noi suntem organizați cu cap și când cade o filială, restul supraviețuiesc. Nu, tocmai de aia am șters-o de la grajdurile ducelui, pentru că îl stimam din tot sufletul, era un luizian atipic. Părea aspru, dar era drept și ținea la noi la fel de mult ca la caii săi.

Gaston privi fugar spre fereastră și ascultă, dar nu se auzea decât clipocitul fluviului, așa că șopti în continuare:

— Dar într-o zi, când am adormit în fân, am surprins o discuție a sa cu, hm, cineva, nu contează, și am aflat că și Chateau-Pes complotează împotriva regelui. Și mi-am dat seama că dacă sunt prins eu drept Pește, risc sub tortură să-l dau de gol și am șters-o, iar de atunci trăiesc în hruba asta și nu am mai ieșit vreodată, mă hrănesc tovarășii precum Colțatu'. Apropo, cum dracu' a ajuns un ceasornicar să se înhăiteze cu un tirez?

— Păi de la razia din depozitul de vin. Eram acolo, pentru prima oară, când matahalele blindate ale Gărzii Steline au spart ușa și s-au năpustit înăuntru. Eu rămăsesem cu gura căscată la felul cum le pufăiau motorașele implantate sub umeri și la strălucirea hipnotizantă a plăcilor metalice încarnate pe piept, noroc de Colțat, care m-a înhățat de cot și m-a aruncat în canal. Apoi m-a tras sub apă, a smuls cu forța lui mărită grilajul unei țevi de dejecții industriale și am înotat prin ea până în râu. Cum la adăpostul de tirezi unde era alocat nu se mai putea întoarce, se ascunde de atunci în podul atelierului meu de ceasornicărie. Și mi-a spus că există cineva cu o idee ce ar putea schimba dictatura, iar eu aș fi tocmai omul necesar ca să îl ajut. Dar nu mi-a zis de ce, doar m-a trimis aici.

— S-ar putea ca prostălăul ăla simpatic să fi avut o inspirație de geniu și tu chiar să fii ceea ce am nevoie. Întoarce-te mâine seară să mai vorbim, iar la momentul potrivit o să înțelegi. Dar ai grijă să nu fii urmărit și ține-ți gura și față de mămica și iubițica, oricine te poate turna, și cred că știi pedeapsa pentru rebeliune!

Marc Scarabeu o știa și se înfioră.

*

Marc Cercetaș IV-32 era ceea ce mai rămăsese din el după pedeapsă, și în acest moment se bucura că fusese modificat în pedestraş lejer de recunoaștere. Dacă ar fi fost un blindat greu de luptă, îngreunat de motorașe cu aburi sau cu arcuri și plăci de oțel, ori un infanterist standard de marș, cu picioarele augmentate de pistoane pufăitoare și pielea de pe spate transformată în teci vii pentru o panoplie diversă de arme, răzbunarea i-ar fi fost mult mai grea.

Căci acum doar asta îi umplea mintea: răzbunarea pe maiorul Charles du Gaudefroid, ticălosul nepăsător din cauza căruia IV-32 nu mai însemna nimic, deoarece cinquena IV de Cercetași nu mai exista, și nici ceilalți 49 de camarazi în afară de el, numărul 32.

Gaudefroid era un luizian serpent, dăruit de Regele-Soare cu solzi blindați ce se ridicau sub impulsul adrenalinei și cu reflexe instantanee, de reptilă. Dar șerpenia lipsei sale de milă nu venea de la monarh, ci din propriul său suflet negru, de aristocrat înrăit în aroganță.

Cercetașii erau special prelucrați pentru a fi ușori, de cursă lungă și camuflați. De aceea li se reduceau numărul de coaste și vertebre și li se extirpa toată grăsimea; coloana rămasă era flexibilizată precum cea a felinelor, mușchii erau augmentați cu fascicule de elastic-oțel și încheieturile înlocuite cu unele din aliaj ușor. Irișii mecanici ai ochilor se puteau focaliza ca la pisici, alimentați cu fluide din pompele implantate în omoplați, iar părul era înlăturat de pe tot corpul și pielea tratată cu vopsele potrivite peisajului țintă.

Erau excelenți observatori și infiltratori, dar nu erau în nici un caz concepuți pentru luptă, fiind înarmați doar cu o lamă subțire și flexibilă deghizată în interiorul gambei și cu patru mici săgeți otrăvite ce puteau fi lansate pe distanță mică prin încordarea antebrațelor în care erau inserate între mușchi. Tactic, erau folosiți prin desfășurarea în evantai, câte unul sau doi, în fața trupelor principale, pentru a le avertiza de ambuscade, poziții fortificate sau trupe ascunse.

Însă Gaudefroid se amuzase copios încălcând toate aceste reguli. Trimisese întreaga cinquenă împreună, în formație de luptă, împotriva inamicilor care i se păreau suficient de exotici pentru a face un spectacol sângeros interesant.

Întâi, într-o grotă ocupată de o haită de o duzină de saurozi, un fel de crocodili de deșert de câte 10 metri fiecare, blindați cu plăci osoase cu muchii tăioase, plini de colți și gheare și cu câte trei cozi subțiri, pline de spini de os și rapide precum niște șerpi.

Apoi împotriva unui grup de rebuturi de procesare: mineri prea agresivi, cu mâini-excavator de oțel; tirezi plesnind de mușchi și bălosind idioți; piloți aerieni cu câte șase mâini cu unghii de sticlă incasabilă și încheieturi pe turnichete; marinari cu patru picioare cu ventuze și tot atâtea mâini cu scaieți chiratinoși; și multe alte greșeli ale arsenalului regal, prea monstruoși pentru a mai fi încadrați la vreo categorie.

Iar pe cei cinci cercetași care mai supraviețuiseră îi trimisese în avans peste o întindere de stânci înalte, inaccesibile, străbătute de doar câteva trecători nisipoase împânzite de tufe țepoase, spre presupusa tabără de vânătoare a unor braconieri britanici. Valeniile, chiar și așa sălbatice, erau protectorat francez, iar aristocrații androizi ai Tronului de Plastic de la Londra nu aveau voie să se aventureze aici. Făceau însă asta, pentru că erau vânători pasionați, iar insula lor nu le putea oferi exoticele prăzi semi-umane de aici, din deșertul exilaților.

Însă dacă tabăra exista sau nu nici nu mai conta; misiunea fusese doar încă un amuzament crud al maiorului nebun, care știa prea bine că uedurile erau infestate cu yog-sirți, un fel de căpușe uriașe ce se îngropau fără urmă în nisip, doar pentru a se năpusti asupra victimelor neștiutoare ce le treceau peste ascunzători și a le înhăța strâns înainte de a sorbi tot sângele, lent și dureros, zile în șir.

Marc Cercetaș IV-32 supraviețuise doar pentru că rămăsese ariergardă, își abandonase camarazii când îi văzuse prinși în capcană și fugise din văi, apoi ocolise peste un platou de pietriș pentru a-l aștepta pe ofițer în drumul de întoarcere spre bivuac.

Era scârbit de el însuși că își lăsase tovarășii să moară îngrozitor și nu încercase să-i salveze pentru a nu-și risca îndeplinirea răzbunării, și știa că în această alegere nu fusese cu nimic mai omenos decât luizianul ucigaș.

Iar acum, după acest sacrificiu uman și după ce așteptase nemișcat o zi toridă, o noapte înghețată și încă o jumătate de zi, privea înfuriat mișcarea de pe celălalt versant, știind că ce se pregătea acolo risca să îl frustreze de vendeta ce îi ardea sufletul.

*

— Scarabeu, vino încoace.

Marc ascultă îndemnul lui Gaston și se îndreptă șovăitor spre masa acoperită cu borcane de murături. Colțatu' îl avertizase că de data asta întâlnirea cu Mânzu' va fi hotărâtoare, mult mai importantă decât cele în care îl trimisese să ducă mesaje la alte filiale ascunse prin pivnițe și depozite, să împartă manifeste printre muncitori, marinari și docheri sau să-i urmărească discret pe cei suspectați a fi colaboraționiști, dintre care unii dispăreau apoi în fluviu, cu gâtul tăiat.

Habar nu avea cum reușea fugarul să comunice din podul său cu acrul auto-exilat ascuns în subsolul de pe faleză, dar avusese dreptate. Cu ochiul său deja format după atâtea luni, tânărul remarcase faptul că pe traseul său prin labirinticele stradele murdare înțesate de tarabe și cerșetori, unii dintre trecători păreau să se asigure că nu e urmărit, iar înainte de a intra în

adăpostul lui Gaston, observase doi masivi tirezi ce împărțeau o sticlă de rachiu peste drum, aparent chercheliți, dar gata să sară la bătaie în caz de nevoie.

Înăuntru, Mânzu' stătea pe un scăunel cu trei picioare și vorbea cu un alt Pește, un poștaș bronzat zis Corbu', care se sprijinea de masă alături de un bărbat foarte înalt, necunoscut. Acesta nu arăta a proletar, ci mai degrabă a viclean negustor bogat, uscățiv, cu o față neplăcută acoperită de un zâmbet dulceag și o privire nedefinită în ochii căprui. În orbita stângă avea implantat un mecanism cu lamele lenticulare, selectate prin clipiri, de dioptrii diverse.

— Dânsul este Nevăstuică. Este de la grajdurile regale de hipemi, acolo se ocupă de cumpărarea de piese de schimb pentru ei. Știi ce-s hipemii, nu?

— Da, bineînțeles, caii mecanici de curse, cu motoare pe aburi, nu am crescut sub o piatră, să știi, mă duc și eu la competiții.

— Nu e cazul să faci pe deșteptul, mormăi Gaston neprietenos ca de obicei. Partea interesantă nu e că mergi tu la curse, ci că la cele importante vine și regele personal, care adoră să binecuvânteze hipemii înainte de start. Iar peste două săptămâni are loc un asemenea eveniment, Cupa Albastră de Vară.

— Am înțeles, don Marc, interveni pe un ton prietenos, dar într-o voce de-abia audibilă, cu ușor accent valenian, negustorul, că sunteți ceasornicar? Cam cât de bun?

— Unul dintre cei mai buni din oraș, stimabile, se îmbățoșă tânărul, sunt cunoscut de ani de zile pentru finețea cu care lucrez orologii delicate! Pot să reglez cele mai minuscule rotițe!

— Bravo, bravo, don maistru, dar poți să și dereglezi rotițe fără să se vadă?

La privirea nedumerită a flăcăului, Gaston înlătură meticulos borcanele, dădu la o parte mușamaua și apoi întoarse pe dos tăblia mesei. Pe ea era lipită o schemă detaliată a unui hipem.

— Domnul Nevăstuică aici de față îți poate arăta ce vulnerabilități au loco-motoarele și am înțeles de la dânsul că în cazul unei defecțiuni fatale acestea pot exploda de la acumularea de aburi, transformând tot hipemul într-o adevărată bombă. Întrebarea este dacă putem să provocăm o asemenea stricăciune în așa fel încât să pară că a fost vorba doar de uzura unor piese, nu de un atentat.

Urmărit de privirile întrebătoare ale celor trei, Marc studie cu atenție complexul de rotițe ce îi fusese indicat. Își frecă gânditor bărbia și răspunse, cam nesigur:

— Cred că da, dar am nevoie de vreo jumătate de oră chiar înainte de cursă, altfel mașiniștii vor depista slăbirea și o vor repara. Și am nevoie de o trusă de scule de mecanic de cea mai bună calitate, ale mele sunt prea delicate pentru asta.

— O să aveți trusa de scule, don Scarabeu, replică tern bărbatul cu ochiul procesat, și o să aveți la dispoziție 15 minute. Va trebui să vă ajungă.

*

În frumoasa zi de vară, mulțimea entuziasmată vuia tumultuos în jurul pistei. Hipemii perfect aliniați sclipeau metalic sub razele celor trei sori, călăriți unii de automi arămii, alții de jochei procesați, scurtați de picioare și cu mâinile terminate prin ștechere ce se conectau în capul cailor mecanici.

În jurul poziției de start, lojele luxoase ale luizienilor aristocrați alcătuiau un U și coborau până lângă aparate; în continuarea lor, dar separate prin garduri de oțel și rânduri de gărzi înarmate, peluzele poporului alcătuiau și ele un alt U, mult mai întins și mai aglomerat.

În fața nobililor, pe șapte piedestale din lemn prețios, se aflau jilțuri pentru stelini, iar în mijlocul lor strălucea o poartă rotundă de aur, cu simbolul regal al soarelui.

Vuitul mulțimii fu întrerupt de șuieratul țipător de goarne, iar Marc Piviers, aflat în peluză, aproape că uită să răsufle. Era convins că lui Gaston și Corbului, ascunși în pivniță, și Colțatului pitit în podul său le era chiar și mai greu decât lui să aștepte rezultatul atentatului, dar asta nu îi ușura deloc emoțiile. Se simțea înflăcărat de speranță, căci făcuse miracole de îndemânare și într-un sfert de oră sabotase hipemul aflat acum în mijloc, fiind convins că acesta va exploda exact la timp, dacă nu cumva întârzia suveranul.

Dar acesta nu întârzie. Imediat ce trompetele încetară șuieratul, stelinii, sobri și tăcuți în robele lor negre, pășiră încet spre piedestale și se urcară în jilțuri. Apoi apărură înalții demnitari, îmbrăcați fastuos și fistichiu, și se îndreptară spre loja centrală. Ceasornicarul încremeni de uimire. Printre cei 7-8 miniștri, Nevăstuica, acoperit cu brocarturi și lanțuri de aur, glumea dezinvolt cu un bătrân gras, clipind din când în când din ochiul modificat.

Nu apucă însă să judece această uluitoare revelație, căci în urletele de extaz ale spectatorilor, poarta de aur se deschise și un tub argintiu se ridică încet, dezvăluindu-l pe rege într-o poziție studiată. Azi alesese să arate ca o furnică de cristal, cu ochi compuși de diamant, și stătea fix pe patru dintre picioarele delicate, cu cele două din față deschise larg spre public, de parcă îi îmbrățișa cu drag. În ovațiile asurzitoare, coborî grațios și se îndreptă spre hipemi, pe care îi bătu ușor pe cap, pe rând, în timp ce le șoptea încurajări jocheilor, procesați și mecanici laolaltă.

Tânărul conspirator își ținu respirația pentru câteva momente ce îi părură o veșnicie, apoi inevitabilul se întâmplă: mașinăria sabotată începu să pufăie norișori de aburi pe la încheieturi, spre nedumerirea călărețului, să se înroșească și, cu un bubuit puternic,în câteva clipe explodă violent. Bucăți de

metal, carne și cristal se împrăștiară în toate părțile, iar monarhul sfărâmat în cioburi se nărui, laolaltă cu hipemii și jocheii răsturnați de suflu.

Mulțimea înspăimântată începu să vălurească în țipete de spaimă, pregătindu-se să fugă, Marc printre ei, gata să profite de haos pentru a se face nevăzut. Fură însă cu toții încremeniți de intervenția țipătoare a goarnelor, care le atraseră atenția. Surprinși, se uitară spre trompetiști, printre care, ca la un spectacol pregătit, înaintară un șir de toboșari înzorzonați, bubuind un ritm de suspans. În timp ce spre învălmășeala de resturi se grăbeau un grup de gărzi și servitori, deasupra celor șapte stelini erupse un grandios foc de artificii roșii.

Apoi, provocând spectatorilor icnete de mirare, cutiile pe care stăteau aceștia lăsară să cadă partea din față și din ele ieșiră, fluturând din membre spre public precum niște actori celebri, șapte furnici de cristal. Înaintară câțiva pași, după care șase dintre ele încremeniră în diverse poziții grațioase, în timp ce ultima, cea de-a șaptea și singura bătută cu rubine, execută cu finețe câteva mișcări de balet, încheind printr-o piruetă.

Încântați de ceea ce percepuseră ca pe o glorioasă farsă, nobilii și poporenii laolaltă izbucniră în aplauze frenetice și strigăte admirative. Marc își luă ochii de la rege și privi spre Nevăstuică; omul cu ochiul mecanic râdea și el, aparent surprins și amuzat, și îi făcu politicos un semn din cap. În acel moment, cei doi vecini de scaun ai ceasornicarului, aparent niște banali muncitori prost îmbrăcați, se ridicară și îl înhățară ferm, târându-l spre ieșire, printre spectatorii preocupați să pretindă că nu văd nimic și nu-i aud strigătele de protest.

În același timp, grupuri de intervenție compuse din procesați blindați pătrundeau cu forța și în pivnița de pe docuri, și în podul atelierului, și în multe alte locuri folosite în secret de rezistență.

*

Printre unduirile aerului fierbinte se vedeau apropiindu-se trei călăreți. Cel din mijloc era greu de distins, învăluit în mantaua sa alburie, doar sclipirile fugare ale fireturilor de aur sugerându-i forma și calitatea de nobil. Cei doi soldați care îl încadrau se vedeau mult mai clar, masivi și lucitori de la armura încastrată cu mușchi.

Cercetașul îi observa cu irișii focalizați, dar știa că și cei trei tâlhari de pe cealaltă parte a canionului îi vedeau la fel de bine prin lentilele lunetelor prinse pe muschetele înfășurate cu grijă în plasă umplută cu iarbă uscată, pentru a nu reflecta razele sorilor. Știa cine erau și ce voiau: celebrii Scorpioni, foști trăgători de elită, dezertați și puși pe căpătuială din uciderea și jefuirea victimelor răzlețe, fie ele civile sau militare.

Atât de specialiști ajunseseră în camuflaj și ambuscade, încât mulți credeau că sunt doar o legendă de speriat călătorii, și dacă nu ar fi fost el însuși ascuns,

complet nemișcat de atâta timp, nici Marc Cercetaș IV-32 nu ar fi avut niciodată vreo șansă să îi surprindă.

Ar fi putut să-i lase să-l ucidă pe maior și să plece cu prada; nimeni nu ar fi știut vreodată că a fost de față. Dar nu dorea asta; voia ca luizianul să sufere și moară în chinuri. Așa că își scoase încet lama lungă din gambă și se încordă, concentrându-se asupra celor trei tiraliori aflați pe o ieșitură de piatră, cumva în dreapta și sub el. Stâncile larg depărtate la bază se apropiau spre vârf, astfel că îi despărțeau doar 3-4 metri pe orizontală și tot atâția pe verticală, deci putea să le vadă fiecare mișcare.

Scorpionii comunicară prin atingeri și își împărțiră țintele; așa cum se așteptase, cel din mijloc îl ochea pe ofițer, ceilalți doi pe gardienii săi. Ridică cu grijă lama extrem de ascuțită și, cu fracțiune de secundă înainte ca aceștia să tragă, o lansă cu forță. Detunăturile celorlalte două muschete acoperiră exact la timp icnetul celui lovit, și trăgătorii priviră cu nedumerire cum cele două siluete sclipitoare cad din șei și rămân nemișcate, dar cea alburie își continuă înaintarea câțiva pași, înainte de a smuci de căpăstru și a porni într-o goană înnebunită, aplecată peste coama calului.

Cercetașul își împinse picioarele în peretele de piatră cu toată forța mușchilor săi modificați și se rostogoli prin aer ca o pisică, silențios și flexibil. Căzu în spatele unuia dintre ei, lansând în același timp o săgeată otrăvită către celălalt. În timp ce acesta horcăia ținându-se de beregată, din ce în ce mai vinețiu la față, Marc îi înfipse celui de sub el degetele în ochi și smulse, fiind răsplătit cu un agonizant urlet de durere. Apoi îl împinse pe tâlharul șocat și dezorientat de pe creastă, îi înșfăcă pușca celui din mijloc și ținti cu atenție.

O pocnitură asurzitoare, iar calul lansat în galop se împiedică sub silueta albicioasă și căzu într-o învolburare de pietriș, nisip și iarbă uscată stropită cu sânge. Ofițerul se ridică amețit și începu să șchioapete greoi, încercând să se îndepărteze sprijinit în spadă.

Marc Cercetaș IV-32 apucă lama de mâner și o smulse dintre ochii sticloși ai cadavrului. Își privi imaginea reflectată în ea și se gândi că nu mai semăna deloc cu tânărul ceasornicar blond, vesel și prietenos care fusese cândva. Apoi, pe măsură ce cobora calm versantul către Gaudefroid, chicoti sinistru la gândul că cel puțin încă era poet, așa cum îl acuzase Gaston cândva, când încă erau oameni.

Căci sunetele lamei tăind în carne vie, răzuind grăsimea, despicând tendoanele și învolburând șuvoaie de sânge vor alcătui un frumos catren, iar ritmul va fi dat de urletele ofițerului. Care nu va muri curând, o, nu, ci va scoate toate sunetele omenești posibile înainte de a deveni artă, fiindcă ce este poetul, dacă nu un creator de nou din vechi? De frumos din urât și de moarte din viață?

Marc va cânta pe luizian sonata compusă deja de Soare și acoliții regali pe trupul și mintea lui, iar deșertul va dansa.

Da, pustiul este un bun ascultător al suferinței.

***

Povestire din universul steampunk al foiletonului *„**Luizienii**”* publicat in numerele 17-20 ale VP MAGAZIN.

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

~~EPISOD 02~~

Un roman care stimulează imaginația…
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat…
dar altele nu…
…sau au existat…?

„Niciodată în istoria conflictelor omenirii, atâția oameni nu au datorat atât de mult unui număr atât de mic de semeni ai lor”

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

1

Baza RAF Marham, Norfolk
Cartierul General al *Squadron* 619
5 februarie 1992

— Ședință de informare peste patruzeci de minute, Todd, să nu întârzii.

— OK, *boss*, am să le spun tuturor celor din sala echipajelor.

Squadron Leader[1] Todd Morrissey a pus telefonul jos și s-a întors să se uite cine mai e în sală. Era vremea prânzului și cea mai mare parte a echipajelor aranjase o mică gustare la botu' calului înainte de valul de zboruri de după-amiază. Cine mai era? A aruncat o privire rapidă, circulară, cu un ochi experimentat pentru a găsi un „voluntar" pentru o sarcină. A pus ochii pe Klaus și Frank.

— Klaus, Frank, sunteți gata? Ședința de informare va fi la ora 1300 în *Operations Wing*. Vă pot duce cu mașina, dacă vreți.

— Bine, a replicat Klaus și s-a concentrat din nou asupra sandwich-ului cu șuncă. Frank a dat aprobator din cap.

Grozav, se gândi Todd, *asta îmi dă destul timp*.

— Voi fi în biroul meu pentru cine va avea nevoie de mine.

Todd s-a ridicat și s-a dus repede în biroul aflat pe coridorul alăturat. În drum a trecut pe la secțiunea de administrare a *squadron*-ului și a rugat adjutantul[2] să-i aducă un dosar în birou, pentru consultare.

Todd a descuiat ușa încăperii pe care o împărțea cu armurierul-șef, a tras jaluzelele pentru a-și proteja ochii de lumina soarelui de iarnă și s-a așezat în spatele biroului. Își verifică ceasul. Treizeci de minute. Ridică ochii la auzul unei bătăi în ușă. Era adjutantul – sau „Adj" așa cum îi spuneau toți.

— Scuze că a durat atât de mult, *sir*, chemarea naturii.

— E-n regulă, Patsy, trage ușa după tine.

Flying Officer[3] Patsy Jackson era adjutantul *squadron*-ului 619 de aproape nouă luni. Era prima ei slujbă serioasă în RAF. Nu punea la socoteală cei trei ani lungi de la Baza RAF Fylingdales in Yorkshire unde s-a ocupat de fleacuri ca OC General Duties Flight[4].

Squadron 619 însemna adevărata Aviație Militară și îi făcea plăcere fiecare minut petrecut aici. Nemăritată și foarte atractivă, cu păr lung, blond și ochi albaștri

---

[1] Squadron Leader – grad militar în RAF (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

[2] Adjutant – o funcție militară. În armatele cu organizare anglo-saxonă este un ofițer care este asistentul unui alt ofițer mai mare în grad. În armatele cu organizare de inspirație franceză este un subofițer.

[3] Flying officer – grad militar în RAF (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

[4] General Duties – îndatoriri legate de poștă, materiale papetărie, consumabile pentru imprimante/copiatoare/xerox etc.

nemaipomeniți, era un fel de Brigitte Bardot. Vineri seara, la popota ofițerilor era un fel de „albinele la borcanul cu miere”, când toți celibatarii roiau în jurul ei încercând să atragă o cât de mică urmă de atenție.

Morrissey s-a ridicat în picioare și a ocolit biroul, ieșindu-i în întâmpinare. Ea se întoarse cu fața spre el, atingând marginea biroului cu picioarele-i lungi. A pus dosarul jos. Todd privea pierdut în ochii albaștri, pătrunzători, fără să spună nimic. Își coborî mâinile și-i descheie ușor fusta militară. Purta un portjartier roșu ce susținea o pereche de ciorapi gri-albaștri – conform ordinelor OC WRAF[5] – iar ochii i-au sclipit anticipativ. Todd și-a deschis încet fermoarul de la costumul de zbor și s-a dat mai aproape.

Fără sărutări, fără îmbrățișări pasionate.

Așa nu puteau rămâne dovezi. Nu păr ciufulit, nu ruj pe obraz, nu urme de parfum. Amândoi au înțeles situația și au acceptat-o – mai bine zis, Todd a făcut-o – fiind de acord să aștepte timpul potrivit. Era riscant, foarte riscant, acest comportament. Dacă ar fi fost prinși, Patsy ar fi fost detașată undeva, în alt post, iar cariera meteorică a lui Todd ar fi fost stopată abrupt.

Dar prezența primejdiei făcea ca totul să fie mai excitant.

Aceasta era plăcerea absolută a lui Todd. Pericolul, riscul, impetuozitatea, stupiditatea ridicolă a acestor „întâlniri” care le făceau incredibil de *meritorii*. Viața era prea scurtă ca să spui *Nu* când ți se oferea pe platou ca acum.

Oricum, el nu putea să piardă. Chiar dacă oamenii suspectau legătura amoroasă – și o făceau – era precum aplicarea *Regulii-22*[6]. Dacă el nega legătura, băieții de la bar ar fi făcut toți cu ochiul atoateștiutori, iar *scorul* lui s-ar fi ridicat până la cer. Dacă ar fi recunoscut, ar fi primit huiduieli de miștocăreală, care nu l-ar fi deranjat. Atât timp cât soția sa n-ar fi aflat nimic.

Dar l-ar fi castrat dacă afla.

Oricum, în momentul de față, nimic din toate acestea nu-i treceau prin minte. Nemaipomenitele coapse ale blondei Patsy îi înconjurau strâns mijlocul și episodul se îndrepta spre inevitabilul punct culminant… când a sunat nenorocitul de telefon.

— *Shit*! a chicotit Patsy.

Todd s-a aplecat precaut peste marginea biroului și fără a se opri din ceea ce făceau, a ridicat telefonul și a răspuns cu o veritabilă voce de *Wing Commander*[7].

Era *Boss*-ul. Suna din *Operations Wing*[8] și voia ca Todd să aducă dosarul *Flying Display* când va veni la ședința de la ora 1300.

---

[5] CO WRAF – Officer Commanding Women in RAF – ofițerul comandant al personalului feminin înrolat în RAF.
[6] Catch 22 – o situație frustrantă în care este prins cineva de reguli sau regulamente contradictorii.
[7] Wing Commander – grad militar în RAF (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*.
[8] Operations Wing – sala de comandă a activității tuturor avioanelor dintr-o bază aeriană.

Todd privi în jos. Se sprijinea de birou. CO 619 continua să vorbească, dar Todd nu mai asculta. În acest moment era trecut pe *alt canal* și timp de câteva secunde n-a fost capabil să înțeleagă ceea ce spunea *Boss*-ul.

— Mă auzi Todd?

— Ăă… ăă… da, *sir*, vin imediat, și Todd s-a întors brusc, din nou, în lumea reală. A pus telefonul în furcă și s-a îndepărtat de Patsy, care era la fel de *rece* precum un castravete, ca de obicei. Nici o picătură de sudoare sau un fir de păr deranjat. Era o calitate a ei care-l îngrijora puțin pe Todd. O urmă de cruzime poate.

A folosit o batistă din poșetă și și-a tras fusta la loc.

— Mulțumesc foarte mult, *sir*, a murmurat, și l-a lăsat pe Todd să-și tragă la loc fermoarul costumului de zbor.

— O, Doamne! oftă. E pentru ultima oară.

Dar știa că nu se va putea abține, din când în când, chiar dacă dorea cu adevărat să o facă.

2

Operations Wing,
Baza RAF

Morrissey i-a întâlnit pe Klaus și Frank în sala echipajului și, cu mașina sa, s-au îndreptat către *Operations Wing*. Todd continua să se gândească la Patsy. Nu putea continua așa. Chiar dacă ar fi dorit-o și ar fi divorțat, și-ar fi pus capăt carierei, iar aceasta era prioritatea sa numărul unu.

Când ai un tată *Air Vice Marshal*[9], viața ta e sub o anumită presiune.

Nu că Todd ar fi avut nevoie de metode de *convingere*.

De la prima vizită pe Aeroportul Londrei făcută la unsprezece ani împreună cu prietenul său Warbie, s-a îndrăgostit de *mirosul* aviației și de ideea de a zbura ca mod de viață. A intrat în *Air Training Corps*[10] și a profitat la maxim de influența tatălui său. A zburat la fiecare ocazie. Planorism la paisprezece ani, *RAF Flying Scholarship*[11] la șaisprezece – a putut zbura un aeroplan înainte de a avea voie să

[9] Air Vice Marshal – grad militar în RAF (cod NATO OF-7); echivalent *general-maior*.
[10] Air Training Corps (ATC) – organizație britanică de tineret sponsorizată de Ministerul Apărării și de RAF.
[11] RAF Flying Scholarship – pentru mulți cadeți, aceste cursuri sunt pași către obținerea PPL – Private Pilots' Licence – și o potențială carieră de pilot militar/civil. Unii obțin brevetul de pilot înainte de a avea voie să dea examen pentru permisul de conducere auto!

șofeze. A devenit *Cadet Warrant Officer*[12] în timp record – gradul cel mai mare pe care-l putea obține – și la șaptesprezece ani a fost admis la *RAF University Cadetship*. A trecut prin Fazele-A cu note maxim fără să depună mari eforturi. A reușit chiar să aibă și o viață socială rezonabilă, iar *prietenele* n-au fost niciodată o problemă. A mers la Cambridge și a obținut *First Class Honours Degree*[13] în Inginerie Aeronautică.

A întâlnit doar o singură „problemă" minoră – a fost selecționat ca navigator, nu ca pilot. Nimic din ce era în puterile tatălui său nu putea schimba acest fapt. Se pare că punctajul obținut la testele pentru aptitudinile de navigator a fost cel mai bun înregistrat vreodată, iar RAF a insistat ca el să devină un „back-seater"[14].

— Ar fi păcat să se irosească un asemenea talent, Todd, a zâmbit plin de sine pilotul Președinte al comisiei de selecție a echipajelor de la RAF Biggin Hill.

Nu contează, se gândi Todd, *ca navigator voi avea parte de mai puțină competiție*. Așa că a mers la Henlow ca *Student Officer*, a câștigat *Sword of Honour*[15], iar în noaptea de după absolvire a avut-o în pat pe comandanta WRAF.

A urmat RAF Finninglay și instruirea ca navigator. Aceasta nu a reprezentat o problemă pentru tânărul Morrissey și a absolvit cursul de departe primul, fiind desemnat *Best Navigation Student* pe anul 1980.

A ales primul de pe lista cu repartițiile la posturi – *Reconnaissance Canberras*, Baza Aeriană Marham. Tatăl său s-a împotrivit, susținând că de fapt *Buccaneers* erau calea potrivită pentru carierea unui tânăr promițător. Dar Todd a fost ferm și a mers la Marham. A avut o grămadă de învățat de la navigatorii cărunți care fuseseră toată viața lor în *Reconnaissance*. Vârsta medie a *squadron*-ului era dublă față de cei douăzeci și patru de ani ai săi, dar a rămas cu ei, deși viața sa socială a avut de suferit. În schimb, a călătorit în jurul lumii în misiuni de zbor și și-a învățat meseria.

Știa că Recce[16] Tornado[17] urma să intre în dotare, iar competiția pe locuri va strict limitată. Acum el se afla în poziția perfectă.

După Marham s-a calificat ca *Staff Navigation* Instructor – cel mai tânăr existent vreodată, și a fost detașat ca *Aide-de-Camp*[18] al *Air Officer Commanding* al Grpului 1.

Petrecu doi ani excelenți urmându-l îndeaproape, trăgându-i-o fiicei acestuia și urmând unul dintre primele cursuri Tornado la Baza RAF Cottesmore TTTE[19] în 1984.

---

12 Warrant Officer – grade militare fără corespondent în Armata Română. Mai mari decât subofițerii, dar mai mici decât ofițerii.

13 First Class Honours Degree – cel mai înalt tip de diplomă universitară (după sistemul de clasificare englez).

14 Back-seater – cel ce stă în scaunul din spate al carlingii (navigatorul) la avioanele militare biloc.

15 Sword of Honour – premiu acordat de către Comandant celui mai bun cursant.

16 Recce – prescurtare pentru „reconnaissance."- recunoștere.

17 Panavia Tornado – avioane de luptă multirol, bimotoare, cu geometrie variabilă, realizate în cooperare de marea Britanie și Germania.

18 aide-de-camp – asistent personal/secretar al unei persoane de rang înalt (ofițer superior/guvernamental, membru al familiei regale, șeful statului).

Se afla la începutul unei noi aventuri.

Un tur în Germania la un *squadron* de bombardament nuclear a fost urmat de avansarea la gradul de *Squadron Leader* - și nu avea decât douăzeci și nouă de ani. O înaintare în carieră cum n-a mai fost vreuna – mai ales pentru un navigator – și nici Războiul din Golf nu i-a stricat deloc perspectivele. A fost *Flight*[20] *Commander* în *Squadron* Nr II (AC) pe timpul detașării din 1990 și i s-a acordat DFC[21].

Acum se afla înapoi la RAF Marham la al doilea tur ca *Flight Commander* – dar și ca ajutor al *Squadron Commander*.

Tatăl său era întotdeauna gata să-l ajute, iar Todd avea sentimentul clar că acesta avea o influență puternică asupra carierei sale. Și, la urma urmei, nu avea nici un rost să muști mâna care te *hrănește*.

În Germania s-a căsătorit cu Fay – o ofițer WRAF de la *Air Traffic Control*. Ea se afla la prima detașare și Todd a înhățat-o înainte ca restul *adumelcătorilor* din popotă să-și pună degetele lipicioase pe ea. Tatăl său a fost de acord, iar lucrurile au mers bine… până la un punct. Aveau o fetiță minunată, Debbie, lumina din viața lui Todd. S-au mutat la Norfolk pentru încă un tur la *Recce Squadron* când acesta o fost înființat.

Todd a devenit faimos și respectat și a obținut Air Force Cross[22] pentru eforturile sale de a forma prima *Tornado Reconnaissance Trening Unit*. Staff College[23] din Canada îl aștepta, iar la întoarcerea la Marham avansarea la gradul de *Wing Commander*[24] ce se făcea cu ocazia Anului Nou. *Cerul era limita*.

Nu era un record de neglijat – mai ales pentru un navigator. Iar acum, această sarcină cuprinsă în dosarul *Royal flying display* nu-i putea face deloc rău.

---

[19] Tri-National Tornado Training Establishment (TTTE) – unitate aeriană multinațională bazată la RAF Cottesmore, Rutland, Anglia, între anii 1981 și 1999. Un program de pregătire pentru piloți (4 săptămâni la sol + 9 săptămâni de zbor).

[20] Flight – unitate militară compusă din 3-6 avioane+personalul de deservire de la sol (câteva *wing* formează un *squadron*).

[21] DFC - Distinguished Flying Cross – a treia medalie militară ca importanță acordată celor din RAF și alte Arme pentru „fapte deosebite de curaj și datorie în timpul operațiunilor de zbor împotriva inamicului”.

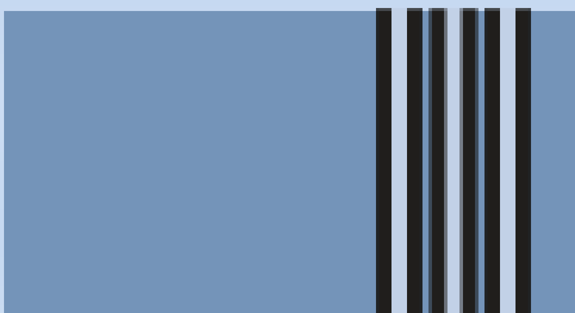
[22] Air Force Cross (AFC) – medalie militară acordată celor din Forțele Armate ale Regatului Unit, pentru „fapte deosebite de curaj și datorie în timpul zborului în misiuni care nu implicau inamicul”.

[23] Canadian Army Command and Staff College' (CACSC) – școală pentru ofițerii Armatei canadiene, destinată formării personalului de Stat major și planificarea operațiunilor militare majore. Se află în Fort Fontenac, Kingston, Ontario, Canada.

[24] Wing Commander – grad militar în RAF (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*.

3

Cei trei ofițeri de aviație au intrat în parcarea de lângă *Station Operations Wing* și timp de câteva minute au încercat în zadar să găsească un loc liber. În cele din urmă au parcat ilegal, pe iarbă – evident se prefigura a fi o ședință de informare cu multă asistență.

Ieșiră din mașină, grăbindu-se către sala de ședințe. Mai aveau cinci minute disponibile, dar Todd voia să-i înmâneze dosarul *Display* șefului său, *Wing Commander* Andy Millar.

Millar ar fi trebuit să se afle la comanda a ceea ce trebuia să se întâmple conform cu cele prevăzute în dosarul *Display*, dar fusese detașat și promovat în ultima clipă și urma să preia o bază din Germania în ultima parte a lunii martie. Evident, treaba aceasta nu-i mai permitea să ia parte. Totuși, nu-l împiedica să supervizeze întreaga operațiune. Îl va ghida pe Todd prin fiecare etapă.

Todd l-a găsit pe Millar șezând în primul rând al sălii de ședințe. Conversa cu voce scăzută cu OC *Operations Wing*.

— Aa, mulțumesc, Todd! Vom discuta imediat după ce comandantul bazei își va termina informarea.

— OK, *sir*, replică Morrissey pe când își se așeza pe scaunul din rândul al doilea.

Klaus și Frank i s-au alăturat și au așteptat răbdători ca să înceapă comandantul bazei. Exact la ora 1300 ușa sălii s-a deschis și *boss*-ul a intrat urmat de ”*Project Officer*”, *Squadron Leader Operations*.

Group Captain[25] Tony Edwards s-a oprit în spatele pupitrului din partea anterioară a sălii, a deschis mapa din piele în care se afla dosarul, și-a aranjat hârtiile supraveghindu-și cu atenție audiența, apoi a început să vorbească.

— Doamnelor și domnilor, bună ziua. Astăzi, vă vom informa cu privire la aranjamentele făcute pentru ceremoniile organizate de FlyPast[26] pentru Aniversare a Zece Ani de la Victoria din Războiul din Insulele Falkland ce vor avea loc aici, la baza Marham, pe șaisprezece iunie, în prezența Majestății Sale Regina. Voi începe cu câteva reguli de bază apoi voi da cuvântul lui *Squadron Leader Operations* pentru detalii. Cu siguranță, această Aniversare va fi un eveniment pentru presa mondială și multe, multe VIP-uri de primă mână vor participa. Trebuie să o facem așa cum

[25] Group Captain – grad militar în RAF (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

[26] FlyPast is Britain's – cea mai importantă revistă lunară de aviație, cu recunoaștere mondială pentru atenția acordată Istoriei Aviației.

trebuie, doamnelor și domnilor. *Squadron Leader Operations* va expune programul repetițiilor, iar eu vreau să subliniez cât se poate de clar că personalul selecționat pentru zbor nu va mai beneficia de nici o permisie din februarie cincisprezece până la terminarea acțiunilor consacrate Aniversării.

La această informație, întreaga adunare a murmurat surprinsă și dezamăgită. Totuși, comandantul bazei a continuat sec, stopând orice protest.

— Subliniez din nou, doamnelor și domnilor, că această activitate este prioritatea noastră numărul unu pentru primăvara aceasta și pretind cele mai înalte standarde. Nu ne putem permite un eșec având în vedere larga audiență ce va fi gata să analizeze și să critice fie și cea mai mică greșeală. Înainte de a da cuvântul lui *Squadron Leader Operations*, există întrebări?

Un moment de tăcere înainte ca Todd Morrissey să ridice mâna.

— Da, Todd?

— *Sir*, sunt zvonuri legate de o detașare în Golf dacă situația de acolo se înrăutățește din nou. Credeți că vom fi implicați în aceasta și în acest caz va fi prioritară față de acțiunile de celebrare?

Comandantul bazei a făcut o pauză de câteva secunde înainte de a răspunde, încercând să-și elimine o urmă de iritare din voce.

— După cât sunt informat, această bază nu este implicată în nici o detașare în Golf sau în altă parte. Repet, FlyPast este prioritatea absolută. Alte întrebări relevante?

Liniște. Comandantul bazei și-a subliniat punctul de vedere, iar Todd s-a înroșit ușor la auzul mustrării.

— Bine, voi ceda acum cuvântul lui *Squadron Leader Operations* care vă va da cele mai mici detalii referitoare la organizarea ceremoniilor.

Comandantul bazei a luat loc în centrul primului rând de scaune, iar *Squadron Leader* Phil Wilcock a trecut la pupitru, a acționat telecomanda pentru a prezenta primul diapozitiv și și-a început lunga și extrem de detaliata informare.

Ceremonia va avea loc pe 02 aprilie și va implica participarea a câtorva duzini de avioane. Câteva formații separate for survola aerodromul, iar *Squadron Leader* Todd Morrissey o va comanda pe prima, formată din patru bombardiere Tornado (IDS - *interdictor/strike*=interdicție/atac), patru Tornado interceptoare (ADV - *Air Defence Variant*=superioritate aeriană),

două Recce Tornado, unul Canberra[27] ECM , (*Electronic Counter Measures*), două Recce Canberra PR-9s, un C-130 Hercules[28] de transport și o cisternă aeriană VC-10. Formațiile vor survola tribunele cu spectatori la treizeci de secunde interval, se vor aduna și forma în zone diferite, vor avea puncte de plecare independente, și pentru realizarea tuturor scopurilor și intențiilor vor fi entități absolut independente. Toată tehnica se va reuni pentru *repetiția cu costume* în chiar ziua spectacolului. Factorul critic va fi sincronizarea și, ca lider navigator al segmentului Marham, Todd Morrissey va fi singurul responsabil.

Va fi *ori-ori*.

Dacă se descurca bine, putea ține capul sus, iar avansarea în grad ar fi fost certă. Dacă o dădea în bară, își încheia cariera ca *Operations Officer* în Insulele Hebride.

— Mai bine tu decât eu, a șoptit Klaus aflat la două scaune mai încolo.

4

Todd și cei doi subordonați ai săi s-au înapoiat la *Squadron* și l-au găsit gol, cu excepția adjutantului și a caporalului ei care făceau curățenie înainte de a pleca acasă. Klaus și Frank au spus „noapte bună" și s-au îndreptat spre căminul ofițerilor căsătoriți – probabil *via* popotă pentru o bere la botu' calului. Todd a băgat capul pe ușa adjutantului și a întrebat-o dacă l-a văzut pe Stumpy Stokes.

— A plecat acasă, *sir*. Acum zece minute.

— Fir-ar…, Todd avea nevoie să vorbească cu pilotul său înainte de ședința de informare pe *squadron*, de mâine. Trebuiau să se întâlnească amândoi și să schițeze un plan al Ceremoniilor. Comandantul bazei îl voia până săptămâna viitoare și trebuia aprobat întâi de *squadron boss*. Avea nevoie de sfatul lui Stumpy – îl aprecia cu adevărat foarte mult. Stumpy avea peste 3.000 ore de zbor pe Tornado plus un tur cu *Red Arrows*[29]. Era un aviator extraordinar care putea zbura un Tornado și cu ochii închiși. Todd l-a remarcat la puțin timp după ce a sosit în *Squadron*. Au fost două motive principale pentru care a făcut-o. În primul rând, voia un pilot competent care să nu-l omoare într-un stupid accident de zbor; al doilea, voia un tip deștept care să facă toată hârțogăraia de planificare a zborurilor atunci

[27] English Electric Canberra – prima generație britanică de bombardiere medii, cu reacție, fabricat în anii '50. Primul avion reactiv care a traversat Atlanticul fără escală.
[28] Lockheed C-130 Hercules – avion de transport, cuadrimotor, turbopropulsat. Poate folosi piste neamenajate.
[29] Red Arrows (the Royal Air Force Aerobatic Team) – echipa oficială de acrobație aeriană a RAF, cu baza la Scampton.

când Todd era ocupat să-și execute îndatoririle de comandant cu Patsy. De aceea, Stumpy a fost candidatul ideal pentru slujba asta, iar Todd a întârziat intenționat avansarea acestuia, pentru un an sau doi, printr-o formulare ambiguă și circumspectă a raportului confidențial anual. În secret, Stumpy era chiar mulțumit să rămână să zboare în *squadron*, iar Todd a profitat la maxim de situație.

— Sună-l acasă, te rog, Patsy, și roagă-l să se întoarcă la muncă – imediat. Sau măcar să mă sune pe mine la birou.

— Imediat, *sir*. Dar nu va fi deloc bucuros.

— Asta nu e problema mea – tu doar sună-l, te rog!

Patsy zâmbi spre Todd pe când ridica telefonul.

Stumpy era „la o băută”, a raportat răbdătoarea sa soție, și va trebui să fie luat repede de acolo sau „va scăpa frânele” cât de curând. Patsy sună la popotă și un steward l-a adus pe pilotul euforic.

— Îmi pare rău, amice, dar trebuie să vorbesc cu tine până mâine, despre Falkland FlyPass. Comandantul bazei ne-a informat în după amiaza asta și avem nevoie de un plan de acțiune.

— Și nu se poate aștepta, bombăni Stumpy, am luat deja vreo două beri la bord și nu pot conduce mașina așa cum sunt.

Todd nu a fost mulțumit de acest răspuns și a spus-o.

— Bună treabă, Stumpy, chiar îmi ești de ajutor. Mulțam fain. Presupun că va trebui aștept. Dar va trebui să te prezinți mâine fix la ora 7 am. Vreau să te pun în temă cu o serie de lucruri înainte de a informa restul echipei.

Todd a trântit receptorul în furcă și, furios, a început să facă unele note pentru a doua zi.

Între timp, Stumpy s-a întors la bar în într-un cor de întrebări referitoare la acest apel telefonic.

— Era doar șeful. Vrea să fiu prezent mâine la șapte ca să-l șterg la cur. Eh, o să aibă noroc. Ședința e la opt și la ora aia am să fiu și eu acolo. N-are decât să se cace pe el!

* * *

În dimineața următoare Todd ședea la biroul din *Operations* citind Raportul Meteo pentru zilele în care se va zbura. S-a uitat pentru a șasea sau a șaptea oară la ceas, începând să priceapă, corect, că Stumpy nu se va prezenta la timp, așa cum îi ordonase.

Stumpy Stokes începea să devină o durere de cap. Profita de felul generos de a fi al lui Todd, ceea ce însemna că Todd va trebui să facă el însuși mai multe planificări și pregătiri de zbor decât și-ar fi dorit. Nu pentru asta îl alesese pe

Stumpy drept coechipier în scaunul din față (pilot), iar acesta – cu siguranță – luase o cale greșită.

Iar Todd Morrissey era exact cel ce îl putea da de-a dura!

* * *

— Stumpy, la mine în birou, IMEDIAT!

Zâmbetul a dispărut rapid de pe fața lui Stokes care pălăvrăgea cu cei din restul echipajelor ce așteptau în sala de ședințe a *squadron*-ului pentru informarea de la ora 0800. În sală s-a lăsat un moment de liniște incomodă, în timp ce alți *Flight Commanders* ce ședeau în primul rând de scaune s-au uitat unul la altul schimbând priviri de auto-satisfacție. Știau cu toții că, mai devreme sau mai târziu, rahatu' va da pe-afară… și se părea că va fi curând. Doar *boss*-ul privea drept înainte, aruncând câte o privire la ceas și așteptând răbdător începerea ședinței. Ar fi dorit să aibă cu Todd o discuție între patru ochi. Voia ca nimic să nu prejudicieze ceremoniile FlyPast – or situația de față era una cu adevărat explozivă.

Între timp, Stumpy a mers clătinându-se pe coridor către biroul Ofițerului executiv, pregătindu-se pentru inevitabila punere la punct ce-l aștepta. Aproape că era tentat să o lase așa cum pică – ca întotdeauna – dar nu, de data aceasta își va arăta și el „cărțile". Morrissey l-a folosit – ba chiar a abuzat destul de el.

— Intră, Stumpy.

Todd spumega de furie și a ignorat invitația obișnuită de a lua loc. Nu voia ca Stumpy să se simtă ușurat sau să creadă că va scăpa și de data aceasta.

— Unde erai la ora 0700, a întrebat Todd. De ce nu te aflai la *squadron* așa cum am ordonat?

Înainte ca Stumpy să poată găsi o scuză formală, Todd a explodat.

— M-am săturat de atitudinea ta, Stokes. Luna aceasta este pentru a treia oară când mă ignori și-mi subminezi autoritatea în *squadron*. Nu-ți voi permite să-mi ignori intenționat ordinele și apoi să te duci la amicii tăi să râzi pe socoteala mea. Nu vreau ca disciplina din acest *squadron* să aibă de suferit.

Acum, Todd ajunsese să strige – ceea ce nu i se întâmpla mai deloc. Dar voia să fie sigur că Stumpy îl înțelege.

— De câteva săptămâni mă iei intenționat peste picior, a continuat Todd, de la raportul anual confidențial, iar eu m-am săturat. Când îți dau un ordin sau o instrucțiune mă aștept să fie executată. Nu dau prea des ordine în această unitate – nu este nevoie – majoritatea celor ce fac parte din efectiv își fac singuri treaba și, de obicei, o cerere politicoasă este tot ce este necesar. Dar tu, Stumpy, ai depășit limita. Ai greșit luând bunătatea și prietenia drept slăbiciune. Ei bine, prietene, ai greșit amarnic. Mai întâi, ești scos din detașarea *Red Flag* de la Las Vegas din primăvară.

Doi, ești consemnat la sol timp de o săptămână – muncă de birou, și ultima – dar nu și cea din urmă – nu mai participi la ceremoniile FlyPast.

Stumpy a făcut ochii mari. Nu-și credea urechilor. Omul a dat direct cu barda. O reacție complet exagerată. *Nu contează*, se gândi, *ciocu' mic – boss-ul va interveni și va anula toate acestea* – aveau nevoie de Stumpy pentru FlyPast. Le lipseau patru piloți din efectiv. N-aveau de ales – Morrissey voia doar să-l sperie. Nu va face niciodată ceea ce a spus.

— Nu vreau să aud scuze sau rugăminți să mă răzgândesc. Ești scos din programare. Iar dacă nu-ți schimbi atitudinea – radical – vei fi eliminat din acest *squadron* mai repede decât ai putea spune Machrihanish or RSO.

Todd se referea la coșmarul aviatorilor numiți ca *Range Safety Officer* în timpul exercițiilor de bombardament sau ca *Operations Officer* într-un mic orășel pierdut pe meleagurile Scoției. Sinucidere pentru zbor și carieră.

— Acum, ieși afară. Te vom scoate din program în cursul acestei dimineți. Moose se va ocupa de tine – e în birou.

Stumpy s-a hotărât să tacă – va scoate așii mai târziu. A ieșit în tăcere, iar Todd s-a gândit că a manageriat situația foarte bine. Un ofițer superior nu are prea des ocazia să administreze un perdaf vreunui subordonat – dar s-a gândit că a fost totuși extrem de reținut – doar atât de dur cât cerea situația. Cu toate acestea, trebuia să-l convingă pe *boss* de nevoia ca Stumpy să fie disciplinat, iar acest fapt s-ar putea dovedi a fi inconfortabil. *Boss* a fost liderul lui Stumpy în timpul detașării la *Red Arrows* și erau destul de apropiați. Dar la o analiză finală, nu-l putea susține pe Stumpy împotriva propriului său *Executive Officer*. Trebuia să accepte măsurile de pedepsire a lui Stumpy, indiferent dacă îi plăceau sau nu. Și mai mult, dacă se făceau presiuni în acest sens, mai era și *Air Marshal* în MoD[30].

— Totdeauna e bine să ai pe cineva acolo, sus, a murmurat Todd în barbă, în timp ce se auzea o bătaie la ușă.

Era *Wing Commander* Miller.

— Ai pierdut informarea Meteo, Todd.

Se lega de un amănunt. Metoda obișnuită de a „sparge” garda subordonatului.

— Iar Stumpy pare nițel posomorât. Ai un minut? Vrei să vii alături, în biroul meu?

---

[30] Ministry of Defense – Ministerul apărării.

Todd s-a ridicat și l-a urmat pe Andy Miller. De fapt, Millar nu era un tip rău. În afara faptului că era un ex-pilot de Jaguar[31] – dintre care majoritatea erau niște scârbe – el era un bun, nu, un excelent pilot care conducea *squadron*-ul prin proverbiala metodă a mâinii de fier în mănușă de catifea. Metodă care funcționa bine. I-a lăsat pe *Flight Commanders* să-și facă singuri treaba și intervenea doar dacă era absolut necesar. Așa că, vizita în biroul său nu era un semn bun.

— Ia loc, Todd, și spune-mi ce-i cu tine și Stumpy. Credeam că erați foarte mulțumiți să zburați împreună.

Tod a tras aer adânc în piept.

— Eram, *sir*, dar de data asta Stumpy a sărit peste cal. Am fost obligat să iau măsuri.

Și Todd i-a povestit toată tărășenia terminată cu pedepsirea lui Stumpy.

— Stai nițel, Todd, dacă Stumpy lipsește de la ceremonii cine o să conducă formațiile de avioane? Te-ai gândit bine la acest aspect? Nu e nimeni disponibil să-i ia locul – iar eu n-am să separ echipaje doar pentru a liniști gâlceava voastră de *amorezi*. Înainte de a aplica o sancțiune trebuie să fiu sigur că ai o alternativă viabilă. L-ai auzit ieri pe Comandantul bazei. Nu ne putem permite să o dăm în bară cu acest FlyPast – ăă, *tu*, cu siguranță nu-ți permiți! Deci, care este alternativa?

Adevărul este că Todd n-a analizat foarte atent acest aspect, pentru că a crezut că poate convinge pe unul dintre piloții vechi participanți la FlyPast. Dar, *Boss*-ul tocmai a interzis acest lucru, iar el trebuia să ia o hotărâre din mers, repede.

Și l-a fulgerat un gând.

— Ei bine, *sir*, dacă vă amintiți ședința de săptămâna trecută cu *Execs*, am discutat despre oportunitatea avansării lui Tom Nolan de la comanda a două avioane, la patru. Cred că aceasta ar fi ocazia ideală de a-l pune în pâine. La urma urmei eu voi face 99% din planificare și FlyPast ca lider navigator – el va trebui doar să stea și să piloteze avionul. Știm că e capabil s-o facă, și un zbor de verificare cu patru avioane, săptămâna viitoare, poate oficializa situația. Nu văd nici o problemă. Avem o grămadă de timp să-l mai *șlefuim* până în iunie.

Wing Commander Andy Miller OBE[32] AFC RAF a rămas tăcut treizeci de secunde, timp în care încercă să se calmeze. Era livid. Morrissey era interesat de un singur lucru – el însuși – și se părea că nu vrea să se abată de la această manieră. Comandantul bazei a subliniat foarte clar importanța acestui FlyPast, și iată-l pe Morrissey punând în pericol tot show-ul din cauza unui mic conflict de personalitate. Nu-i plăcea să se bage peste ofițerii săi – dar în acest caz nu avea încotro. Nu i se putea permite lui Morrissey să prejudicieze reputația *squadron*-ului de dragul mândriei sale.

[31] SEPECAT Jaguar – avion reactiv de atac. Construit în cooperare anglo-franceză.
[32] The Most Excellent Order of the British Empire – ordin cavaleresc înființat de regele George V la 4 iunie 1917.

— Nu, Todd. Este o problemă. Nolan nu este suficient de experimentat pentru asemenea sarcină. Dacă nu-mi poți da o soluție viabilă… Stumpy va continua activitatea.

Todd s-a ridicat în picioare. Nu putea să accepte așa ceva din partea *unui* rahat venit dintr-un *Jaguar*.

— Nu, *sir*, nu o va face. În primul rând, ori el, ori eu. Voi face publică această impardonabilă lipsă de suport pentru *Exec*-ul dvs și, spunând lucrurilor pe nume, este o chestiune de demisie. În mod evident, nu-mi pot executa sarcinile într-un *squadron* al cărui *boss* nu-și susține cu toată convingerea, 100%, *Execs* – fie că e bine, fie că nu. În al doilea rând, *sir*, sunt sigur că *Air Marshal* Morrissey, ofițerul însărcinat cu organizarea ceremoniilor de celebrare în MoD va avea ceva de spus în această chestiune. M-am făcut bine înțeles, *sir*?

Referirea lui Todd la potențialul rol al tatălui său în toate acestea nu i-a scăpat lui Millar căruia i-a venit greu să creadă că tânărul Morrissey se poate comporta în această manieră. CO al *Squadron* 619 știa ce putere se află în spatele carierei amețitoare a lui Morrissey și mai știa că Todd a fost cerut în mod special pentru această sarcină. Indiferent ce decizie va lua, va pica de fraier. Se gândea la promovarea și mutarea sa în viitorul apropiat la RAF Bruggen, pe care cu siguranță nu voia să o rateze din cauza unui fleac și a confruntării cu „spatele" lui Morrissey. În general navigatorii erau greu de suportat chiar și în ceasurile lor bune, dar acesta era un veritabil *avorton*. Se auto-disprețuia pentru ce urma să facă, dar nu-și putea permite nici o problemă sau vreun scandal în *squadron* cu atât de puțin timp înainte de plecarea sa. Cuvintele nu i-au ieșit ușor de pe buze.

— Șezi, Todd. Te-aș ruga să nu mai ridici tonul în fața mea niciodată. Acesta este biroul meu și trebuie să ai curtoazia de a da dovadă de respect. Dar, în mod evident, ai prea puțin respect pentru orice altceva în afară de exagerata ta opinie legată de propria persoană. Nu sunt de acord cu punctul tău de vedere și nu voi accepta presiuni din partea unui arogant de mâna a doua care face carieră ținându-se de curul lui taică-su. Însă, nu-mi lași loc pentru nici o alternativă. Ai obținut ce ai dorit. Acum ieși afară și încearcă să ai curtoazia să te ții cât mai departe de mine până ce voi părăsi *squadron*-ul, la sfârșitul lui martie. Trimite-l pe Stokes la mine.

Todd a rânjit.

— Vă mulțumesc, *sir*. Sunt sigur că nu veți regreta această decizie.

— Dispari din fața mea, nenorocitule, și închide ușa după tine.

Andy Millar s-a așezat luându-și capul în mâini. Poate, se gândi, cu ajutorul lui Dumnezeu, Morrissey va face din FlyPast o enormă harababură. Era singura

speranță pe care o putea avea. Se conturau a fi câteva săptămâni dificile până la plecarea sa din bază – iar Stumpy va trebui și el să suporte.

Într-adevăr, Stumpy a fost extrem de nefericit atunci când *Boss*-ul i-a dat veștile rele. A stat tăcut și furios toată ziua, ba chiar s-a gândit și la varianta PVR – *Premature Voluntary Retirement* (pensionarea/trecerea în rezervă anticipată și la cerere) – și angajarea pe liniile aeriene civile. Sigur nu putea fi mai rău decât în căcatul ăsta! Totuși, a decis să aibă o discuție pe față cu Morrissey în seara acestei zile, chiar dacă singurul rost ar fi fost să dea afară din el toată frustrarea și furia. Știa că Morrissey lucra vinerea până la ora 5:50 pm apoi ajungea la *Happy Hour*[33] chiar la șase când toți ceilalți erau deja *aghezmuiți* cu bere la juma' de preț. Așa că era hotărât să tragă de timp prin sala echipajelor până ce plecau toți ceilalți și apoi să-l înfrunte pe Morrissey fără martori.

* * *

La 5:30 pm Stumpy ședea în sala echipajelor și bea cea dea treia sticlă de Heineken Export luată din frigiderul *squadron*-ului. Nițel curaj olandez nu numai că nu-i făcea rău, dar îi și întărea încrederea pentru confruntarea ce urma. Știa că Morrissey se afla în biroul său și Adjutantul, ca de obicei, aștepta să încuie clădirea. S-a ridicat, a traversat sala și a ieșit pe ușă. Și-a luat bicicleta și a pedalat până la fereastra biroului lui Morrissey, care se vedea de cealaltă parte a platoului curții.

* * *

Todd se afla în biroul său cu spatele la fereastră, iar Patsy, adjutanta, era aplecată peste birou, cu fața în jos. Se bucurau, ca-n fiecare vineri, de întâlnirea de după-amiază înainte de a se retrage la bar, bine dispuși și cu un sentiment de imensă auto-satisfacție pentru Todd.

Deodată, i-a surprins o răpăială de lovituri la fereastră, și când amândoi, Patsy și Todd, au întors capetele către sunet, o mână a împins canatul și în cadrul ei a apărut o față. Vocea era calmă, dar plină de o notă victorioasă.

— Păi, cred că m-am întors în FlyPast, nu-i așa, Todd?

Stumpy Stokes a aruncat o privire la fundul gol al lui Patsy, s-a întors, a încălecat pe bicicletă și a pedalat spre popotă.

Va urma…

[33] Happy hour (Ora fericită) – termen de marketing: pe o perioadă scurtă de timp, un bar (de exemplu) oferă băuturi pe gratis.

LUMINITA DOBREA

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Luminița Dobrea

KRAKSTAR
Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

II

Strigătul Furtunii

Poteca îngustă înlănțuia strâns peretele de stâncă. Simțeam din ce în ce mai acut tăişul pietrelor prin tălpile încălțărilor firave. Nu mă puteam gândi decât la bocancii mei de explorare, cu talpă groasă, pe care am fost nevoit să-i las pe Pământ. Pentru că fiecare pasager care urca la bordul transgalaxului avea dreptul la numai nouăsprezece kilograme de bagaje a trebuit să-mi aleg cele mai uşoare încălțări, bune în stepă, dar complet inutile pe munte.

Kayam înainta cu o viteză uimitoare printre stâncile ascuțite. Părea mânat de un foc interior. Îl invidiam pentru agilitatea cu care depăşea orice obstacol şi mai ales tânjeam după încălțările lui care păreau create special pentru orice fel de teren. De-a lungul timpului, samirenii s-au dovedit a fi oameni foarte practici, care nu făceau nimic la întâmplare. Totul era bine chibzuit şi de maximă utilitate.

Cea mai grozavă şi practică invenție a lor era pelerina de stepă. O minune a tehnicii populare menită nu doar să apere de soare şi de vânt ci şi să păstreze apa proaspătă şi rece, printr-un sistem ingenios de tuburi fine şi pungi flexibile. Fie că era absorbită dintr-un râu sau era adăugată într-

un compartiment de alimentare, apa era înainte de toate filtrată până la nivel microscopic şi apoi era introdusă în labirintul de tuburi fine care, folosind energia generată de mişcarea purtătorului, păstra apa la temperatură scăzută. Aşa reuşeau să străbată în lung şi-n lat pustietatea câmpiilor fără să simtă lipsa apei. Lăudând în gând ingeniozitatea meşterului care lucrase multă vreme la pelerina pe care o purtam, am desfăcut dopul de la capătul mânecii şi am sorbit o gură de apă proaspătă.

Kayam s-a oprit în fața unei despicături largi în potecă şi evalua situația.

— Ascultă băiete, să nu mi te pierzi cu firea tocmai acum...

M-a privit intens şi mi-a pus o mână noduroasă pe umăr. În dreapta se ridica stânca cenuşie brăzdată de firele argintii ale cristalitei, în stânga se căsca hăul ce rânjea cumplit cu colți duşmănoşi de rocă dură. În locul pe unde trecuse cândva poteca, un bolovan imens desprins din înalturi muşcase hulpav lăsând în urmă o rană adâncă. Nu era chip să sprijini piciorul pe undeva pentru a păşi dincolo şi chiar dacă ar fi existat un astfel de punct, pasul trebuia să fie ca de uriaş.

Bătrânul scotocea bombănind prin tolba lui cu minunății.

— Pe toți krakstarii, unde te-ai ascuns, pârdalnice? Aha! Aici erai! – a exclamat bucuros şi a scos din tolba prăfuită o unealtă mică, făurită din metal şi lemn negru de traborin. A cântărit-o în palmă încercând să-i găsească cea mai bună poziție şi a meşterit ceva la pârghiile din care era făcută. Am privit cu suspiciune mecanismul şi mi-am exprimat îngrijorarea.

— Şi cum are să ne ajute pe noi jucărioara asta?

— Asta nu-i jucărie, este un terdon. Priveşte şi ai să afli – îmi răspunse cronicarul în stilul specific samirenilor.

Dornici de simplitate şi mai ales bine instruiți să-şi conserve energia, nu le plăcea să explice, preferau să arate.

Din vârful aglomerării de pârghii fin combinate, țâşni o tijă de mărimea unui creion. Capătul de înaintare părea încins la incandescență. Prins de celălalt capăt, un fir străveziu urma calea deschisă de capătul luminos. În contact cu roca, tija a fumegat scurt şi a pătruns adânc. Cu o smucitură energică Kayam a părut să armeze un mecanism intern care fixa vergeaua în stâncă.

— Acum putem trece – a declarat rapid tăindu-mi orice protest.

Cu palma largă desfăcută, mi-a întins terdonul. Firul subțire, translucid, nu era mai gros decât un fir de ață. Nu-mi inspira nicio

încredere. Pe dinăuntru, ființa mea urla de spaimă. Înălțimile îmi provocau o mare nelinişte, iar înfruntarea lor îmi umpleau sufletul de groază. Destul că îmi călcasem pe inimă şi îl urmasem pe acea potecă chinuită, acum voia să sar eu primul legat de un fir ca de mătase. Era prea mult. Am făcut un pas în spate refuzând oferta generoasă.

— Bătrâne, nu sunt sigur că ne ține!

Mi-a întors o căutătură năprasnică şi drept răspuns s-a avântat înainte având ca unic punct de sprijin fragilul fir. Îmi imaginam o cădere pe cât de spectaculoasă, pe atât de dureroasă, dar nu a fost aşa. Preț de o zbatere de pleoape, Kayam a zburat pe lângă stânca netezită de avalanşă şi a ajuns cu bine pe partea cealaltă. Nu a stat pe gânduri şi a făcut vânt mecanismului pe care l-am prins în ultima clipă. Privind la bătrânul cronicar, ezitarea s-a topit ca ceața în razele fiebinți ale soarelui. M-am aruncat în gol. Dorința de supraviețuire şi senzația de plutire se împleteau în mintea mea într-un iureş nebun. O parte din mine dorea să ajungă mai repede cu picioarele pe stânca solidă, pe când cealaltă parte nu voia decât să zboare. O durere ascuțită în umăr mi-a deşteptat toate simțurile. Cu o mână sigură, Kayam m-a prins înainte să-mi alunece piciorul în hău.

— Straşnică traversare, cățărător facem din tine, tinere!

Îmi frecam înciudat umărul zdrelit şi blagosloveam de mama focului.

— Mai bine n-ar fi nevoie... cui i-a mai trebui... ca mine să pățească!

— Ce tot bodrogăni acolo, „viteazule”? Asta-i floare la ureche. Un cronicar adevărat trece prin multe greutăți şi îşi înfruntă soarta aspră cu mândrie şi chibzuință. Asta e calea care ți se aşterne în față. Nu are să-ți netezească nimeni drumul şi singurul în stare să te apere, vei fi tu.

— Uf, cine m-a pus să accept, ucenicie îmi trebuia mie...

Cu o apăsare dibace pe una din pârghiile micului terdon, Kayam a desprins vergeaua metalică din stâncă şi firul cel harnic a adus-o cu repeziciune înapoi în mica sferă de la baza ciudățeniei. Cu o privire misterioasă, cronicarul mi-a întins mica jucărie.

— Zici că ai dat de greu? Vrei să faci cale-ntoarsă? Hai, du-te acasă şi te ascunde cu nasul în arhivele tale...

Am luat ghemul de metal şi lemn din mâna lui. Îmi treceau prin minte tot felul de scenarii. Mă vedeam coborând în goană poteca şi alergând nebuneşte până la prima platformă de lansare.

— Dacă şi eu aş fi dat înapoi când eram în pântecele Muntelui Clocotitor, nu ar fi aflat nimeni că va erupe şi ar fi murit toți cei care

munceau în galerii. Când viața a mii de oameni depinde de tine nu îți mai pasă nici de dogoare şi nici de usturimea cărnii…

Am simțit în plin şfichiuitura ruşinii. Un val de ciudă mi-a inundat obrajii cu purpura înfrângerii. Mi-am afundat privirea în colbul potecii şi am înghițit în sec.

— Sonje, eşti încă tânăr şi neştiutor. Mai este încă speranță pentru tine, dar trebuie să ai răbdare în primul rând cu tine. Viața te va învăța când să înaintezi şi când să baţi în retragere. Vei avea în cale piedici pe care le vei putea sări, dar vor fi şi obstacole pe care va trebui să le ocoleşti. Atâta timp cât ți-ai găsit adevărata cale şi o urmezi, nimic nu te va putea opri. Păstrează terdonul. Se pare că tu ai mai mare nevoie de el. Chiar dacă nu vei mai urca pe munți, măcar îți va aminti că întotdeauna există o soluție. Acum să mergem, se va întuneca în curând şi întârziem la întâlnire. Nu vreau să fim nepoliticoşi.

L-am urmat fără să scot o vorbă. După vreo două ore de urcuş chinuitor ne-am oprit pe vârful tocit de vremuri. Bătrânul Kayam era peste măsură de misterios. Nu a vrut nici în ruptul capului să-mi dezvăluie scopul acestei misiuni. S-a aşezat direct pe stânca lustruită de stihii şi, cu o mişcare de magician, a scos din mânecă un mic flaut metalic. Strălucirea argintiu-violacee a instrumentului m-a dus cu gândul la platoşele solzoase ale krakstarilor care, din înaltul cerului, ne-au vegheat drumul prin stepă.

Soarele alb-albăstrui a căzut brusc sub linia orizontului şi în întunericul plin de stele şi-a făcut apariția Echo, luna cea arginitie.

— Nicio clipă mai târziu – enunță scurt şi duse flautul la buze.

Sunete grave îndulcite de nuanțe rafinate au umplut spațiul din jurul nostru. Privit mai atent, flautul emana nu doar sunete ci şi văluri de lumină argintie. Fiecare sunet mai înalt devenea o sclipire pe țesătura fină ce părea să izvorască de sub degetele contorsionate de bătrânețe ale cântărețului. Curând vârful muntelui era învăluit de unduirile luminoase şi melodia delicată părea când să cheme, când să mângâie, când să îndemne la luptă, când să slăvească pacea. Îmbătat ca de o licoare neaşteptată am ridicat ochii şi am privit luna cea bălaie. Chipul rotund părea să-mi zâmbească dintre valurile de borangic țesut cu migală de flautul măiastru. Am închis ochii dornic să o văd pe Echo întrupată într-o domniță diafană. O adiere lină mi-a atins fruntea şi am deschis ochii. În fața mea îşi scutura capul un krakstar uriaş cu ochi strălucitori.

Am înghețat.

Nu îndrăzneam nici să suflu.

În zadar am căutat cu disperare ajutor la Kayam. Bătrânelul se amuza copios pe seama mea.

Fiara m-a adulmecat agale, savurând cu interes mirosul străin. A adoptat o postură trufaşă şi mi-a dat un ocol. Mă simţeam măsurat şi analizat până în străfundurile fiinţei. Uşor nemulţumit, a pufnit cu dispreţ şi s-a îndreptat spre Kayam. Cu mişcări lente de felină stăpână pe situaţie, s-a aşezat leneş lângă cronicar. A primit cu drăgălăşenie salutul îmblânzitor şi s-a alintat o vreme frecându-şi fruntea de fruntea prietenului uman. Mulţumit de primire, şi-a aşezat capul pe genunchiul bătrânului şi a început să toarcă.

— Pe unde ai umblat, moşnege, l-a întrebat domol Kayam care a lăsat flautul jos şi a prins a mângâia cu drag blana krakstarului. Miroşi a furtună. Iar ai zburat printre fulgere?

Drept răspuns, fiara a întors capul pe o parte şi l-a privit ştrengăreşte, aşteptând să fie scărpinat sub bărbie.

Încurajat de atitudinea prietenoasă, m-am apropiat de cei doi.

— Nu-ți fie teamă, Strigătul Furtunii nu-i decât un bătrânel țâfnos şi alintat. Pentru el vremea bătăliilor a apus. Acum se mulțumeşte să zburde prin iureşul furtunilor pe care le vânează din când în când. Am îmbătrânit amândoi. Hai băiete, nu-ți fie teamă, stai lângă noi.

M-am aşezat cu grijă, nu cumva să deranjez uriaşa felină care-şi ridicase capul şi căsca ostentativ arătându-şi caninii de mărimea pumnalelor.

— Trebuie să-i arăți că-i eşti prieten, întinde palma desfăcută spre el. Hai, ai încredere!

Deşi creierul meu zbiera înfricoşat să nu o fac, îndemnat de vorbele blânde ale cronicarului, am întins palma spre gura plină de colți a krakstarului. Respirația lui fierbinte mi-a pătruns în piele şi s-a răspândit până la umăr.

— Nu-ți fie teamă…

Vorbele lui Kayam au trecut prin mine ca un curent când Strigătul Furtunii şi-a trecut limba aspră ca şmirghelul peste palma mea. A plescăit molatec, savurând tacticos gustul sărat. Un fior i-a străbătut blana de pe spinare şi l-a adus în stare de alertă. Am retras speriat mâna.

— Uşurel, frățioare! Ştiu ce ai simțit, acelaşi lucru l-am simțit şi eu când l-am întâlnit prima dată. El este! Doar că acum e speriat ca un pui nătâng şi fără ochi.

Cei doi părea să comunice la un nivel total necunoscut mie. În ciuda staturii masive, krakstarul s-a ridicat cu mişcări agile şi s-a cuibărit lângă mine împingându-şi creştetul sub cotul meu. Deşi simțeam fiori de gheață pe şira spinării, l-am lăsat să-şi sprijine capul masiv pe piciorul meu. Fără să-mi dau seama, am început să-i mângâi blana mătăsoasă de parcă aveam în brațe un motan răsfățat.

— Coțcar bătrân, ai uitat lângă cine ai crescut…, l-a certat drăgăstos Kayam şi l-a tras uşor de-o ureche.

— Strigătul Furtunii? – am întrebat curios aşteptând cuminte povestea care parcă dădea în clocot în gâtlejul cronicarului.

— Vezi tu, Sonje, în vremurile naşterii mele poporul stepei încă mai păstra vechile obiceiuri. Acum, doar în satele de îmblânzitori se mai păstrează tradiția înfrățirii...

Vrăjit de vorbele bătrânului povestitor, în jurul meu s-a risipit întunericul rece al nopții şi m-am trezit într-o colibă dintr-un sătuc cocoțat pe vârful unei coline care domina stepa.

*

— Ce spui, onorabile Marsun? În ocolul tău s-a născut un pui de krakstar exact în acelaşi timp cu Kayam al meu?

— Drept îți spun, Amir! Şi nu-i orice fel de krakstar, este din rasa aceea uriaşă, de munte. Ştiu, e cel mai greu de îmblânzit, de asta vreau să crească împreună cu pruncul tău, s-or domoli împreună pe măsură ce vor trece anii.

Bărbații au tăcut o vreme cântărind cu grijă dificila decizie. Creşterea şi îmblânzirea unui krakstar însemna o mare responsabilitate la care nu oricine se putea înhăma.

— Frate Amir, trebuie să păstrăm tradiția. Pruncul şi puiul sunt uniți prin naştere, dacă-i despărțim le facem rău. Vor suferi până la moarte, tânjind unul după celălalt. Destinul le-a croit o soartă îngemănată, s-or sprijini unul pe celălalt la greu şi vor trece mai uşor peste nevoile vieții.

— Că bine zici, îmblânzitorule! În noaptea asta vom onora cum se cuvine înfrățirea. Te rog pregăteşte ceremonia.

*

— Ei bine, Sonje, în noaptea aceea s-a stârnit o furtună cumplită, o vijelie năucitoare, dar nimic nu a stat în calea părinților meu să țină ritualul înfrățirii mele cu puiul de krakstar. Mama, lăudat fie-i numele, mi-a spus că puiul luat de lângă mamă era atât de speriat şi striga atât de tare încât acoperea vuietul vântului şi zgomotul ploii. De asta l-au botezat Strigătul Furtunii. Mai târziu, firea lui războinică avea să-l ridice la înălțimea numelui primit.

— În ce consta ceremonia? – am întrebat mânat de curiozitatea cercetătorului îmboldit de dorința cunoaşterii până în cel mai mic amănunt.

— În mijlocul fiecărui sat există un mic havuz săpat în cristalită. Ritualul e simplu, cei doi, pruncul şi puiul de krakstar, sunt scăldați în aceeaşi apă şi astfel devin frați. Din acel moment ei cresc împreună îngrijiți

atât de mama umană cât şi de mama krakstar. Unii spun că apa ținută în cristalită face ca mama krakstar să accepte pruncul ca pe propriul pui. Crede-mă când îți spun că nu e uşor să ai o mamă aproape sălbatică. Iubeşte şi pedepseşte cu aceeaşi intensitate. De la ea am învățat că obstacolele există doar pentru a fi depăşite şi că niciun munte, oricât ar fi de înalt, poate fi trecut, dacă îți doreşti cu adevărat să o faci.

— Kayam, am observat că civilizația voastră are la bază mitul Întâiului Îmblânzitor şi al Sadriei, mama krakstar, prima îmblânzită. Totul şi toate se învârt în jurul acestei legende.

— Lăudate să le fie numele în veci! – completă bătrânul ducând mâna la inimă şi apoi la frunte.

— Lăudate fie, am răspuns, pătruns de pioşenia lui.

A tăcut o vreme, doar mişcarea buzelor trăda rostirea în gând a unei litanii din care s-a smuls cu greu.

— Sonje, poporul stepei şi-ar fi amestecat de mult pulberea oaselor în colbul de cristalită dacă Sadria nu ar fi răpit pruncii lui Arnor. Legenda spune că la prima colonizare a Samirului de către oameni, krakstarii au ripostat cu îndrârjire. Ființe extrem de teritoriale, au luptat feroce pentru fiecare palmă de stepă care le era furată de colonişti. Erau vremuri întunecate, scăldate în sânge. Nu era doar sânge de krakstar... au murit şi mulți oameni...

*

Arnor, un pământean sărman şi văduv, tată a doi copii, mânat de foametea de acasă şi-a cumpărat cu ultimele economii un petec de stepă în speranța că va găsi suficientă cristalită cât să-şi poată duce traiul.

Ajunşi pe Samir, coloniştii au dat peste un sol sterp, măturat de vânturi năpraznice. Şi pentru că un necaz nu vine singur, krakstarii, stăpânitorii de drept ai planetei i-au primit cu ostilitate pe noii locuitori. Mulți oameni au încercat să-şi facă un rost izolați de ceilalții vrând să-şi poarte singuri de grijă. Atacurile repetate ale krakstarilor, i-au făcut să abandoneze traiul solitar şi s-au adunat în aşezări pe care le-au fortificat.

Curând, la poalele muntelului care acum se numeşte Stânca celor o mie de fețe, avea să crească un mic orăşel. Strategia de apărare a coloniştilor a funcționat şi, după o vreme, fiarele s-au retras în zone mai puțin accesibile oamenilor. Un soi de armistițiu nescris părea să fi încheiat războiul.

Dar cum muntele era bogat în cristalită, atrăgea tot soiul de oameni puşi de căpătuială. Explorând muntele, doi colonişti fără suflet au dat peste cuibul Sadriei şi împinşi de o furie prostească i-au ucis cei doi pui. Deşi sunt adesea

descrişi ca bestii sălbatice, krakstarii sunt fiinţe sensibile şi mari iubitoare de familie. Orbită de durerea şi furia pierderii celor doi pui, Sadria s-a năpustit asupra aşezării de la poalele muntelui şi, cu gând de răzbunare, a înşfăcat doi copilaşi care se jucau în faţa casei lor. Erau copiii lui Arnor. În timpul atacului, mama krakstar a fost rănită de unul din paznicii oraşului care a şi dat alarma.

Toţi cei din oraş ştiau de krakstarul aciuat pe vârful stâncii şi nimeni nu putea pricepe de ce a atacat copiii fără a fi provocat. Mai marii aşezării au făcut sfat mare şi au cercetat cauza. Reluarea războiului însemna abandonarea orăşelului şi pe cei mai mulţi îi păştea sărăcia cruntă şi chiar moartea. Isprava lipsită de judecată a celor doi a fost dată în vileag. Au fost izgoniţi din oraş şi li s-a interzis să se mai întoarcă vreodată.

Cum ferocitatea krakstarilor era bine cunoscută între colonişti, Arnor nu avea linişte. Un gând ascuns îl îndemna să urce muntele şi să răpună fiara. Cu dorinţă aprigă de răzbunare, a căutat zile în şir cuibul Sadriei. Mare i-a fost mirarea când şi-a găsit copiii nevătămaţi, îngrijiţi şi bine hrăniţi. La rugăminţile fierbinţi ale copiilor, Arnor a îngrijit fiara rănită şi astfel, între ei s-a legat o prietenie care este cântată şi astăzi de menestreli şi trubaduri.

*

— Păi bine, bătrâne, tot ce am auzit acum nu-i altceva decât e o poveste obişnuită. Istoria Pământului e plină de astfel de întâmplări. Nu înţeleg cum a putut deveni miezul unei întregi credinţe.

— Răbdare, tinere cronicar, nu am terminat de spus întreaga poveste. Abia de acum începe partea cea mai importantă pe care nu o pot dezvălui decât aşa cum am învăţat-o, în stihuri:

În noaptea albastră
Cu linişte-adâncă,
Doar luna măiastră
Albeşte-a ta stâncă.

Sadrie! Mânată de vini,
Tu, soarta îţi plângi
Şi puii străini
Sub aripă îi strângi.

Şi dorul de prunci
Iubind îţi ostoieşti,

Pe-ai omului țânci,
Cu drag îi ocrotești.

Tu, omule, uită-ți
Menirea de fiară
Și inima umple-ți
Cu omenie, iară.

Tu, răni îngrijește
Și-alină durere.
Obida topește!
Vezi ura cum piere!

Adună în caldul căuș
De palme muncite,
Apa de izvor jucăuș
Țâșnit din cristalite.

Pe micul ochi de apă
În argint joace luna,
Din el, însetată, se-adapă
Sadria străbuna.

Cu omul împarte
A apei comoară.
De sus, de departe,
O rază coboară.

Larodne, sfânt suflet
De Mare Krakstar
Peste a lor cuget
Revarsă-al Său har.

Trecut și prezent
Cu viitorul se-mbină
Și-n sacrul moment
Mințile lor se combină.

Trecuturi uitate
Împart ei acum
Și, cu claritate,
Văd noul lor drum.

Ca soră și frate
În veci sunt sortiți,
A Samirului carte
Să scrie-nfrățiți.

Ajuns la final de cântare, vocea caldă a cronicarului s-a stins în tăcerea muntelui singuratic. Krakstarul şi-a adunat trupul mai aproape de mine şi, mângâiat de amintirea cuvintelor blânde ale fratelui uman, a prins a moțăi liniştit. Obosit, mi-am lăsat capul pe blana moale şi am închis ochii. Kayam şi-a luat flautul fermecat şi a început a-şi cânta dorurile neîmpărtăşite. Melodia lui ne-a cuprins în voalurile ei argintate, presărate cu sclipiri de stele.

În acea noapte magică visele mele s-au împletit cu ale Strigătului Furtunii şi am gustat prima dată bucuria zborului sălbatic printre norii amenințători şi fulgerele orbitoare. Am chiuit feroce alături de bătrânul zburător şi am savurat trufaş fiecare victorie. În fiece săgeată de lumină am descoperit chipul lui Larodne, marele spirit al krakstarilor, cel care îi ocroteşte pe prieteni şi-i spulberă pe duşmani.

Va urma...

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL IV

Capitolul 7

Era trecut de 11:30 când schimbul de seară de la Patru Sud îşi termină raportul şi schimbul de la 11 la 7 îi luă locul pentru noapte. Christine Beall luă microbuzul care mergea spre parcarea C. Obosită, refuză invitația la o petrecere de noapte pe care i-o făcură celelalte patru asistente care merseră cu acelaşi microbuz şi se îndreptă spre casă.

La douăzeci de mile depărtare, într-un dormitor din Wellesley, doctorul George Curtis dădu pe gât două degete de coniac şi se întinse în pat începând să studieze ceva. Soția lui, care aprinsese veioza şi se aşezase sprijinită de mai multe perne, îl privea neliniştită.

— Ei, cum a mers cu doamna Perry? întrebă ea.

Curtis se aşeză pe marginea patului şi oftă.

— E cam zguduită, dar luând în considerare ce s-a întâmplat, se ține bine. M-am oferit să merg acolo să stăm de vorbă, dar a spus că nu e necesar, că sunt acolo alți oameni. Şi, mai presus de toate, nu a spus că vrea o autopsie.

Soția lui era îngrijorată.

— Ce vrei să spui cu „mai presus de toate”? George, s-a întâmplat ceva?

— Din ce mi-a spus rezidentul de serviciu, Perry trebuie să fi avut un atac sau o sângerare a corzilor vocale unde am făcut eu operația. În oricare din cazuri, soția lui poate încerca să mă acuze de neglijență, spunând că ar fi trebuit să fie îngrijit la terapie intensivă. Fără o autopsie, nu are nicio

constatare clară, aşa că nu are motive pentru un proces şi eu pot spune „Amin”.

— Amin, spuse nevasta lui ca un ecou în timp ce stingea lampa şi se ghemui lângă el.

Christine conducea încet, din instinct, nefiind atentă la traficul din jurul ei. Pe străzile slab luminate lumea nopții își făcuse apariția. Era o lume care de obicei o fascina, dar în această noapte oamenii şi acțiunile lor au trecut neobservate. Mintea ei începuse să se gândească la o altă scenă.

Era un meci de tenis. Două femei pe un teren cu iarbă. Doar nişte forme viguroase în rochii albe, jucând cu lovituri puternice, perfecte.

Cufundată total în viziunea ei trecu pe roşu ajungând într-un bulevard larg care ducea afară din oraş.

Dintr-o dată, Christine realiză de ce părea un meci. Cu fiecare lovitură fața femeii se schimba. Prima era Charlotte Thomas, radioasă, râzând la fiecare lovitură, apoi fața ştearsă a mamei sale, o olandeză aspră al cărui devotament față de cei cinci copii o dusese în final la o moarte prematură.

Loviturile veneau tot mai repede şi la fiecare din ele se schimba rapid şi fața competitorilor până când deveni doar o pată.

Christine se uită la vitezometru. Mergea cu aproape 80 de mile pe oră. Câteva secunde mai târziu văzu un indicator. Mergea în direcția total opusă casei ei.

Tremurând aproape incontrolabil, oprise într-o parcare şi stătea gâfâind ca şi cum tocmai terminase un maraton. Au trecut câteva minute până când a fost capabilă să întoarcă şi să se îndrepte spre casă.

Era trecut de miezul nopții când a ajuns pe strada tăcută, mărginită de copaci unde ea şi colegele de cameră locuiau de doi ani. Decizia să caute un apartament în Brookline fusese unanimă. „Un oraş vechi cu inima tânără”, cum îl numise Carol, referindu-se la miile de studenți şi tineri muncitori care locuiau în clădirile cu apartamente.

După o căutare de trei săptămâni au găsit şi imediat s-au îndrăgostit de un apartament aflat la primul etaj, proprietatea unei familii. Proprietăreasa, o văduvă cu părul vopsit albastru, pe nume Ida Fine, locuia la etaj. În următoarea zi după ce se mutaseră, o oală mare de supă adusă la uşa lor de Ida, a vestit intenția acesteia de a le adopta pe toate trei. Christinei nu-i plăcuse la început intruziunea în viața lor, dar Ida era destul de înțeleaptă ca să nu rămână atunci când nu era binevenită.

Christine, Carole şi Lisa Heller erau diferite, dar făcute să trăiască împreună. Carol, un avocat în devenire, avea grijă de plata facturilor, în timp ce Christine se îngrijea de cumpărături şi de alte lucruri necesare vieții de zi cu zi. Lisa, responsabilă cu achizițiile la Filene, era responsabilă cu viața socială.

Cu un geamăt de uşurare şi oboseală, Christine intră cu Mustangul ei pe străduță şi îl parcă pe locul ei lângă VW-ul ponosit al Lisei. Garajul pentru

două maşini era atât de plin de „comori” pe care Ida promitea constant că le va arunca, că nu era loc decât pentru biciclete.

În timp ce mergea spre intrare, Christine observă că toate luminile erau aprinse. O petrecere. Ultimul lucru din lume cu care dorea să aibă de-a face acum.

— Lisa loveşte din nou, mormăi ea, dând din cap.

Mirosul inconfundabil de marijuana o lovi de cum deschise uşa. Din sufragerie se auzea muzica de pe un vechi album al celor de la Eagles amestecată cu clinchetul de pahare şi cu o jumate de duzină de conversații simultane. Se gândi la alt loc în care ar putea merge în noaptea asta, când Lisa Heller apăru din sufragerie.

Cu trei ani mai tânără decât Christine şi mai înaltă, Lisa era îmbrăcată cu ceea ce devenise ca o uniformă de purtat în casă, blugi strâmți şi un tricou lăbărțat rămas de la vreunul din foştii iubiți. Fața sa arăta intelectuală, aproape pioasă, şi părea să atragă invariabil bărbați cărora le plăcea Mahler şi mâncarea organică, lucruri pe care Lisa le ura.

— Aha, fiica risipitoare s-a întors la turmă.

Chicoti. Lisa avea ceva dezarmant care făcea chiar şi cele mai întunecate momente ale Christinei să devină mai uşor de suportat.

— Lisa, spuse ea cu un zâmbet care dezvălui dinții încleştați, câți oameni sunt înăuntru?

— Oh, opt sau zece sau doisprezece sau aşa ceva. E greu de numărat pentru că ştii că unii nu sunt oameni cu adevărat.

— Fă-mi o favoare, te rog, pledă Christine. Du-te adu o sfoară şi haina ta de raton şi strecoară-mă pe uşă ca şi cum aş fi câinele tău sau ceva asemănător. Vreau doar să ajung în pat.

— Ah, patul, spuse Lisa cu înțelepciune, sprijinindu-se de perete. Curând acel Gallo Chablis şi drogurile fine din Columbia îi vor trimite pe toți în pat. Singura întrebare care a rămas e cine cu cine va merge în pat. Şi vorbind despre asta…

— Lisa, e şi el aici?

— În toată splendoarea. Drogurile sunt de la el, dacă te interesează.

Christine se strâmbă. Jerry Crosswaite se ținea de ea ca o răceală.

— E vina mea. Mi-am încălcat regula de bază.

— Ce regulă? Lisa punctă întrebarea cu un sughiț.

— Să nu te întâlneşti a doua oară cu un bărbat atât de vanitos încât să-şi pună numele pe placa de înmatriculare a maşinii.

Cele două prietene începură să râdă şi se îmbrățişară.

Deşi întâlnirile cu Jerry aveau momentele lor de plăcere, deveniseră mai puține şi între ei intervenise o anumită distanță. Chiar de când luase unilateral decizia că erau „făcuți unul pentru celălalt”, Jerry începuse o campanie susținută de a o face pe Christine „Soția celui mai tânăr Ofițer de credite Senior din istorie, de la Boston Bank”. Săptămâni întregi o copleşise cu trandafiri, cadouri şi telefoane. Spre întristarea crescândă a Christinei,

Lisa şi Carol deveniseră atât de încântate de aventura aceasta romantică încât îi subminaseră toate eforturile de a-i descuraja ardoarea.

— Chrissy, nu vrei să nu te mai plângi? îi spuse Lisa acum. Ai peste 30 de ani şi el este un bărbat drăguț care are un Alfa Romeo. Ce-şi poate dori o fată mai mult?

Christine nu era chiar sigură că era doar o tachinare.

— Lisa, nu prea ai ce vedea la el.

— Hei, eu nu l-aş da afară din pat. Uită-te în jur, Heller şi ai şansa să afli dacă chiar ai dreptate.

Christine trecu pe lângă ea şi intră în sufragerie. Jerry Crosswaite puse jos vinul şi, cu efort, încercă să se ridice de pe canapeaua pe care era aşezat şi să o salute. Christine se forță să zâmbească şi îi făcu semn să rămână unde e. Mai erau 12 persoane în cameră, multe arătând mai rău decât Jerry.

— Brutal, murmură Christine, în acelaşi timp zâmbindu-i lui Carol, care era profund angajată într-un joc creat de ea, numit Scrabble pentru Dopați. În această versiune, care se putea juca numai cu ajutorul marijuanei, orice cuvânt, real sau inventat, putea fi luat în considerare dacă era acceptat de toți jucătorii.

Carole o strigă.

— Hei, Chrissy, eşti singura trează de aici. Vino şi arbitrează asta. Este sau nu cuvântul ZOTL substantivul pentru aranjamentul decorativ al salamandrelor moarte?

— Cu siguranță, spuse Christine, îmbrățişând-o.

Niciuna din femeile care locuiau în casă nu fuma marijuana regulat, dar din când în când, pur şi simplu, se ivea câte o petrecere la care uneori apăreau şi droguri. În ciuda relativei inactivități din cameră, exista o senzație de vitalitate pe care Christine o simțea de câte ori era în preajma colegelor de cameră. Hotărî că apropierea lor era exact tonicul de care avea nevoie după acea zi grea. Chiar dacă asta însemna să aibă de-a face cu Jerry Crosswaite.

— Apropo, spuse Carole. Te-a căutat cineva la telefon mai devreme. O femeie. A spus că va mai suna. N-a lăsat niciun mesaj.

— Tânără, bătrână? întrebă Christine neliniştită.

— Da, răspunse Carole, bându-şi restul de vin şi scriind pe hârtie 13 puncte.

Crosswaite reuşi să-şi găsească drumul prin cameră şi ajunse în spatele Christinei, punându-şi mâinile pe umerii ei. Christine sări ca arsă.

— Hei, uşor Christine, sunt eu.

Îşi dăduse jos haina de la costumul Brooks Brothers şi îşi descheiase vesta, ceea ce era echivalentul maximei relaxări pentru el. Doar urmele slabe roşii din ochii lui diminuau imaginea de playboy pe care dorea să o afişeze.

— Bună, Jerry, spuse ea. Îmi pare rău că am pierdut petrecerea.

— La naiba, ai cam pierdut-o. Lisa mi-a spus că îți place colierul. Mă bucur.

Christine se uită prin cameră să-i caute privirea Lisei.

— Jerry, chiar vreau să te opreşti să-mi trimiți lucruri. Eu... Eu, pur şi simplu nu mă simt bine acceptându-le.

— Dar Lisa mi-a spus...

Îl întrerupse, încercând să-şi păstreze tonul calm al vocii.

— Jerry, ştiu ce îți spun atât Lisa cât şi Carol. Dar niciuna nu e eu. Eşti chiar un bărbat drăguț. Ele se gândesc la tine, şi eu la fel, dar nu mă simt deloc bine din cauza cadourilor pe care mi le trimiți şi a presupunerilor pe care le faci.

— Ca de exemplu? spuse Crosswaite, o umbră de ostilitate apărându-i în voce.

Ea îşi muşcă buzele şi hotărî că nu e momentul pentru o confruntare.

— Las-o baltă. Putem discuta despre asta altă dată când vom avea mai multă intimitate şi după mai puțin vin.

— Nu Chris, vreau să discutăm acum.

Controlul lui dispăru complet.

— Nu ştiu ce joc joci, dar m-ai lăsat să mă apropii până în momentul în care relația asta chiar a devenit importantă pentru mine şi acum faci pe frigida.

Vocea lui era destul de puternică să ajungă chiar şi la persoana cea mai somnolentă din cameră. Din toată camera se vedeau priviri jenate, în timp ce Carol şi Lisa se pregăteau să intervină. Bancherul continuă.

— Vreau să spun că niciodată nu ai fost o tigroaică în pat, dar măcar ai fost acolo. Acum, dintr-o dată, ai devenit de gheață. Vreau o explicație.

Camera îngheță. Christine se dădu înapoi şi strânse din pumni. Sunetul telefonului sparse tăcerea. Carol se repezi în bucătărie.

— Chrissy, e pentru tine, strigă ea după câteva secunde. E femeia care a sunat înainte.

Christine îşi desfăcu pumnii înainte să-şi mute privirea de la Crosswaite. Erau trei persoane în bucătărie. Cu o singură privire Christine îi trimise în sufragerie. Apoi luă receptorul.

— Sunt Christine Beall, spuse ea, cu vocea încă tăioasă.

— Christine, sunt Evelyn, de la Comisia Regională de Evaluare. Poți să vorbeşti fără să fii întreruptă?

— Da.

Christine se cufundă într-un scaun cu spătar înalt de arțar pe care-l găsise la piața de vechituri din Gloucester şi îl recondiționase.

— Frăția Asistentelor Vieții îți mulțumeşte pentru dăruirea şi profesionalismul tău, spuse femeia solemn. Propunerea cu privire la doamna Charlotte Thomas a fost aprobată.

În bucătăria tăcută, Christine începu, chiar dacă era cald, să tremure, simțindu-se de parcă fiecare cuvânt cădea ca stropii mari de ploaie pe un pământ dur, uscat. Femeia continuă.

— Metoda aleasă este sulfatul de morfină intravenos, administrat la timpul potrivit în timpul schimbului tău de mâine seară. O doză de morfină şi siringa

necesară vor fi sub scaunul din faţă al maşinii tale mâine dimineaţă. Te rog să laşi uşa din faţă a maşinii descuiată la noapte. O vom încuia noi după ce pachetul va fi livrat. Cererea noastră este să administrezi injecţia rapid, o singură dată. Nu va fi necesar să aştepţi în cameră după aceea. Te rog să scapi de siringă într-un mod sigur. Şi, conform politicii noastre te rugăm să dai un telefon şi să înregistrezi pe robot cazul tău. Toate avem speranţa şi credinţa că va sosi ziua când vom face publică munca noastră. Atunci rapoarte asemănătoare cu al tău, strânse în aproape 40 de ani de la asistente din toată ţara vor putea primi onorurile şi mulţumirile pe care le merită. Când transmiţi raportul nu este necesar să repeţi istoricul medical al pacientei. Întrebări?

— Nu, răspunse Christine încet, având degetele albite în jurul receptorului. Nu am nicio întrebare.

— Atunci, foarte bine, spuse femeia. Domnişoară Beall, poţi fi mândră de dedicarea pe care o arăţi principiilor şi profesiei tale. Noapte bună.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Când Christine răspunse, vorbea deja cu tonul telefonului. Cu o privire către uşa închisă a sufrageriei, Christine se îmbrăcă cu o haină a Lisei, haină pe care o găsi aruncată pe un scaun. În linişte ieşi pe uşa din spate a apartamentului. Cerul nopţii era nesfârşit.

Christine tremura în răcoarea nopţii şi strânse haina mai tare. Pe strada de lângă se ivi o maşină de după colţ. Când nu se mai auzi zgomotul motorului, o linişte la fel de adâncă precum noaptea puse stăpânire pe ea. Se uită la cerul plin de stele. Ea era doar un bob, chiar dacă simţea că decizia pe care o luase era enormă. Presiunea din piept şi plămâni o făcea să înghită greu. Panica, incertitudinea şi un sens profund al izolării o strângea ca o menghină în timp ce se îndrepta încet către maşină şi descuie uşa.

Christine se plimbă pe străzile pustii o dată şi apoi încă o dată. Ascunsă în spatele unui zid de piatră aşteptă până când toţi musafirii plecară şi ultima lumină din apartament se stinse. Cu o privire prelungă către cerul înstelat, oftă şi se îndreptă spre casă. Tot ce rămăsese în sufragerie erau câteva sticle golite pe jumătate şi o lumină micuţă, lăsată aprinsă de colegele ei de cameră. Christine stinse lumina. Se dezbrăcă chiar înainte de a ajunge în cameră. Stând la birou îşi desfăcu părul lung, de culoarea nisipului, îl lăsă să cadă liber şi începu să-l perie încet.

„Oricând vei avea nevoie să ştii cu adevărat...” Cuvintele Charlottei îi dominau mintea în timp ce se îndrepta spre pat. Când dădu pătura la o parte văzu un plic pe perna ei. Citi biletul din plic, înţepeni, apoi mototoli hârtia şi o aruncă pe jos. Spunea: „Christine, am plecat. Poate e mai bine. Poţi să mă suni, dar numai dacă ai ceva semnificativ să-mi spui. Jerry.”

Capitolul 8

David îşi începu prima zi în care-l înlocuia pe Wallace Huttner identificând o piesă a lui Berlioz ca fiind a lui Mendelssohn, dar îşi reveni un moment mai târziu, ghicind corect că afară era o zi cu vreme schimbătoare.

Era o umezeală în aer care-l făcu să renunțe la alergarea de-a lungul râului, care-i plăcea atât de mult. La est, un soare anemic pierdea treptat teren în favoarea unor nori negri, grei. Ziua era asemenea dispoziției lui, vizita dificilă din seara trecută cu Huttner lăsându-i o senzație vagă de disconfort şi o presimțire pe care nici somnul cu întreruperi din noaptea care trecuse, nici gimnastica de dimineață nu o făcuse să dispară.

Plănuise să facă vizita de dimineață pe aceeaşi rută pe care o făcuse pe cea de seară împreună cu Huttner, dar odată ajuns la spital, cedă în fața dorinței de a vedea cum a reacționat Anton Merchado la noul tratament.

Pe fața bronzată a pescarului se aşternu un zâmbet larg când îl văzu pe David intrând în camera lui. Datorită acelui zâmbet, grijile lui David pentru ziua respectivă se evaporară.

— Am avut scaun, doctore! se auzi vocea lui Merchado, mândră de parcă ar fi fost o mamă care tocmai născuse. Azi dimineață. Unul frumos, tare. Doctore, nu pot să-ți mulțumesc destul. N-am crezut că voi mai reuşi vreodată.

— Nu deveni prea emoționat, domnule Merchado, spuse David, abia reuşind să controleze propriul entuziasm. Cu siguranță arăți mai bine decât seara trecută, dar nu cred că ai scăpat de tot de diaree. Cel puțin nu încă.

— Şi febra mi-a scăzut, iar crampele aproape au dispărut, adăugă Merchado în timp ce David îi controla abdomenul şi îl asculta cu stetoscopul.

— Sună bine, spuse David, punându-şi instrumentele la loc în buzunarul hainei, dar încă nu ai voie alimente solide. Doar câteva sorbituri de lichide şi câteva zile cu noul antibiotic şi fluide intravenoase. Poți să spui familiei că vei mai sta în spital o săptămână, poate puțin mai mult.

— Vei fi doctorul meu?

— Nu, doar pentru câteva zile, apoi doctorul Huttner se va întoarce. Eşti norocos să fi pacientul lui, domnule Merchado. E unul dintre cei mai buni chirurgi pe care i-am căzut vreodată.

— Poate… sau poate că nu.

Merchado se uită cu coada ochiului şi zâmbetul înțelept arăta că nu va insista.

— Dar poți să-mi laşi cartea de vizită. Am o mulțime de rude care îți vor bate la uşă ca să le faci aceeaşi operație. Chiar dacă nu au nimic.

Cu un zâmbet înțelegător pe față, David părăsi camera, apoi consultă lista pacienților pe care trebuia să-i viziteze în acea dimineață. Lista numelor umplea ambele părți ale foii pe care le scrisese. Îl cuprinse bucuria. De atâția ani nu şi-a permis nici să viseze că poate avea aşa o listă de cazuri.

La capătul holului scoase un chiuit vesel şi trecu dansând prin uşi. În spatele lui două asistente solide îi urmăriră spectacolul şi pufniră dezaprobator înainte să se întoarcă la treburile lor.

Vizitele lui David au fost mai antrenante decât tot ce făcuse în medicină în ultimii ani. Chiar şi Charlotte Thomas părea că arată mai luminoasă, chiar dacă faptul că o vedea în lumina zilei făcea diferența. Patul îi era ridicat la 45 de grade şi avea o perfuzie care o hrănea. David încercă de mai multe ori să afle cum se simte, dar singurul ei răspuns fu un zâmbet slab şi o clătinare a capului. Îi examină abdomenul, îngrijorat de faptul că nu se auzea niciun sunet al intestinelor. Nu era încă motiv de panică, dar fiecare zi fără sunete făcea o nouă operație tot mai probabilă. Pentru un moment, David se jucă cu gândul să-i oprească hrana intravenoasă, apoi, cu o ultimă privire către ea, hotărî să lase lucrurile aşa cum sunt. La camera asistentelor scrise o notă de progres şi câteva ordine pentru unele manevre care spera să-i îmbunătățească situația.

Când termină era aproape ora unu. Avea timp de o gustare şi o cafea înainte să meargă în biroul lui. Cinci ore şi jumătate trecuseră de parcă nici nu fuseseră. Încercă să-şi amintească ultima dată când se simțise aşa şi realiză că trecuseră probabil opt ani. În orice caz, reflectă jalnic, nu de la accident.

Chiar şi orele petrecute după amiază în birou, care până acum treceau jenant de greu, fuseseră plăcut agitate datorită frecventelor telefoane din partea asistentelor care cereau să clarifice sau să discute unele probleme.

Fix la ora cinci, când uşa se închise în urma ultimului pacient, asistenta de la biroul lui, doamna Houlihan, strigă:

— Doctor Shelton, aveți un telefon de la doctorul Armstrong. Secretara ei îi dă legătura. Puteți vorbi de la trei.

— Foarte drăguț, strigă David din biroul lui.

Avea un singur telefon, al cărui număr se termina cu cifra trei. Era o plăcere să vadă că Houlihan se bucurase de această zi neobişnuit de încărcată la fel de mult ca şi el.

— Plec să-mi hrănesc progeniturile. Noapte bună, doctore.

— Noapte bună, Houlihan.

Câteva momente mai târziu, preluă legătura cu Margaret Armstrong. Fiind prima femeie şef al cardiologiei la un spital important, Armstrong avea aproape aceeaşi reputație în domeniul ei ca şi Wallace Huttner în al lui. Din tot personalul medical de la Spitalul Doctors, ea fusese cea mai drăguță şi de ajutor pentru David, în special în timpul primului an. Deşi trimitea pacienții aproape exclusiv la chirurgi cardiologi şi la Huttner, când era necesar, în câteva ocazii îi trimisese câte un caz şi lui David, străduindu-se de fiecare dată să-i trimită o notă de mulțumiri pentru îngrijirea excelentă.

— David, cum merge treaba?

— Aglomerat azi, dar m-am bucurat de fiecare minut, doctor Armstrong.

Poate că era înfăţişarea regală, aerul aristocratic care înconjura femeia, poate că erau cei 20 de ani, sau pe acolo, diferenţă dintre ei, oricare ar fi fost motivul, David nu avusese niciodată impulsul să i se adreseze cu prenumele. Nu că ea l-ar fi încurajat vreodată.

— Ei, bine, am sunat să văd dacă pot s-o fac şi mai ocupată. Ca să fiu sinceră am sunat întâi la biroul lui Wally Huttner, dar am fost bucuroasă să aud că tu îi ţi locul.

— Mulţumesc. Spune.

— E un bătrân numit Butterworth. Aldous Butterworth, dacă vrei. Are 77 de ani, dar e luminos şi vioi ca un căţeluş. A fost bine o săptămână după o operaţie coronariană minoră, până în urmă cu puţin timp, când dintr-o dată a început să se plângă de furnicături şi dureri în piciorul drept. Pulsul i-a dispărut în acel picior.

— Embolie? întrebă David, mai mult din curtoazie decât pentru că avea dubii asupra diagnosticului.

— Cred că da, David. Piciorul deja se schimbă la culoare. Ai dispoziţia să scoţi cheagul?

— Aş fi fericit.

David radia.

— I-ai explicat riscurile?

— Da, dar ai putea să o mai faci şi tu odată. David, sunt puţin îngrijorată de o anestezie generală asupra acestui pacient. Crezi că ar fi posibil să…

David era atât de încântat să-şi încheie ziua cu un caz major, încât o întrerupse.

— Să facem anestezie locală? Absolut. E singurul mod.

— Ştiam că pot conta pe tine. Abia aştept să văd cum merg lucrurile. Aldous e un prieten vechi şi drag, nu numai pacient. Ascultă, e o întâlnire a Comitetului Executiv într-o oră şi ca şef aici trebuie să particip. Ne putem întâlni undeva mai târziu în seara asta?

— Bine-nţeles, spuse David. Trebuie să văd câţiva pacienţi înainte să plec acasă. Ce-ai zice de Patru Sud? Am acolo o femeie cu o cădere generală a corpului. Poate că ai şi nişte idei.

— Cum să nu. La ora opt?

— La ora opt, spuse David ca un ecou.

Şi-a frecat mâinile şi şi-a pus mânuşile apoi s-a îndreptat spre sala de operaţie numărul 10 unde şi-a luat costumul de chirurg şi a început pregătirile pentru a orchestra şi conduce propria simfonie. Aldous Butterworth părea mic şi vulnerabil aşa cum era întins pe masa de operaţie îngustă. David a cerut ca piciorul drept să fie pus pe un loc în care să fie vizibil, fără a contamina câmpul de operaţie. Piciorul avea culoarea marmurei albe. Folosind injecţii mici amorţi porţiunea de la brâu în jos. Neavând puls care să-l ghideze ştia că artera femurală putea fi foarte aproape de incizia lui. O mică eroare şi se va afla în faţa unei operaţii atât de dificile încât o nouă incizie putea fi unica soluţie. Concentrează-te, se gândi el. Priveşte atent.

Ascunse după mască, buzele schițară un zâmbet slab, cunoscător. Era pregătit.

— Scalpel, te rog, spuse, luând instrumentul de la asistentă.

Făcu o pauză, închise ochii şi inspiră adânc. Apoi îi deschise şi se uită la fețele care îl priveau, îl aşteptau. Cu un semn din cap către anestezist şi o privire finală la piciorul lipsit de sânge al lui Butterworth, făcu incizia. Pielea întinsă se dădu la o parte expunând artera femurală.

— La naiba, şopti.

În câteva momente artera țeapănă şi plină de cheaguri fu izolată şi controlată cu două bandaje subțiri, plasate în părți. David făcu o mică incizie în pereți, între bandaje. Introduse uşor un tub subțire cu un balon dezumflat în arteră de-a lungul piciorului. Când consideră că a ajuns unde trebuie, umflă balonul şi îl trase cu grijă prin incizie. Două cheaguri cleioase, de culoare închisă, ieşiră înainte de balon. Repetă procedura în direcția opusă şi scoase cheagul subțire care cauzase obstrucția prima dată. Făcu o irigație cu diluant pentru sânge şi era gata să închidă. Strânse mai tare pansamentele pentru a preveni curgerea sângelui prin artere, apoi cususe vasele cu o serie de suturi mici. Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci de minute David se uită la fiecare persoană din încăpere. Apoi inspiră adânc, îşi ținu respirația şi îndepărtă pansamentele. Instantaneu, piciorul lui Butterworth prinse culoarea vieții. Aprobarea izbucni de la toată echipa. Ca la carte. Întregul caz, ca la carte. Cu o euforie absolută îi strigă veştile bune lui Butterworth, care dormise tot timpul cât durase procedura.

— Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton. Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton. Asta a fost cu adevărat o treabă bună, doctore Shelton.

David repeta cuvintele asistentei veterane iar şi iar, încercând să reproducă exact tonul cu care fuseseră spuse.

— Poate că ar trebui să o suni şi să o rogi să le spună iar ca să îți aminteşti exact, se sfătui el singur.

Dictă o notă operativă, făcu duş şi se îmbrăcă. Acum se îndrepta spre coridorul care ducea la Patru Sud pentru a împărtăşi veştile bune despre succesul operației lui Butterworth cu doctor Armstrong.

Se uită la ceas. Opt fără zece. A doua seară târzie în spital. Prima ca şi chirurg de când se alăturase echipei cu 18 luni în urmă. Margaret Armstrong ajunsese deja şi stătea cu asistentele împărțind o cafea şi o conversație relaxată cu Christine Beall şi o asistentă de serviciu, Winnie Edgerly. În timp ce David se apropia de grup ochii îi erau fixați pe Christine. Ochii şi zâmbetul ei păreau să-i spună o mie de lucruri diferite în acelaşi timp. Sau poate că erau vorbele lui, gândurile lui, nu ale ei. Fața ca o bijuterie perfectă a lui Lauren îi apăru în minte, dar dispăru rapid când ochii închişi la culoare îi susținură privirea.

Vocea doctoriței Armstrong îi atrase atenția.

— Salut David, strigă ea voioasă. Vorbele despre noul picior al pacientului meu au străbătut deja tot spitalul. Bravo ție! Vino, să toastăm pentru succesul tău cu o ceaşcă din această cafea.

Ea se uită în cană, se strâmbă şi apoi adăugă:

— Dacă, de fapt, asta e ce-i aici.

Purta o fustă neagră şi un pulover albastru deschis de caşmir. O broşă simplă de aur, un fluture, era singura bijuterie. Halatul alb, deschis, avea lungimea până la genunchi, tipul rezervat neoficial pentru profesori, sau pentru cei suficient de în vârstă în comunitatea profesorilor. Părul negru bogat era tuns scurt într-un stil care se potrivea perfect cu ochii albaştri şi care-i punea în evidență trăsăturile. Avea un aer, o energie, care cerea atenție imediată şi respect.

— Acum, vei începe să te simți puțin încrezut…

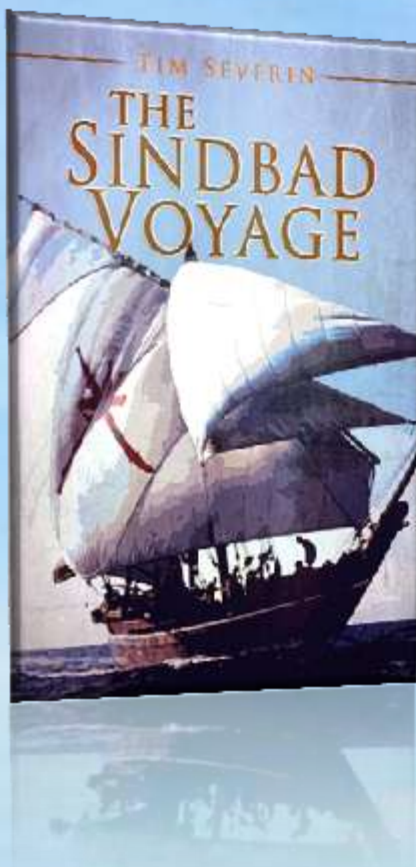
Va urma…

EXPEDIȚIA SINDBAD

TIM SEVERIN

EXPEDIŢII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

Capitolul IX

RUPEREA VERGII

Calmurile tropicale şi-au slăbit încleştarea în care o țineau pe *Sohar*. În primele ore ale zilei de 5 aprilie s-a ridicat o briză dinspre sud-vest. Aceasta a suflat până la amiază, iar apoi a urmat o rafală rapidă şi dintr-o dată vântul şi-a schimbat direcția, mărindu-şi intensitatea şi a prins nava cu velele desfăşurate. *Sohar* a zvâcnit înainte asemenea unui cal de curse la pocnitura unui bici şi brusc a început să se mişte cu o viteză de 8-9 noduri, valurile înspumând prova. Cu velele umflate, întinse, întreaga navă fremăta de mişcare. Strigând voioşi, omanii au dat fuga în față să ridice o a doua velă foc. Dar abia reuşiseră să o înalțe până la jumătate, când rafala a înhățat-o şi a umflat-o asemenea unui balon, împingând nava sub vânt. Viteza lui *Sohar* a crescut cu încă un nod. Nava aluneca cu mare iuțeală. Privind înapoi, am văzut cum saulele de pescuit pe care le trăgeam după noi erau foarte solicitate din cauza vitezei. S-a auzit o plesnitură puternică, când o prăjină de bambus pentru pescuit s-a rupt în două din cauza tracțiunii mărite a saulei.

Marea din jurul nostru s-a schimbat după vreme. Eram martori ai ritmului anual al mării, modificare profundă care are loc când musonul de nord-est încetează şi începe să sufle cel de sud-vest. Fauna mării răspundea acestei

schimbări. Acolo unde marea din jurul nostru părea plată, pustie, lipsită de viață, cu excepția doar a escortei obişnuite de peşti piloți înotând în acea misterioasă întovărăşire cu rechinii, acum era viață şi mişcare. Au apărut păsările acvatice. Într-o strălucire albastră, aurie şi argintie putea ft văzută înotând pe lângă cocă câte o doradă[1]. Peşti zburători săreau pe crestele valurilor, abia atingând apa. Dintr-o dată am început să prindem peşte. Erau toni mari argintii, strălucitori, foarte frumoşi. Prindeam cam vreo 10-15 asemenea peşti în fiecare seară.

Omanii erau încântați. Mânuiau toți cu mare îndemânare undița, fiind pescari de felul lor. La bord era o mare forfotă: se controlau undițele, se ascuțeau cârligele, se pregăteau bucăți de pânză viu colorate pentru momeală. Fiecare dintre băieții din Oman avea cutia lui de pescuit, pusă bine sub copastie. Dar cel mai bun dintre pescarii noştri era Khamees Poliție, un pescar înnăscut: putea petrece ore în şir pe puntea de la prova, aruncând iar şi iar undița, neobosind niciodată. În mod inevitabil, Khamees prindea cel mai mult peşte, chiar când alții nu izbuteau să aibă în undiță nici măcar un peştişor. Dacă cineva zărea vreo doradă şi îl striga pe Khamees, el sărea imediat în picioare şi în salturi mari ajungea pe punte, îşi desfăşura undița şi chiar de ar fi fost un singur peşte, el îl prindea şi-l trăgea la bord în uralele celorlalți.

Pescuitul de seară al tonului era foarte regulat, ceea ce mi se părea curios. În fiecare seară avea loc la aceeaşi oră, iar peştii erau aproape întotdeauna de aceeaşi mărime. Regularitatea acestui pescuit o găseam uimitoare, căci *Sohar* naviga acum câte 40-60 mile pe zi, folosind primele vânturi favorabile. Şi totuşi în fiecare seară găseam lângă noi toni. Atunci am început să observăm un fenomen singular. Nava părea că se mişcă înconjurată de propriul ei banc enorm de peşti, care se afla mereu acolo. Dacă *Sohar* rămânea vreo zi în pană fără vânt, sau prindea un vânt bun şi înainta vreo 70 mile în douăzeci şi patru de ore, peştele era în aceeaşi poziție lângă navă. Şi am mai observat ceva ciudat - bancul se afla mereu în fața lui *Sohar,* niciodată la pupa. Aceasta am aflat-o datorită păsărilor. Ziua, întotdeauna, un stol de păsări ne dădea târcoale, zburând după peşte în fața navei. Uneori pescăruşii aceştia se separau în două sau trei stoluri mai mici şi fiecare din stoluri vâna bancuri individuale de peşti. Dar întotdeauna vânau la prova. Chiar când bancurile de peşti se cufundau sau se dispersau temporar, iar pescăruşii trebuiau să zboare mai sus pentru a putea privi în jos de la o altitudine mai mare şi pentru a aştepta ca peştele să reapară, păsările rămâneau de strajă în fața lui *Sohar,* sau la distanță de partea laterală a navei.

Noaptea se petrecea ceva la fel de curios: pe măsură ce se lăsa amurgul, bancul de peşti se apropia de navă. Era exact momentul când omanii începeau să pescuiască, când peştii se hrăneau şi veneau lângă undițe. Apoi, timp de vreo oră, prindeam peşte suficient pentru masa de seară şi pentru dejunul de a doua zi. Când se crăpa de ziuă peştele dispărea, înotând înaintea navei. Astfel, în timpul nopții, dacă ne aplecam peste balustradă şi aprindeam o lanternă foarte

---

[1] O varietate de peste (Coriphoena hippurus).

puternică, îndreptând-o spre apă, aveam un spectacol uimitor. În raza de lumină vedeam mii şi mii de peşti înghesuiți în jurul navei, toți înotând paralel, în acelaşi tempo, fie că *Sohar* înainta cu două noduri sau cu şapte. Era o privelişte ciudată. Peştii erau mici, de la vreo 15 până la 30 şi ceva de centimetri şi nu am putut identifica speciile. Dar se vedeau imens de mulți, iar dacă ridicam lanterna mai sus, îndreptând raza mai departe de cocă, ni se părea că peştii din şirurile mai îndepărtate erau mai mari decât cei aproape de noi şi de o specie diferită. Aveam impresia clară că *Sohar* înaintează într-o masă de peşti vii, din care cei mai mici erau foarte aproape de cocă, iar cei mai mari, peştii de pradă, în marginea cea mai îndepărtată.

Iată un fenomen pe care nu-l mai întâlnisem până atunci, iar oceanologii de pe *Sohar* nu l-au putut explica. Ei au sugerat că era posibil ca *Sohar* să fi reprezentat pentru peşti un punct fix în ocean, un punct de referință care putea să prezinte vreo legătură cu felul de comportare a bancului lor. Sau s-ar mai fi putut ca nava să fi atras o comunitate independentă, cu peşti mici care se hrăneau cu buruienile şi crustaceele prinse de coca lui *Sohar,* iar peştii mai mari hrănindu-se cu cei mici şi aşa mai departe, *Sohar* devenind centrul unui întreg lanț de hrană a animalelor. Bineînțeles că nu puteam fi siguri dacă peştii erau aceiaşi tot timpul. Era posibil ca şi alți peşti să se alăture bancului, iar unii să-l părăsească. Dar pentru următoarele 15 zile un fapt a fost de reținut: escorta de peşti a lui *Sohar* a călătorit cu nava aproape 400 mile. Un mister al mării care nu şi-a găsit nicio explicație.

”Căpitane! Căpitane !” Un strigăt a răsunat prin bocaport, trezindu-mă. Am sărit din cuşetă. Era ora cea mai sumbră a nopții, puțin înainte de revărsatul zorilor. Strigătul venea de la veghea de bord, Khamees Poliție. Clopotul de alarmă bătea furios. Am pus mâna pe o torță şi am dat fuga pe scară spre punte, unde l-am găsit pe Terry la cârmă, uitându-se cu gura căscată la verga arborelui principal. Urmărindu-i privirea, am văzut negru înaintea ochilor. Verga, înaltă de 24 m, se rupsese în două şi atârna ca o aripă frântă, o bucată de vreo 9 m bălăbănindu-se periculos, susținută numai de pânza velei, restul velei principale fiind înfăşurat în jurul catargului într-o adevărată încurcătură de pânză şi parâme. De câte ori nava avea ruliu, verga ruptă trecea amenințător peste punte, gata să mutileze pe oricine i-ar fi ieşit în cale.

Chiar când priveam în sus printre picăturile de ploaie, încercând să evaluez întinderea pagubei, am auzit o lovitură înfundată, oribilă, urmată de un strigăt întretăiat venind de la prova, ca şi cum cineva şi-ar fi dat sufletul. S-au auzit strigăte de ”Doctor! Doctor !” şi din beznă şi-a făcut apariția Khamees Poliție, purtat pe jumătate, de-a lungul punții, de către doi oameni. Khamees arăta îngrozitor. Era alb ca varul şi îşi ținea mâna într-o parte, tuşind foarte tare, o tuse care-l zdruncina din cap până în picioare. ”Vreo coastă ruptă, m-am gândit amărât, unul din oamenii mei cei mai buni scos din circulație şi în acelaşi timp verga principală ruptă.” Khamees Poliție a fost întins pe una din lădițele de la bord, iar Nick Hollis a început să se ocupe de el.

— Toți ceilalți, în afară de omani, la puntea de la pupa! am strigat pe măsură

ce echipajul se aduna la bord.

Toți au fugit îa locurile lor, aşteptând ordine. Lucrul cel mai important acum era să dăm jos cât mai repede verga stricată, fără să mai rupem ceva din arboradă sau să mai pricinuim alte răniri.

— Peter! Dick ! Terry! Controlați capătul vergii dinspre pupa, când vine jos, am strigat eu.

Cei trei au alergat la balustrada de la tribord pentru a descurca parâmele care reglau capătul superior al vergii ciopârțite.

— Jos! Încet jos! le-am strigat omanilor.

Jumail şi Saleh descurcaseră părțile căzute din funga principală şi se uitau la mine, aşteptând să le cer să o fileze.

— Jos! Coborâți-o cu multă grijă!

Au derulat pavâma masivă, groasă de 20 cm, iar verga lovită a început să alunece în jos pe catarg, vela principală, imensă, căzând sub ea.

— Încetişor, încetişor. Eid! Abdullah ! Straiurile arborelui mare la babord.

Ei s-au grăbit să aranjeze velatura, aşa încât verga să alunece în jos, fără să se încurce în nimic.

— Musalam! Khamees Marină! Apucați capătul rupt. Fiți atenți. Aveți grijă, puneți în jur o parâmă.

Cei doi bărbați au apucat capătul rupt al vergii, care pentru o clipă a amenințat că-i va lovi de parapet. Dar atunci Abdullah, Jumah şi Eid au sărit în ajutorul lor.

— Opriți, n-o mai coborâți. Țineți-o. Să treacă mai mulți oameni în partea ruptă, scoateți-o în exteriorul navei! Unu, doi, trei, virați!

Și împingând cu toată forța, zece oameni au reuşit să tragă capătul rupt peste partea laterală a navei, aşa încât să se poată îndoi înapoi fără să producă vreun rău, în timp ce verga principală venea jos. La o distanță de vreo trei metri de bord verga s-a blocat; marea masă de pânză udă îi oprise coborârea.

— Desfaceți vela!

Și de data aceasta, tot părintele echipajului, experimentatul Jumah, a fost cel care, cât ai clipi din ochi, era sus. El s-a cățărat pe funga principală atârnând cu capul în jos, a trecut pe verga principală ca o pisică şi a ajuns la troța vergii lângă catarg. S-a aşezat acolo şi a început să desfacă foarte repede legăturile velei. Mi-am îndreptat atenția spre pupa. Agățat de capătul dinspre pupa al vergii care ieşea afară pe o distanță de 1,80 m deasupra apei întunecate, era Terry. Cu picioarele încolăcite în jurul vergii, se ținea cu o mână, iar cu un cuțit în cealaltă tăia furios legăturile velei. Orice clipă era periculoasă. Vântul sufla cu o forță constantă de 5 sau 6, iar vela stricată flutura amenințător. Cu fiecare ruliu al navei parâmele încurcate alunecau şi se mişcau în mod periculos. Simetria perfectă a vergilor şi a velaturii nu mai era acum decât un talmeş-balmeş de material lemnos rupt şi parâme căzute. *Sohar* fusese grav atinsă.

Acum Tim Readman şi-a tăiat drum agățându-se de suprafața moale a velei principale, ținându-se de bucăți de pânză până când a ajuns să atârne sub capătul rupt al vergii, la aproximativ 4 metri deasupra punții. Cu cuțitul a

început să taie ultimele legături ale velei, până când a rămas numai una. A tăiat-o şi pe aceasta şi s-a prăbuşit în mod spectaculos într-o învălmăşeală de pânză de vele.

— Eşti teafăr? am strigat eu îngrijorat.

— Perfect, răspunse el, în timp ce capul lui ciufulit ieşea dintr-un morman de parâme ude.

— Bine. Strângeţi parâmele şi toată lumea să ducă vela sub punte. Vreau ca verga principală să fie dată jos şi amarată.

Încă zece minute de muncă în echipă şi avaria avea să fie stăpânită. Era momentul să răsuflăm puţin.

— Toată lumea să bea o ceaşcă de ceai şi să se relaxeze. O să examinăm stricăciunile la lumina zilei.

Un revărsat de zori umed şi mohorât ne-a arătat cât de mari erau avariile suferite de *Sohar.* Verga arborelui principal fusese distrusă. O schimbare bruscă în direcţia vântului mascase vela principala şi făcuse ca întreaga greutate a pânzei să apese asupra catargului. Din fericire catargul rezistase la acest efort, dar presiunea rupsese verga principală - o grindă de lemn masivă, groasă de treizeci şi ceva de centimetri, aleasă din lemnul cel mai bun pentru nave - ca şi cum ar fi fost o crenguţă fragilă. *Sohar* a fost schilodită, întocmai cum un măcelar ar fi rupt osul piciorului unui pui răsucindu-l în articulaţie. Acum capătul rupt lăsa să se vadă în lumina zorilor crăpăturile proaspete ale lemnului. Pentru moment mă întrebam în sinea mea dacă va fi posibil să reparăm verga, punând la un loc părţile rupte cu ajutorul unui şplint suplimentar din lemn. Dar munca avea să fie grea şi de lungă durată, executată la bordul unei nave supuse ruliului şi nu exista nicio garanţie că reparaţia va fi destul de rezistenta pentru a suporta vela principală de dimensiuni atât de mari. M-am uitat la lungimea vergii rupte şi mi s-a părut că-mi era vag cunoscută.

— Dick şi Andrew, măsuraţi, vă rog, cea mai lungă bucată de lemn care mai există şi spuneţi-mi câţi metri are.

— 14,7 m, am primit răspunsul câteva minute mai târziu.

— Excelent, curăţăm capătul rupt al vergii şi echipăm temporar nava cu vela artimon de rezervă pe care o ridicăm pe partea salvată a vergii. Are aproape dimensiunea exactă.

Peter Dobbs şi Tim Readman s-au apucat de lucru cu ferăstrăul şi dalta pentru a netezi capătul rupt al vergii. Când au fost gata, omanii au petrecut o oră reechilibrând cu multă grijă verga scurtată, aşa încât să atârne cum le plăcea. Apoi a fost legată vela, au fost desfăcute straiurile şi fungile şi puse cu grijă la locurile lor şi în sunetele cântecului nostru de lucru, întreaga echipă a ridicat verga improvizată pe arbore. Ne-am uitat pentru a-i aprecia eficacitatea; în mod surprinzător nava nu părea aproape deloc schimbată. În ciuda combinației curioase de a avea o velă foc şi două vele artimon, velatura lui *Sohar* arăta îngrijită şi pusă la punct. Pânzele s-au umflat în mod îmbucurător şi, cu toate că viteza fusese redusă cu o treime, *Sohar* se mişca cu vioiciune prin apă. Pe la vremea prânzului, la mai puțin de şapte ore de la ruperea vergii, nava se îndrepta din nou către Sumatra şi din nou echipajul îşi dovedise competența.

M-am reîntors la calculele mele privind viteza şi distanța. *Sohar* avea acum de parcurs 450 de mile în linie directă până la acostarea în Sumatra şi nu ne mai rămăsese mangal decât pentru cinci zile.

Mă îndoiam că mangalul avea să ne ajungă şi mă gândeam că în curând vom ff obligați probabil să ne mulțumim cu hrană rece. Singura noastră consolare era că acum nu mai exista pericolul de a rămâne fără hrană şi apă. În ultimele trei zile reuşisem să strângem aproape o sută de litri de apă, iar cisternele cu apă ale navei conțineau acum o rezervă pentru trei săptămâni. De asemenea omanii prindeau încă cu undițele cam vreo două treimi din consumul nostru zilnic de alimente, şi o duceam foarte bine cu o hrană de bază constituită din orez, curmale şi peşte. Pe scurt, Expediția Sindbad ajunsese să se împace cu marea.

Obținusem un echilibru prețios, ceea ce reprezenta o realizare importantă. Lecția vergii rupte ne arătase că puteam să ne îngrijim de noi înşine în ciuda unei întâmplări nefericite, iar cu o navă bine pusă la punct şi cu o mulțime de parâme şi pânză pentru vele în magazia de materiale de pe punte eram în stare să ne descurcăm şi să scăpăm dintr-o situație primejdioasă majoră.

În timpul celor patru luni pe mare ajunsesem să înțelegem necesitățile de zi cu zi ale navei, recunoşteam semnele pe care trebuia să le urmărim cu privirea sau cu auzul pentru a şti ce reparații erau necesare. Ştiam părțile care aveau tendință să se destrame sau să se uzeze şi trebuiau înlocuite în mod regulat. Înțelesesem acum care era metoda cea mai bună pentru a aranja parâmele, regla velele şi compensa cârma, aşa încât să navigam bine. Când vântul îşi schimba direcția şi trebuia să facem voltă, nu mai aveam nicio problemă, nicio bătaie de cap; fiecare om îşi ştia locul şi obligațiile şi sarcina era îndeplinită în linişte. Nici chiar ploile torențiale din timpul nopții nu ne deranjau. La primii stropi de ploaie care cădeau, cartul desfăcea acoperămintele de pânză peste bocaporturi, stingea lămpile de la bord şi îşi punea haina de vreme rea. Sub punte, în interiorul navei, oamenii de veghe care nu erau de serviciu strângeau toate obiectele ce ar fi putut fi stricate de umezeală şi îşi făceau mici corturi şi adăposturi pentru a îndepărta inevitabilele şuvoaie de apă care pătrundeau printre crăpăturile pardoselii de lemn a punții uscate de soare. Vreo oră sau două ploaia putea fi auzită bătând pe bocaporturi, urmată apoi de

binecuvântata uşurare adusă de aerul proaspăt care pătrundea jos sub punte când ploaia se termina, iar acoperămintele de pe bocaporturi erau ridicate. Numai duhoarea de sub punte o suportam greu. Era o combinaţie înăbuşitoare de gaz din santină, aer viciat şi nenumărate miasme de parâme, mâncare, corpuri omeneşti, provizii şi materiale de bord. Valul de aer cald, puturos care se ridica spre punte imediat ce se descopereau bocaporturile era suficient pentru a-l face pe cart să se înăbuşe: era un miros de vegetaţie în putrefacţie.

Nu era de mirare deci că petreceam nouăzeci la sută din viaţa noastră zilnică pe punte în aerul deschis, departe de limitarea sufocantă a cocii. Lucram pe punte, ne relaxam şi dormeam pe scânduri sub cerul nopţii oricând puteam. Şi trăind aşa afară, ajunsesem să ne armonizăm şi mai mult cu marea din jurul nostru. Începusem să percepem modificările subtile ale culorii apei, forma şi dimensiunile valurilor, să simţim oceanul. Ne dădeam seama de schimbările care se produceau în formaţia stolurilor de păsări, tovarăşele noastre permanente, şi observam dacă zburau sus sau jos, dacă se despărţeau în mici grupuri sau se roteau în masă. Remarcam sosirea unor noi soiuri, ca pescăruşi şi păsări tropicale, care se alăturau pescăruşilor obişnuiţi. Şi reacţionam aproape cu aceeaşi excitare ca şi ele când era vreo agitaţie în apa mării şi o balenă de 9-12 m lungime apărea din adâncuri pentru a urmări peştii care înotau la suprafaţă, făcând păsările acvatice să scoată ţipete ascuţite şi să fie cuprinse de un adevărat delir.

Deveneam prelungiri virtuale ale navei, receptivi la mişcările şi stările ei. Când *Sohar* se înclina dintr-un bord în altul, rămânând în pană într-un interval de vânturi uşoare, trândăveam şi noi şi dormitam. Dar când vântul se înteţea şi nava o pornea repede despicând apa, răspundeam la fel: o anumită activitate şi agitaţie păreau că domnesc la bord. Încercam o emoţie stăpânită la gândul că încă câteva mile din drum aveau să treacă pe sub chila ei. Şi uneori, *Sohar* ne răsplătea chiar foarte bine: când un vânt cu o forţă moderată de 4 sau 5 bătea în pupa, nava părea că porneşte ca un tren expres. Chiar şi cu vela improvizată, lua viteză încetişor până când ajungea la 6, 7 noduri şi atunci alerga sigură, parcurgând milele care ne separau de locul nostru de acostare, tăindu-şi drum prin mare ca şi cum ar fi fost într-o albie bine formată.

În asemenea momente, omanii în special erau bine dispuşi, vorbeau şi râdeau, aduceau mici îmbunătăţiri velelor şi îşi aruncau inevitabilele lor undiţe. De mult timp renunţasem să mai stărui ca Saleh şi Eid să poarte centuri de siguranţă când se căţărau sus. De câte ori vreo velă sau o parâmă se încurcau, ei se urcau repede pe greement, total netulburaţi de riscul de a cădea de la o înălţime de 15 m pe punte şi foarte curând europenii le-au urmat exemplul. Peter, cel mai atletic dintre noi toţi, putea fi văzut cocoţat pe arborele principal, lucrând mulţumit împreună cu Eid, o piele neagră lângă una bronzată, amândoi cu pânze în jurul şoldurilor şi cu turbane, fără a fi deloc preocupaţi de gqlul de sub ei. Am învăţat de asemenea că era posibil să măsori forţa vântului şi condiţia navei prin volumul zgomotului pe care marinarii din Oman îl produceau în timp ce lucrau. Dacă îşi transmiteau, strigând veseli, anumite instrucţiuni privind nava, atunci totul era în regulă şi *Sohar* naviga liniştit. Dar

când strigătele erau scurte, staccato, însemna că se porneşte vântul. Iar dacă marinarii rămâneau tăcuți, ştiam că aşteapă să decidă căpitanul lor ceea ce trebuia îndeplinit.

Noaptea, când vântul şi ploaia răbufneau peste nava întunecată, omanii se mişcau repede de la bocaporturi, asemenea unor spiriduşi şi începeau cu anticipație să se foiască şi să producă tot felul de zgomote, să-şi tragă pânzele din jurul şoldurilor, bucurându-se de activitatea lor. Când totul se termina şi furtuna trecuse, lăsând puntea strălucind de apă şi fiecare era murat până la piele din cauza revărsării ploii, îşi pregăteau bucuroşi „specialitatea pentru vreme umedă”, o bulă lipicioasă din vreo 8 kilograme de curmale prefăcute într-o pastă cu ulei de gătit, încălzită într-o tigaie şi parfumată cu o imensă cantitate de usturoi crud. Din această pastă luau cu degetele cocoloaşe grase, alunecoase, pe care le înghițeau. Spuneau că era metoda cea mai bună să-şi încălzească trupurile după ploaia rece, iar eu eram de acord. Acei europeni care nu suportau amestecul dulce, gras şi lipicios sufereau. Dacă între timp se abătea o altă răpăială de ploaie, iar acoperămintele erau lăsate pe bocaporturi, mirosul puternic şi neplăcut de usturoi îneca sub punte până şi duhoarea din santină emanată de gaz.

Extraordinara noastră escortă de peşti îşi manifesta prezența şi când nava rămânea în pană fără vânt. Suprafețe de apă în jurul nostru erau pline de peştişori care săreau, înotau sau treceau pe sub chila staționară, probabil în timp ce se hrăneau cu alți peşti şi mai mici. Când ne duceam să înotăm sau ne cufundam sub chila neclintită găseam în umbra lui *Sohar* o colonie completă de vietăți marine, în jurul cârmei se mişca în mod constant un grup de peşti pilot. Într-o crăpătură aproape de pupa se instalase un nou pasager clandestin, un alt crab. Îl puteam vedea strecurându-se de-a lungul chilei pentru a-şi aduna rația zilnică de hrană, sau, câteodată, foarte îndrăzneț, se arunca în apă pentru a înhăța vreo bucățică plutitoare şi apoi se întorcea şi înota cu disperare înapoi la micul lui sălaş, întotdeauna găseam peşti remora, vietăți blânde, de culoare cenuşie verzuie, cu ventuzele lor caracteristice pe cap, semănând cu tălpile canelate ale pantofilor de tenis. Din când în când aceşti peşti se lipeau de chila lui *Sohar,* aşa că erau traşi de navă, ceea ce făcea ca pescarii omani să fie exasperați. Dacă vreun peşte remora înhăța momeala lor, se cufunda sub chilă, la loc sigur şi se lipea acolo cu toată forța. Pescarul plin de speranțe îşi imagina că trăgea o captură splendidă şi tot trăgea vârtos, smucind parâma până când reuşea să aducă prada la bord şi atunci se trezea cu un remora de dimensiuni foarte modeste. Tehnica doctorului era mai eficientă. El se instala la pupa cu un harpon în mână şi lovea peştele drept în cap până când aveam destul pentru micul dejun.

De vreo două ori am observat că bancul de peşte din jurul lui *Sohar* a fost cuprins de o adevărată agitație.

De fiecare dată am fost avertizați de stolurile de păsări. Păsările vedeau sosind peşti de pradă mai mari şi atunci începeau să zboare agitate şi să scoată strigăte. Apoi se grupau şi zburau foarte repede la o oarecare distanță de navă. Sub ele apăreau valuri de spumă albă, unde peşti de dimensiuni mai mari

săreau din apă. Pe măsură ce *Sohar* naviga mai aproape, am putut distinge că acei peşti erau toni foarte mari, diferite specii, cu sutele, ce se azvârleau mult deasupra suprafeței mării şi apoi cădeau cu un plescăit. Alți peşti veneau orizontal peste crestele valurilor, alunecând de pe creasta unui val pe cealaltă. Un peşte splendid, un albacore [2] lung de vreun metru şi ceva a trecut asemenea unei torpile prin fața provei lui *Sohar,* corpul său argintiu strălucind în razele soarelui în timp ce se deplasa prin apă cu mare forță. După câteva minute am văzut şi motivul acestei activități frenetice. În spatele acelui peşte, au apărut țâşnituri de apă şi aripioarele delfinilor, un mare banc, vreo cincizeci de vietăți care umblau să prindă toni. Delfinii se aranjaseră într-un arc ce se întindea pe un front de vreo două mile poate, şi ei îşi mânau victimele ca nişte câini de stână care duc vitele la păscut.

Centrul arcului era chiar *Sohar* şi puteam vedea că delfinii alungau peştii într-un spațiu mărginit, în fața noastră. Şi de o parte şi de alta a lui *Sohar* se ridicau şi se lăsau spatele delfinilor, în timp ce-şi împingeau neîncetat prada spre locul de ucidere, şi cum se apropiau de noi auzeam chiar răsuflarea lor fluierătoare. Vedeam apărând delfin după delfin, unii singuri, dar de obicei formații de câte trei-patru animale, lucrând la unison şi împrăştiindu-se pentru a acoperi fiecare porțiune unde erau mânați peştii. Pe măsură ce arcul delfinilor se strângea, tonii deveneau mai disperați şi se repezeau cu iuțeală în toate direcțiile, fără a mai ține seama de nava care plutea printre ei. În cele din urmă delfinii şi-au încheiat manevra de alimentare. Arcul s-a restrâns până când dintr-o dată se părea că în jurul nostru erau numai delfini. Apoi cercul de vânătoare s-a desfăcut şi doar câte un delfin înota în jurul nostru şi pe sub navă, urmărind ultimele victime.

Mai erau şi alții care umblau după toni. O ambarcație coreană de pescuit toni, ruginită şi uzată, îşi tăia drum pe lângă noi în lumina dimineții; echipajul se adunase la pupa şi se uita cu gura căscată la corabia arabă care naviga în aceste ape. În noaptea de 13 aprilie am văzut luminile câtorva nave costiere mici şi am ştiut că nu puteam să fim prea departe de uscat. Vântul sufla acum în mod constant în favoarea noastră, iar *Sohar* se apropia rapid de obiectivul ei, capul de nord al Sumatrei şi intrarea în strâmtoarea Malacca.

Două zile mai târziu intram pe drumul de navigație principal, o experiență înspăimântătoare. La un moment dat navigam liniştit spre un şir de petroliere şi nave portcontainere care se îndreptau spre strâmtoarea Malacca. Adia o briză uşoară şi abia înaintam. Pe drumul nostru erau nouă sau zece vase care înspumau apa. Apoi o masă de nori de furtună a acoperit cerul, o rafală de vânt a trecut peste *Sohar* şi nava a intrat în derivă datorită valurilor, îndreptându-se prin întuneric direct în calea vaselor, asemenea unui pieton orb păşind pe o autostradă în timpul unei furtuni cu ploaie. A fost un moment sinistru. Priveam cercetător prin perdeaua de ploaie înşelătoare, căutând să detectăm conturul formelor cenuşii ale petrolierelor mişcându-se prin aversă ca nişte forțe inexorabile care distrug totul în calea lor. Cu aranjamentul velelor noastre greu

[2] Specie de ton.

manevrabile aveam foarte puţine şanse să ne putem feri din calea acestor nave monstruoase, dacă ar apărea vreuna dintr-o dată din beznă. De două ori am văzut umbra întunecată a unei nave mari care brăzda valurile pe lângă noi, habar neavând de prezenţa noastră. Cine s-ar fi putut aştepta să întâlnească o navă cu pânze aici, la intrarea în strâmtoarea Malacca, iar corabia noastră din lemn ar fi produs un semn slab şi de neexplicat pe ecranul radar al vaselor de comerţ. Aşa că am navigat pe *Sohar* cu viteza maximă, păstrând unghiul corect faţă de direcţia vaselor mari pentru a putea traversa drumul de navigaţie cât mai repede posibil. Trei ore mai târziu nu mai eram în calea navelor mari şi, cum apăruseră stelele în acea seară, am măsurat înălţimea unei stele pentru a putea determina poziţia noastră. Am descoperit că un nou curent ne împinsese puţin prea mult spre nord, aşa că urma să navigam sub vânt spre punctul de acostare ales de noi, insula Sabang, aflată la vreo 10 mile depărtare de Sumatra.

A doua zi dimineaţă am văzut distinct la orizont în razele soarelui o serie de movile întuneceate, probabil contururile insulei Sabang şi ale insulelor din jur şi munţii de pe insula principală. Se părea că eram într-o poziţie bună pentru a ne apropia de uscat, dar distanţele erau înşelătoare. Sumatra este a cincea mare insulă din lume şi tot ce e legat de Sumatra este la o scară uriaşă. Insula aflată direct în faţa noastră, care părea nesemnificativă, se ridica de fapt la o înălţime de 600 de metri, iar micul deal de pe uscat era un vârf de 1800 m. Aşa că ceea ce la prima vedere părea să fie o distanţă pe mare de 15 mile între *Sohar* şi Sumatra era de fapt o depărtare de 40 mile şi aceste 40 mile deveniseră o prăpastie. Din nou vântul încetase să mai sufle şi *Sohar* rămăsese în pană. Parcă natura ar fi dorit să ne amintească cât de total dependenţi eram de ea.

Încă alte trei zile *Sohar* a fost supus derivei curentului, mişcându-se în loc, neputincioasă, fără vânt şi cu uscatul nu departe, ca să ne chinuiască că nu-l puteam atinge. Am mai prins peşte, ne-am raţionalizat apa şi am aşteptat răbdători. Rezolvasem chiar şi problema combustibilului pentru gătit, deşi ultimul mangal fusese de mult ars. Aici la intrarea în strâmtoarea Malacca pluteau bucăţi de lemn, buşteni, crengi şi rădăcini de copaci din marile păduri ale Sumatrei. Cei mai buni înotători ai noştri s-au dus după rămăşiţele acestea care pluteau, le-au legat cu parâme uşoare şi le-am tras apoi la bord. Am pus lemnul la uscat la soare şi în curând ne-am pregătit mesele cu el. Cu apa de ploaie, cu peştele proaspăt şi cu lemnul de pe apă ajunsesem în cele din urmă să ne bizuim pe propriile noastre forţe. Aşa că atunci când *Sohar* a intrat în port la Sabang cu ajutorul prietenesc al unui iaht de croazieră numit *Regina Johane,* deşi fusesem 57 de zile în larg am sosit cu cisternele pline cu apă, cu lemn din belşug pentru gătit şi cu carne de rechin sărată suficientă pentru două luni. Ca să ne reamintească în mod plăcut de calendar, *Regina Johane* ne-a trimis la bord un dar încântător: un chec făcut în casă şi ouă de ciocolată. Era în lunea Paştelui.

„Când cineva a traversat marea... există unele insule locuite de nişte oameni numiţi langa, care nu vorbesc deloc nicio limbă, nu au îmbrăcăminte şi poartă

bărbi rare. Între ei nu se văd femei. Ei schimbă chihlimbar pentru bucăți de fier, Le ies în cale negusorilor, cu bărcile lor, în afara insulei, aducând nuci de cocos. Au un vin alb de palmier. Când îl bei (proaspăt) e dulce ca mierea. Dacă-l laşi o zi devine o băutură amețitoare. După mai multe zile se face amar. Băştinaşii îl dau pe fier. Schimburile se fac prin semne cu mâna. Sunt înotători foarte buni. Reuşesc să fure fier de la negustori, fără a le da nimic în schimb...”

Iată cum descria geograful arab Ibn Al Fakih insulele unde navele arabe se opreau pentru a se alimenta după ce traversau Oceanul Indian. Insulele păzesc intrarea în strâmtoarea Malacca dinspre insulele Nicobar, la nord, spre insulele Pulau Weh şi Pulau Breeueh la sud, în larg de coasta Sumatrei. Acestea sunt locuri ideale pentru aprovizionare cu hrană proaspătă şi realimentarea cu provizii de apă, după o lungă traversadă din Sri Lanka şi în secolul al X-lea insulele erau locuite de triburi băştinaşe care trăiau de-a lungul coastei în pădurea virgină deasă. Arabii au numit una dintre insule Insula de Aur, identificată mai apoi cu insula Pulau Weh, în portul căreia, Sabang, sosise *Sohar.*

Am ancorat într-un golf minunat, înconjurat de dealuri abrupte acoperite de pădurici de cocotieri şi întinse suprafețe de pădure. Într-un colț al golfului se afla oraşul Sabang, un loc obişnuit cu o activitate utilitară şi inevitabila colecție de antrepozite în spatele debarcaderului. Dar aşezarea era superbă. Clădirile principale se înşiruiau pe o distanță mică, lăsând repede loc unor case mici cu un etaj, care marcau marginea drumului de-a lungul golfului. Aceste case erau îndreptate spre apă, iar coasta dealului fiind atât de abruptă, clădirile de pe partea din vale erau construite pe nişte întărituri artificiale. De-a lungul locului de ancoraj unde se afla *Sohar* se vedea un sat de pescari, o îngrămădeală de căsuțe printre care curgea în golf un râu, iar pirogile şi micile bărci ale pescarilor erau trase sus pe plaja de nisip. Locuitorii satului erau diferiți de toți ceilalți pe care îi văzusem în această călătorie. Aveau chipuri de malaiezi, cu pomeții proeminenți, păr negru, ochi căprui şi o piele cafenie frumoasă. Pe scurt, o înfățişare asiatică, şi am simțit dintr-o dată că sosisem în Orient.

Populația din Sabang era în mare majoritate musulmană. Insula de Aur face parte din provincia Aceh, partea cea mai de nord a Indoneziei. Islamismul a fost îmbrățişat cu fervoare de către populația de aici. Sosirea navei arabe, având la bord marinari arabi adevărați, cu turbane şi *dishdashauri,* a produs senzație. Când *Sohar* a acostat cu bordul la chei pentru a se aproviziona cu apă, pe debarcader se aflau o mulțime de insulari holbându-se la marinarii din Oman. Oriunde s-au dus omanii în oraş au fost primiți în case şi tratați cu o ospitalitate fascinantă. Primarul din Sabang a invitat întregul echipaj să asiste la ceremonia căsătoriei fiicei sale şi ni s-a oferit un spectacol cu dansuri tradiționale locale. Dansatorii erau copii - fete delicate cu fuste lungi strâmte şi corsaje bine ajutate pe bust şi cu eşarfe late şi băieți care săreau în jurul lor, în pantaloni largi şi veste scurte şi cu pumnale care se legănau la brâu. Primarul ne-a explicat că era un dans războinic şi, în timp ce priveam băieții care păreau că hăcuiesc aerul cu pumnalele lor, nu am putut să nu-mi amintesc că

locuitorii din Aceh aveau reputația de a fi cei mai feroci pirați din Asia de Sud-Est.

Marinarii arabi din Evul Mediu priveau Sumatra cu un amestec de teamă şi respect. Respectul lor se datora fertilității acestei imense insule şi prosperității conducătorului său cel mai important, pe care-l numeau Miharaj, marele Maharajah. Regatul său se afla pe coasta de est a insulei, mărginind strâmtoarea Malacca şi era un regat hindus. Arabii scriau că această aşezare era atât de aglomerată, încât atunci când primul cocoş cânta în zori, cucurigul lui trezea cocoşii din satele din vecinătate, care îi răspundeau, iar sunetul era purtat din sat în sat pe o distanță de o sută de parasangi [3]. Maharajahul locuia într-un palat măreț, cu un bazin alimentat de maree. Ca un semn al bogăției sale, în fiecare dimineață Maharajahul arunca în bazin o bucată de aur de forma unei cărămizi, iar la moartea sa, aurul avea să fie recuperat şi distribuit între membrii familiei regale pentru a onora lungimea domniei sale. Autorul aventurilor lui Sindbad Marinarul folosea titlul de Miharaj pentru a desemna oricare şef al unui regat îndepărtat care era extrem de bogat şi puternic.

Dar calea pe mare până la regatul marelui Miharaj era presărată cu pericole. Dacă ridicau ancora din golful Bengal, navigatorii arabi se temeau să nu rămână în pană fără vânt în larg de insulele Andaman. Ei scriau că locuitorii din aceste insule erau o rasă urâtă de canibali cu părul creț, care prindeau marinarii, îi tăiau de vii şi-i mâncau. Mai erau apoi canibalii de pe coasta Sumatrei, care se pare că au intrat şi în aventurile lui Sindbad Marinarul. În a patra sa călătorie, Sindbad şi tovarăşii lui au naufragiat pe o insulă ciudată. Localnicii, spune povestea, au dus naufragiații în satul lor, unde le-au dat bieților oameni extenuați o mâncare aromată cu ierburi. Marinarii au înfulecat cu lăcomie mâncarea, dar Sindbad avea unele bănuieli şi în pofida foamei lui nu s-a atins de mâncare. El a văzut cum tovarăşii săi, în timp ce mâncau, şi-au pierdut rațiunea şi au început să-şi dea ochii peste cap ca nişte oameni în stare de letargie. Li se aducea din în ce mai multă hrană şi ei mâncau lacom. În zilele următoare localnicii au continuat să aşeze cantități enorme de mâncare în fața marinarilor şi vizitatorii, care nu bănuiau nimic, au devenit graşi şi rotofei. Dar Sindbad a continuat să refuze alimentele locale, pentru că observase că acestea conțineau un fel de droguri. Într-o zi, pe când cutreiera satul, a dat peste şeful tribului şi oamenii lui care tocmai se ospătau cu carne de om şi atunci şi-a dat seama că aceşti băştinaşi îi îngrăşau pe tovarăşii lui pentru o ceremonie de canibali. Prea târziu pentru a-i mai putea salva din starea de drogare în care se aflau, Sindbad a fugit din sat şi în timp ce fugea a trecut pe lângă un câmp unde aceştia, în patru labe, păşteau iarbă ca nişte vite grase păziți de văcari.

Se poate face o legătură între canibalii lui Sindbad şi triburile din Sumatra care mâncau oameni deoarece despre canibalii lui Sindbad se spunea că întrebuințau droguri în mâncarea pe care o dădeau victimelor. În partea de nord a Sumatrei se foloseşte planta narcotică haşiş pentru a asezona mâncarea, de unde s-ar fi putut naşte ideea victimelor amețite ale canibalilor, idee care a

[3] Măsură de lungime persană, egală cu 5.25 km.

pătruns în folclorul arab, unde s-a amestecat cu relatări despre triburile mâncătoare de oameni din Sumatra, fie populația batak din partea de nord a insulei sau poate triburile războinice crude din insulele aflate de-a lungul coastei de vest. Aceste insule se găsesc chiar pe calea navelor arabe care se îndreptau spre portul Fansur, cunoscut mai târziu sub denumirea de Baroes. Aici, arabii cumpărau camfor de cea mai bună calitate, care constituia faima regiunii. Chinezii plăteau prețuri imense pentru camforul din Fansur când arabii îl aduceau la Canton şi pentru a transporta această încărcătură prețioasă merita riscul de a cădea în mâinile canibalilor.

Insula Nias era una din cele mai temute; existența acesteia a fost menționată pentru prima oară în secolul al IX-lea de către un scriitor arab. Negustorul Sulayman scria în 851 că atunci când unul dintre insulari dorea să se căsătorească ”...el nu poate să-şi găsească o soție dacă nu-i aduce în mâini craniul unuia dintre duşmanii lor. Dacă a ucis doi dintre inamici, poate să se căsătorească cu două femei, dacă a reuşit să ucidă cincizeci, poate să-şi ia cincizeci de soții după numărul craniilor. Originea acestui obicei trebuie căutată în faptul că locuitorii insulei sunt înconjurați de duşmani. Cel care dovedeşte a avea curajul cel mai mare se bucură de stima cea mai înaltă.”

Şi azi încă, Nias păstrează urme puternice ale unei extraordinare tradiții de luptători, care a lăsat o impresie atât de adâncă asupra primilor marinari arabi. Originea locuitorilor insulei Nias este învăluită în mister, dar se pare că ar putea avea legături cu triburile de pe dealurile din Burma şi cu populația naga din India de Nord-Est. Nu se ştie cum au ajuns să se stabilească în îndepărtata insulă Nias acoperită de junglă, pentru că oamenii de azi din Nias nu sunt marinari şi arareori folosesc bărci, ci sunt fermieri şi grădinari. Satele lor sunt totuşi construite ca pentru război. Fiecare este situat pe vârful unui deal sau pe înălțimi uşor de apărat. Adesea vârful unui deal a fost cu multă trudă nivelat, în aşa fel încât să se obțină o suprafață plată pe care să se construiască.

Trăsătura principală a fiecărui sat este strada centrală lată, un drum larg pavat cu pietre mari, plate. Casele localnicilor se ridică de o parte şi alta a lui, locuințe speciale construite pe trunchiuri masive de copaci bătuți în pământ ca nişte piloni. Fiecare are o verandă din lemn asemănătoare ca formă cu pupa unui galion spaniol. Se spune că au fost construite cu sclavi şi desigur că au fost necesare eforturi imense pentru a se realiza geometria complicată a grinzilor şi a trunchiurilor de copaci care se încrucişează în interior, sprijinind acoperişurile înalte, ascuțite, ale caselor şefilor care se ridică la o înălțime de 14 metri de la pământ. Nu există coşuri în exterior, aşa că grinzile interioare s-au înnegrit în decursul timpului, iar când se aprind focurile pentru pregătit mâncarea, vârfurile impresionante ale acoperişurilor par că respiră un strat subțire de fum cenuşiu. În afara caselor se găsesc blocuri mari de piatră de o culoare mohorâtă. Acestea servesc drept scaune, bănci, mese şi estrade pentru vorbitori în timpul unor adunări ale locuitorilor satului. Multe dintre pietre au pe ele cioplite diferite modele geometrice, în timp ce altele sunt încrustate cu forme de animale mitologice, despre care se spune că ar fi spiritele protectoare care veghează asupra satului.

Casele de pe fiecare parte a străzii sunt legate între ele, aşa încât în cazul unui atac al duşmanului apărătorii se pot mişca printre clădiri fără a fi expuşi suliţelor şi &ăgeţilor. Alte case ale satului sunt sus în vârful dealului, imposibil să fie capturate, dar această bună poziţie defensivă le face incomode pentru locuitori. Femeile trebuie să coboare sute de trepte pentru a ajunge la fântânile de la marginea dealului şi să urce înapoi încărcate cu tuburi de bambus pline cu apă. Aceeaşi călătorie laborioasă este întreprinsă dimineaţa şi seara de bărbaţii care se duc la lucru la câmp sau la grădini, în ţinutul de jos. Bărbaţii poartă imense săbii cu care altădată curăţau pădurile şi se apărau, iar dacă cineva întâlneşte un grup de localnici porniţi la o vânătoare de mistreţi, aceştia oferă o privelişte feroce, înarmaţi cum sunt cu suliţe lungi de mai mulţi metri, speciale pentru vânatul mistreţilor, flecare armă având un capăt din metal ascuţit ca un brici, şi numai privindu-l îţi dai seama cât de eficient poate fi. Bărbaţii se luptă plini de curaj cu mistreţii, iar la gât le atârnă coliere din colţi de mistreţ ca mărturie a vitejiei lor. Ei mai au şi acum un dans războinic, care trebuie să fi fost născocit pentru a speria pe atacatori. Dansatorii poartă măşti şi costume ciudate căptuşite cu fibre de nucă de cocos şi împodobite cu colţi de mistreţ şi se mişcă şi execută bătăi complicate din picioare, făcând grimase, lovind cu suliţele în scuturile de război. Atacul şi contraatacul şi doborârea cât mai multor capete erau semne ale bărbăţiei. Pe uliţa principală a fiecărui sat din Nias se află terenul de pregătire a tinerilor războinici. Un zid din piatră înalt de aproape 4 metri reprezintă perimetrul defensiv al unui sat inamic. Unul câte unul tinerii o iau la goană pe uliţă, pornind de la o piatră plasată astfel pentru a le da o traiectorie maximă şi aruncă în modul cel mai spectaculos peste zid, pentru a ateriza pe picioare cu pumnalele gata de luptă.

Sumatra mai oferă o explicaţie bună şi pentru o altă aventură a lui Sindbad, ”Păţania cu Bătrânul om al mării”. Aşa cum se povesteşte în O *mie şi una de nopţi,* Sindbad a ajuns într-o ţară unde exista o pădure frumoasă bogată în arbori fructiferi şi flori. Acolo a dat peste un bătrân care stătea pe malul unui pârâiaş. Bătrânul nu vorbea, dar prin semne el a arătat că vroia să fie trecut de cealaltă parte a pârâului. Pentru a-i veni în ajutor, Sindbad a suit bătrânul pe umerii lui şi a pornit prin apă spre malul opus. Dar când s-a lăsat în jos pentru ca bătrânul să coboare, acesta a refuzat şi dintr-o dată şi-a strâns picioarele în jurul gâtului lui Sindbad, până când Sindbad aproape a leşinat. Uitându-se la picioarele călăreţului său, Sindbad a fost îngrozit, văzând că erau picioarele unei fiare, acoperite cu o piele aspră neagră. Această făptură ciudată a început să-l bată pe Sindbad în cap şi pe spate, ca şi cum ar fi fost un animal de povară şi l-a forţat să umble prin pădure, purtându-şi călăreţul care se întindea să culeagă şi să mănânce fructe sălbatice. Când Sindbad încerca să se odihnească sau să scape de chinuitorul lui, acesta îl lovea şi-l aducea la ascultare. În cele din urmă, după zile întregi de suferinţă, Sindbad a pus câteva fructe sălbatice într-o tărtăcuţă, le-a lăsat să fermenteze şi a băut vinul obţinut pentru a afla uşurare din starea neplăcută în care se afla. Văzându-l că-i place licoarea, călăreţul i-a smuls-o din mână şi a băut-o el. Cu şiretenie, Sindbad i-a dat făpturii alcool din ce în ce mai mult, până când s-a îmbătat şi apoi s-a învârtit şi

s-a legănat, slăbind strângerea picioarelor din jurul gâtului său. Atunci Sindbad a căutat să profite şi a aruncat jos bătrânul cherchelit. Şi cum zăcea acolo neputincios, a luat un pietroi şi i-a zdrobit creierii Bătrânului om al mării.

Această făptură ar fi putut fi imaginea pe care arabii o aveau despre urangutanul din Sumatra, ale cărui aspect şi obiceiuri se potrivesc cu cele ale Bătrânului om al mării - înfățişarea unui bătrân zbârcit, pielea neagră şi aspră de pe picioare, fructele adunate din copacii din pădure. Marinarii arabi povesteau despre tot felul de animale fenomenale din Sumatra, papagali cu multe culori care vorbeau ca şi oamenii, rinoceri şi poate tapiri. Urangutanul părea să fi fost o specie de oameni care nu grăiesc, nu mai exotici decât multe din triburile sălbatice. Şi într-adevăr, băştinaşii din Sumatra ar fi acceptat această concepție eronată. În satele din Sumatra urangutanul este şi acum considreat ca un soi de om periculos, care trebuie evitat cu orice preț, cu totul diferit de timida maimuță cunoscută de ştiința modernă.

Va urma...

CONUL

FLORIN PURLUCA

Science fiction & fantasy

FLORIN PURLUCA

CONUL

Îmi amintesc și acum momentul când am sosit pe moșia doftorului Ifrim Adamescu. Locul acela nespus de frumos, cu o uriașă fântână dinaintea conacului, bătută cu piatră trainică de râu. La fel cum era și drumeagul care șerpuia dimprejurul ei și zecile de cărărui care se împleteau printr-o cuvertură de iarbă proaspăt cosită. Erau mărginite de felurite tufe cu flori pitice, colorate precum foile țărănești date de zestre.

Conu' – după limba slugilor –, dregea starea șaretei sale când birjarul care mă purtase la drum lung își struni caii, ajuns la capătul călătoriei mele de patru zile. Făcusem atâta alergătură la ambițiunea tatălui meu de-a mă face doftor cu studii academice, și nu bărbier, așa cum fusese el de-o viață. Deșertase pentru asta câteva pungi doldora de galbeni, agoniseala sa pe mai bine de doi ani, chiar de pe vremea când fusesem primit la Școala de Felceri.

Adamescu m-a surprins taman de la prima înfățișare. Portul său elegant urma întocmai modele pentru doftori dictate la Paris, așa cum i se cuvine unui școlit cu studii academice. Haină lungă, neagră, până-n pământ și încheiată în gât, din a cărui taină abia dacă sclipea pielea roșie a cizmelor poloneze. Pe cap, adăpostind un păr alb ca spuma laptelui, purta pălărie în culoarea jarului stins, mare cât toate zilele.

– Tânără speranță, îmi spuse el zâmbind prietenos, mă tem că sosirea dumitale, deloc lipsită de dulceață, s-a petrecut într-un moment neașteptat. Te rog să mă ierți și să nu-ți faci niciun fel de griji. Până la întoarcerea mea, nu cu mult peste apusul soarelui, vei fi primit de slugile mele.

Fără răgaz să-i pot vorbi, doftorul a sărit în șareta ferchezuită, și-a strunit caii, pierzându-se pe drumul, înghițit de vălătuci mari de praf. Numaidecât, argații au sărit pe mine, ba să mă ajute la cărat, ba să-mi satisfacă vreo nevoie. Sete, foame ori somn. Și la drept vorbind, tânjeam după toate.

Baba Tinca, o muiere cu pielea feței precum scoarța unui stejar bătrân și cam de-o vârstă cu dânsul, mă purtă prin odăile încâlcite ale conacului.

Din nefericire nu erau prea multe de văzut. Întreaga construcție era supusă unor preînnoiri aprigi, prin urmare, toate mobilele fuseseră ascunse sub straturi groase de pânză și înghesuite în hambare. M-a purtat într-o cameră îngustă, în vecinătatea bibliotecii, îngrijindu-se pe cât putu ea de bine să-mi vorovească părerile lui de rău. Fusese nevoit să mă aibă drept oaspete, tocmai în neghinița aia de cameră.

În ceea ce mă privea, faptul nu mă stânjenea defel. Nu venisem să șad la dulcețuri ci să mă școlesc. Prin urmare, în niciun chip nu doream să chibzuiesc prea mult prin odaie. Toate fiind spuse, am fost lăsat să-mi rânduiesc bunurile purtate atâta amar de drum, care oricum nu erau prea numeroase.

Odată ce-am isprăvit cu așezatul am coborât în curtea moșiei unde am urmat cursul aleilor. M-am trezit purtat în spatele conacului. Descoperii adevărata comoară a locașului: o gigantescă livadă de pomi fructiferi! Pruni, meri, peri și câte și mai câte, toate bune să sature nu doar sufletele din grija conului, ci mai degrabă o-ntreagă oștire. Covorul de iarbă de la poalele pomilor mă purtă în marginea depărtată a livezii, apoi se lăsă descoperit pe câteva sute de coți până-n buza unui heleșteu. Apa era împrejmuită de-un gard curat din trestie, ținut și aceasta din foarfecă, devreme ce crescuse tras la ață. Un pod îngust ducea spre o casă ridicată pe apă, un fel de umbrar cu masă mare în centru unde conul pesemne că-și petrecea serile călduroase de vară.

M-am lăsat vrăjit de liniștea apei până când flăcările soarelui se mistuiră, prefăcând astrul într-un uriaș ban de aramă. Gândind că slugile și-ar fi făcut griji din pricina dispariției mele, am pornit spre conac.

Nu mă înșelasem. Care mai de care forfotea de colo-colo, necăjiți cu toții peste măsură de pierderea oaspetelui. Cum mă văzură, se înseninară de-ndată. În urma mea, la niciun sfert de ceas, se iți în bătătură șareta doftorului. Mă salută cu politeță din treacăt și dispăru spre grajduri.

La întoarcere mă pofti să mă pregătesc de masă, ceea ce am și făcut. Am tras pe mine o ținută de casă și-am coborât în sala mare. Acolo, spre uimirea mea, descoperii două mese. Una strâmtă, care nu dovedea mai mult de patru inși, și o alta, de-a dreptul uriașă, în grija căreia se aflau toate slugile. Erau așezate și deja pregătite de masă. N-am îndrăznit să întreb dacă acela era obiceiul zonei – ca slujitorii să mănânce de-odată cu stăpânii –, cunoscând că-n toate locurile unde mai umblasem eu lucrurile stăteau tocmai pe dos; ori poate, m-am gândit pentru o clipită, conu' fusese nevoit de să-i primească acolo până ce isprăveau meșterii reparațiile conacului.

M-am așezat în liniște. La scurt timp apăru Adamescu cu-n zâmbet generos pe buzele-i fine. Felurile de mâncăruri servite fură din pește proaspăt. Pescuit în iazul din spatele conacului, dulce ca zahărul și ușor ca puful de gâscă. Avurăm borș de șaran și bucăți de cârjancă pusă la jar. Amândouă tipsiile garnisite cu câte-o bucată zdravănă de mămăligă

aburindă. La finalul ospățului primirăm un pahar de vin alb îndulcit cu miere. Hatâr vechi al conului, bagseamă.

– Spune-mi dragul meu, îmi vorbi doftorul afundat în speteaza scaunului, ai avut cumva drept dascăl pe bunul meu prieten Agapie Chiralivu?

– Nu, i-am răspuns. Dascălul Chiralivu era pe picior de plecare la sosirea mea pe băncile școlii.

– Ești bun să-mi spui, dacă ai habar bien sûr, unde se grăbea prietenul meu?

– După vorbele vechilor ucenici, domnul pleca spre Academia de Medicină de la Paris. Se pregătea pentru concursul de doftor.

– Nemaipomenit! jubilă el. Într-un târziu s-a hotărât să-mi urmeze sfatul. Dragule, îți spun tre sincère, ca-avea mână și ochi de doftor încă de pe vremea când eram la rându-mi dascăl acolo.

– Carevasăzică ați dăscălit bărbieri la Școlile Brașovului?

– Sigur! Cu mulți ani în urmă. Acolo l-am cunoscut pe tatăl tău. Un nemaipomenit felcer. Nici nu mă miră dorința dumnealui de-a te trimite la Paris. Mă rog! reveni conu' pe un ton grav. De îndată ce vom termina, Marieta, buna mea conlucrătoare, îți va aduce la curent programul nostru.

La scurt timp doftorul dispăru, lăsându-mă în grija Marietei. Femeia îmi despică firul în patru. Studiul avea să înceapă dis-de-dimineață, mai cu seamă cu noaptea-n cap. În ultima vreme doftorul o găsea tot mai bună pentru inspirațiile curatorii. Ar gândi mai limpede în calmul nopții, îmi destăinui Marieta.

Nu puteam să-l contrazic. Cele mai mulțumitoare concursuri fuseseră trecute după nopți la rând în care mă dedicasem studiului. Deci, în această privință, îl înțelegeam pe deplin.

Adamescu încropise și o casă de cure pentru cazurile mai grele, unde puteam să mă dedic practicii medicale. Seara aveam să purtăm conversații pentru a lămuri pe deplin deprinderile din cursul zilei.

Am urat noapte bună tuturor și m-am retras spre cameră. Negăsindu-mi somnul, m-am aventurat fără nicio permisiune spre bibliotecă. Pe lângă numeroasele rafturi ticsite cu volume de medicină, chimie ori farmacologie, am descoperit vrafuri întregi cu schițe și desene de hirurgie. Erau îngrămădite pe lângă pereți. Unele scrise în franceză, altele în latină, dar mare parte erau în română. M-am gândit că doftorul pregătea vreun tratat de medicină dar căzuse pradă uitării, devreme ce acestea erau învelite de pături groase de praf.

Scotocind rafturile, fără să am habar ce anume aș căuta cu sugutanță, descoperii în lada unui scriptoriu un volum legat în piele. Părea un fel de jurnal. Al cui, n-aveam idee. Intenționam numaidecât să mă lămuresc în această privință.

De cum l-am deschis, la vederea scrisului, am înțeles că era jurnalul doftorului. Citisem câteva răspunsuri din partea conului spre tatăl meu și

nu aveam cum să mă înșel în privința asta. Îi cunoșteam bine scrisul. Frunzărindu-l, am descoperit că fusese împărțit pe zile și prezenta desfășurarea doftoricirii unui caz. O nețărmuită bucurie îmi umplu sufletul. Cu siguranță jurnalul ascundea informații deprinse de Adamescu în timp, pe care – cu sau fără voia lui –, aveam să mi le însușesc. Puteau să-mi fie mai mult decât folositoare.

Așa că, îngrijindu-mă de primejdia descoperirii, am tras șezăul în vecinătatea ușii întredeschise. De-acolo aveam să fiu alertat chiar de cel mai firav freamăt de pas, mai ales că, ușa care făcea legătura între partea în care mă aflam și restul lumii scârțâia îndrăcit atunci când era strunită.

M-am pus pe citit!

Dragul meu Pierre,

Încă din clipa când am primit misiva ta, înștiințându-mă că transportul va fi sosit în mai puțin de două zile, mi-am pierdut răbdarea pe deplin. Gândul că materialul trimis de tine ne-ar ușura cercetările nespus de mult, lucrând astfel pe două fronturi, m-a pus pe jar. Într-un final munca noastră va fi răsplătită pe deplin și vom curma existența unei boli atât de cumplite. Nu văd de nerăbdare să m-apuc de treabă încă din zorii apariției acestuia. Am săptămâni întregi de când tot verific modul în care a fost încropită camera de cercetări și, fără niciun pic de exagerațiune, pot să afirm că este mai mult decât precis pusă la punct.

Prima zi,

Sunetul hodorogit al poștalionului m-a făcut de-a dreptul să sar din pat. Slugile au rămas cu gurile căscate văzându-mă în pridvorul conacului, îmbrăcat cu hainele de noapte, așa cum nu mă mai văzuseră vreodată. Am dat ordin ca totul să fie trimis în camera de cercetare, cu indicații precise, câtă vreme mi-am tras un rând de schimburi peste trupul încercat de emoții.

Trebuie să mărturisesc că am o echipă de colaboratori de-a dreptul formidablè, devreme ce materialul a fost aranjat depășindu-mi propriile așteptări. Cum timp se găsește din belșug mulțumită eforturilor tale, mi-am îngăduit să nu trec drept spre măsurile hirurgicale, ci să petrec câteva ore bune observând și consemnând concluziuni.

Scrâncetul ușii din hol m-a făcut să tresar. Cu un rând de mișcări precise am pus jurnalul la locul lui, după care am fugit spre odaie. Afundat în așternuturile patului m-am prefăcut aproape adormit, deși, dacă Marieta le-ar fi tras, m-ar fi descoperit purtând hainele din timpul cinei. Femeia doar și-a vârât capul prin crăpătura ușii. Văzând ochii ca de pisoi abia fătat, doar m-a făcut atent c-avea să revină mâine la orele stabilite. Am

încuviințat și m-am întors pe-o parte. Speriat c-am să mă dau în vileag dacă cobor din pat, am dormit cum eram, cu hainele de umblat.

Dimineața mi-a alintat chipul cu razele ei diamantate, obligându-mi deșteptarea. Am tresărit speriat, abandonând în cea mai urgentă grabă așternuturile. Să fi fost oare într-atât de istovit încât să nu fi simțit pe Marieta la orele stabilite? Prezența unei tăvi argintate ce găzduia cu mare grijă micul dejun mi-a adus nenumărate frământări.

Era limpede că femeia venise la momentul stabilit, totuși, nu pricepeam de ce nu mă trezise. Care să fi fost temeiul acestui lucru? Frământările erau destul de apăsătoare, însă nici foamea nu era mai prejos. Prin urmare, am decis că investigațiile puteau să aștepte până după micul dejun.

Din casa mamei dulcețurile ori magiunul erau nelipsite, însă pasta aceea de fructe ce-mi fusese adusă era de-a dreptul dumnezeiască. Pe lângă plăcutul gust al fructelor de prun se strecurase un tainic iz, dat pesemne de-un amestec de ierburi. Am gândit că secretul stătuse în priceperea vechilor spițeri, cu care doftorul avea legături bine întreținute și, pe lângă nelipsitele alifii și doftorii pe care i le pregăteau pentru cure, îi împărtășise și secretul câtorva ierburi aromate. După cana cu ceai de izmă m-am schimbat de haine și-am plecat în căutarea răspunsurilor.

Încă din salon mi-a fost satisfăcută curiozitatea chiar de Marieta. Supus unor treburi de-a dreptul urgente, conu' fusese nevoit să amâne dăscălirea mea cu încă o zi. Nu știam dacă asta era a bună ori ba, dar folosindu-mă de acest răgaz m-am scuzat cum se cuvine, anunțându-mi intenția de a trece pragul bibliotecii. Lucru care s-a și întâmplat, de-ndata ce am părăsit tovărășia Marietei.

Primul lucru care l-am făcut, odată trecut pragul bibliotecii, a fost să mă afund în foile jurnalului.

Cea de-a doua zi,

Urmărirea cu interes a stării subiectului pe tot parcursul zilei, fapt permis de buna lui condiție fizică de moment, mi-a servit de minune la tragerea primelor concluziuni.

Pentru început țin să consemnez că întreaga cameră de cercetare a fost – și zilnic va fi –, curățată cu de-amănuntul cu ștergare înmuiate bine în alcool etilic de cea mai înaltă mână pentru a combate contagiunea. La fel și uneltele și oalele ce vor deservi măsurilor hirurgicale de mai târziu, toate turnate din argint curat.

Așadar, bunul meu prieten, iată ce am concis în urma observațiunilor.

Pacientul se află într-o stare de somn profund, nefiind deranjat de niciuna dintre încercările de-ai stârni simțurile: arsul pielii cu lumânarea, scurgerea cerii topite ori lovituri mai zdravene. Nu sistisește friguri sau transpirațiune și se află țeapăn precum un butuc.

Sub toate aceste înfățișări, pentru o clipită, atunci când bucatareasa mi-a adus niscaiva blide cu mâncăruri, am avut strania impresiune că i-ar fi fremătat nările. Totodată aș fi putut să mă înșel, căzut pradă ceasurilor neîntrerupte de observațiune. Imediat am abandonat masa, dar, cu mare părere de rău, n-am putut consemna nicio schimbare.

Mâine, cu mintea ceva mai limpezită, poate că ai să mă crezi nebun însă voi căuta să mai întârzii vreme de o zi intervențiile hirurgicale, pentru a pune la cale o testăluire amănunțită.

Nu pot spune că nu am fost scăndălisit să aflu că materialul pe care doftorul îl așteptase cu sufletul la gură fusese, în fapt, un om. Boala pe care o cerceta, deopotrivă cu amicul sau de la Paris, trebuie să fi fost de mare circulațiune și cu un grad ridicat de contagiune, devreme ce puseseră atâta de mult bănet la cheltuială pentru drum și cercetare. Descoperirea leacului pentru o asemenea boală l-ar fi trimis pe con drept pe ștatul de plată al Academiei Medicinale de la Paris.

Ardeam de nerăbdare să-mi continui lectura când un gând iscoditor m-a străfulgerat. Cu siguranță materialul din jurnal – dacă încă nu se prăpădise –, se afla în casa curatorie. După ce-am primit permisiunea Marietei de-a ajunge acolo, sub intenția de a-mi verifica proaspetele citiri academice, aproape că am doborât ușa în fuga mea. Pot numai să îmi închipui ce-o fi fost în capul femeii văzându-mă cum alergam.

Odată ajuns, am dibuit cele șase paturi de cure. Spre marea mea dezamăgire doar două erau ocupate. Unul dintre bolnavi tremura de zor și asuda ca un porc în soare, prin urmare suferea și era tratat de friguri; doar cel de-al doilea se apropia într-o oarecare măsură de descrierea din jurnal.

Era întins și dezvelit până la brâu. Când m-am apropiat, de sub pânza cearșafului, dogorea un puternic miros de alcool. Dezvelindu-l, am descoperit niscaiva ștergare care îmbrobodeau piciorul drept. Pielea era jăratec viu, încinsă de-i fi putut frige pe ea ouă. Pașii Marietei – când podeau scrâșni –, m-au făcut să tresar.

– Care-i istoria dânsului? am întrebat.

– Îi argat pe moșia conului. Astă primăvară și-a tăiat piciorul în lama unui plug ruginit. S-a tot chinuit cu vătămătura pe ascuns. Până la urmă boala la răpus de-a binelea și a ajuns vorbă la urechea conului. Se speriase c-avea să-l alunge dacă îl află neputincios de muncă. Prostul de el! De-ar fi știu mai din timp l-ar fi vindecat cu doftoriile sale numaidecât, acuma…

Era limpede pentru mine că nu descoperisem ceea ce căutam și tot la fel de limpede era că argatul avea să-și deie duhul dacă doftorul nu se întorcea la timp. Pârguiala cărnii ajunsese deja sub genunchi. Ardea ca focul. Odată scăpată mai departe avea să-l coste viața.

– Marieto, i-am spus grav femeii, dacă nu apare conul să-i reteze piciorul sărmanul ăsta se prăpădește.

– Ai mare dreptate, conașule, îmi răspunse ea, iar felul de a-mi vorbi mă miră. Azi trebuia să se preocupe de asta, da' lucruri de-a dreptul urgente l-au silit s-apuce iar drumul.

– Zic c-aș putea să fac eu treaba în lipsa dânsului, doar că trebuie să decizi dumneata dacă-mi acorzi dreptul ăsta, ori ba.

– Nu știu ce să zic! N-am făcut nimic fără voia lui. N-aș vrea să-l mâhnesc cu asemenea nesupunere.

– Dacă prețuiești cât de puțin viața sărmanului om, zic să-mi acorzi putința asta. N-o mai duce mult, să știi!

– Conașule, dă-mi răgaz un ceas. Mi-e tare greu să hotărăsc pe loc, îmi spuse ea în vreme ce plecă grăbită.

Pesemne că fusese om bun și harnic, căci femeia reveni la scurt timp îngăduindu-mi să-l doftoricesc.

L-am purtat cu repeziciune în camera de operațiuni și-am sfătuit-o să-l îndoape cu țuică. Încă din timpul uceniciei cunoșteam că alcoolul mai îndulcește suferința. N-o poate înlătura pe deplin, prin urmare, ne-am servit de câteva chingi trainice pentru a-l proțăpi.

Nu m-am înșelat! Suferința din timpul amputațiunii fu atâta de chinuitoare încât bietul om, cam pe la jumătatea cursei fierăstrăului hirurgical, căzu pradă leșinului. Își reveni peste câteva ceasuri bune, timp în care nu l-am scăpat din grijă. Proaspăta rană fu bine clătită cu alcool încă din vremea leșinului, unsă cu alifii și legată strâns cu ștergare curate. După alte câteva ceasuri pielea nu mai ardea tot atâta de puternic și atunci am putut să-i dau pace, fiind precis că avea să-și revină.

Aș fi vrut să-mi continui lectura ascunsă dar doftoricirea argatului mă storsese într-atât de mult de puteri încât, după masa de prânz, am căzut într-un somn profund. M-am trezit pe înserate și conu' tot nu făcuse cale-ntoarsă din treburile sale. Hotărârea Marietei de a-mi da mână liberă mă făcuse să cunosc o profundă stare de mulțumire. Scăpasem un suflet de la nenorocire!

Atunci am putut să-mi reiau cititul în tihnă.

Cea de-a treia zi,

După cum am ținut să-ți spun, scumpul meu prieten, azi am pregătit pentru subiectul nostru câteva încercări. Cum freamătul acela discret al nărilor s-a ivit în clipa sosirii bucătăresei, nu pot decât să fac următoarea observațiune: mirosul îmbietor al bucatelor l-a făcut să tresară. Nu complet, asta-i limpede! Însă chiar din istorisirile despre viața verișcanului tău, care zace acum pe masa mea de cercetare, înțeleg că s-a dovedit a fi un mare iubitor de bucate. Prin urmare, subiectul nu și-a pierdut complet simțurile, ceea ce mă face să cred c-ar putea fi încă vindecat.

Odată adusă blida – mușchiuleț de vită slab rumenit –, spre marea mea bucurie pielea de pe nas s-a adunat ca un burduf scurs de apă. Pe măsură ce

m-am dat tot mai aproape cu mâncarea a tânjit pofticios, chiar dacă nu fusese la fel de bine gătită.

Îl copsese la repezeală și era mai degrabă crud decât copt, dar el n-a vrut să țină cont de asta. A strâmbat din nări, căutând mirosul blidei. După ce-am poruncit ca mâncarea să fie scoasă afară din cameră a căzut în aceeași nesimțire, ca și cum nimic nu l-ar fi stârnit din starea sa. Am repetat isprava, urmarea fiind aceeași.

Încheierea acestei încercări: nu poate fi decât o rămășiță de simțuri. În curând vor fi omorâte pe deplin și va urma drumul crunt al neființei. Strașnică această boală!

Mâine, chiar de la primele ore ale dimineții, voi desfășura activități hirurgicale cu speranța că voi descoperi alte dovezi ale bolii.

Cea de-a patra zi,

Pot spune că decizia mea a fost întemeiată. Azi materialul de studiu arde ca vatra unei sobe, de-am fost nevoiți să-l îmbăiem cu apă rece de fântână spre ai domoli dogoarea.

Pentru început doresc a-i descoperi pielea brațului. Felul în care stă înțepenit mă intrigă de-a dreptul, după care voi căuta să-i cercetez pântecul. Am credința că vina unei asemenea boli poate fi pusă și pe seama unor mâncăruri. Va urma examinarea inimii și a plămânilor, numai după ce voi fi înlăturat dovada unor mușcături de jivine sau gâze. Urmare măsurilor mele voi reveni cu concluziunile.

Cea de-a cincea zi,

Ceea ce urmează să consemnez în acest jurnal, pe care-l vei fi primit de-ndată ce voi fi terminat cercetările, mă înfioară pe deplin.

Așa cum bine plănuisem, pregătit de măsurile hirurgicale, m-am pus la lucru. Am spălat cu grijă locul folosind alcool și, chiar în clipa în care am tăiat în pielea mâinii drepte, trupul a zvâcnit atâta de puternic încât m-am prăvălit pe dușumea. Am fost trântit mai mult de spaimă decât de îmbrâncitura lui. Spre marele nostru noroc fusese prins bine în chingi de piele, altfel ne-ar fi tăbărât fără tăgadă.

Ceea ce m-a zăpăcit cu totul a fost sfârâiala cărnii când nișterul a dat s-o despice. Ca și cum l-aș fi tras cu fierul înroșit ca la însemnatul vitelor. Firișoarele de fum s-au înfiripat spre tavan, împrăștiind un miros puternic de carne arsă.

Și nu se sfârșește aici! Cum nu contenea din smucituri a trebuit să-i întărim legăturile, spre apărarea noastră, strângându-l de cap cu alte fâșii din piele, aproape sufocându-l. Mare mi-a fost surpriza când i-am pus căluș. Cum îl căutasem cu de-amănuntul chiar din prima zi, n-am putut să nu văd schimbarea dinților. Lungi și lucioși ca dinții unui dulău, scăldați într-o salivă

cleioasă. M-am văzut nevoit să-i scot, fapt pentru care îți voi trimite unul pentru examinare și comparațiune. Procesul a fost de-a dreptul chinuitor, procopsindu-mă și cu câteva mușcături pe brațe. Nimic de speriat. Banale scrijelituri ce au fost curățate cu nițel alcool etilic.

Doar ca să pot înainta disecția m-am văzut nevoit să-i încolăcim pieptul, mâinile și picioarele cu vreo câteva rotocoale de sârmă. Numai așa am putut să-l ținem în frâu. Chiar și în felul ăsta căutările n-au putut fi duse la bun sfârșit, întrucât s-a zbătut atâta de strașnic și mirosul acela de carne arsă a devenit atâta de puternic, căci a trebuit să deschidem ușile și ferestrele în lături iar noi am dat iama afară.

Cum am revenit în cameră mintea aproape că nu a putut să judece ce mi-a fost dat să descopăr. Stătea întins, căzut în același somn profund. Fiecare crestătură în parte era vindecată. Nu-mi pot închipui cum, după felul în care mi-ai descris tu boala, putem vedea în suferința asta rădăcini demonice.

Dac-aș putea să-l scot din somnul acela profund încă ținându-și puterea de vindecare, descoperirea asta ar fi pentru noi, dragul meu Pierre, așa cum este piatra filozofală pentru marii gânditori.

Mă tot frământă felul în care îl pot aduce la simțuri, căci altă metodă decât adulmecatul mâncării și despicatul cărnii nu-l fac să tresară. Mă văd nevoit să continui cu aceste posibilități. Mâine voi pune la cale o altă încercare folosind bucate, însă una mult mai îndrăzneață.

Am închis jurnalul uimit de îndeletnicirile doftorului. Felurile sale de cercetare erau de-a dreptul barbare – să tai în carne vie fără milă ori să prinzi cu sârme, erau măsuri care depășeau starea mea de înțelegere –, cât despre felul în care materialul răspunsese, dacă cu adevărat erau drepte observațiunile bolii, găsise un caz aproape de nemurire. Numai gândindu-mă ce-ar fi însemnat omul cu o putere de vindecare atâta de iute mă treceau sudori de emoție. Ăsta era pe deplin un caz la care doream să fiu părtaș!

Trebuia numaidecât să-l caut pe con și, într-un fel ori altul, era necesar să-i intru pe sub piele. Să-l fac să mi se destăinuie. Am părăsit în cea mai mare grabă biblioteca în căutarea doftorului.

Ca și cum soarta uneltise împotriva mea, nu doar că n-am dat de Adamescu, ba mai mult, întreaga moșie pustiise. Niciun suflet nu călca prin preajma conacului. Am căutat împrejurimile o vreme după care m-am văzut nevoit să mă retrag în odaie. Afundat în gânduri, întins pe iatac, am picat în voia somnului.

La trezire, descoperii pe Marieta stând în rama ușii – nu cred să fi venit cu multă vreme mai înainte, ba faptul că dumneaei stârnise ușa bag de seamă că mă și trezise –, privindu-mă posomorâtă. Venise să-mi aducă

scuzele conului. După cum mă așteptasem, nu avea să pornească studiile prea curând.

Îmi fu lesne de înțeles și de ce. Găsise lucruri interesante în căutările sale academice. Atâta de curioase încât aveau să-l țină zile întregi prins în lucru. Puteam să fiu sigur că femeia nu gândea să se destăinuie așa din senin și nici nu credeam să fi reușit ceva în sprijinul meu de m-aș fi dat eu în vorbă. Ba mai curând aș fi riscat să fiu zburătăcit de pe moșie, lipsit de studiu cât și de tainicile descoperiri ale doftorului.

– Conul dorește să-și ceară iertare pentru amânarea studiilor, mi-a spus ea. Are să se răscumpere pentru tot necazul pricinuit de așteptare.

– Treburi urgente?

– Foarte urgente, conașule! a spus grav.

Am decis să fac pe neștiutorul și să dau dovadă de-o nepăsare clară față de așa-zisul deranj. În fond, dorind asta, nu făceam decât să trag mai mult timp de partea mea. I-am răspuns cu o mare de liniște pe chip.

– Nu face nimic. Tot acest timp am să mă dedic lecturilor academice. Conul are o biblioteca nemaipomenit de bogată. Nici într-o lună plină n-aș isprăvi toate volumele aflate acolo. Spune-i să-și facă treburile în tihnă. Nu voi fi supărat deloc!

Si, dacă nu simțeam nicicum așa, într-o oarecare măsură mă bucuram de timpul primit. Cum Adamescu nu era de găsit în niciun fel, am hotărât să-mi continui lectura cu gândul că jurnalul avea să-mi ofere – până la un punct –, temeiul pentru care el fusese furat de febra cercetărilor; sau poate avea să-mi destăinuie locul camerei unde se ascunsese în tot acest timp.

Imediat ce am avut răgaz, am fugit spre bibliotecă.

Cea de-a șasea zi,

După cum m-am hotărât, azi am întreprins studii amănunțite folosindu-mă de aroma bucatelor. Gândind că mușchiul de vacă gătit în mare grabă îl făcuse să-și vină în simțire, am sperat că aducerea unei bucăți zdravene de carne nefriptă și nefiartă, ci crudă, așa cum se găsește ea pe masa măcelarului, avea să schimbe ceva.

N-am mai dorit să fie prins în chingi, ci l-am priponit cu-n lanț ca pe vite. Lung de cinci coți, încătușându-i glezna dreaptă și prins la chiroane în podeaua odăii. Odată intrată, bucătăreasa purtă blida către masă făcându-l să-și încrețească nasul și să-și mijească gura știrbă. Ca prin minune și pe nepusă masă pentru fiecare dintre cei aflați acolo, subiectul a sărit de pe tăblia mesei. S-a opintit în lungimea lanțului, nu înainte de a o îmbrățișa cu rea voință pe sărmana bucătăreasă. Până când s-apucăm care mai de care flintele, nenorocitul și-a încleștat gura în gâtul femeii. Chiar și așa, știrbit cum era, a dovedit să-și afunde restul de colți în carne, mușcând precum un lup ieșit din iarnă. Trăgea cu atâta putere încât plesniturile de carne ruptă mi-au trezit șiroaie reci de transpirațiuni pe șira spinării.

Numaidecât am descărcat plumbii flintelor. Pieptul vinețiu i-a trosnit în bătaia focului de arme, pricinuindu-i de zece ori mai puțin necaz decât am fi crezut noi. A dat ușor îndărăt cu limba jucându-i ca un șarpe însângerat, după care a sărit asupra noastră. Noroc că-l priponisem bine, altminteri s-ar fi ales praful de noi. Fiara – căci numai a om nu mai arăta –, se svârcolea supusă lanțului. Căuta cu disperare să ajungă la noi. În clipa aceea, speriat de moarte, abia mi-am amintit cum sculele de hirurgie îi pricinuiseră cumplite arsuri, storcându-i urlete de groază din gât.

Am apucat un nișter din mănunchiul aflat pe masă și-am aruncat cu putere. În cursul vieții nu m-am dovedit un cuțitar iscusit, însă, cu puțin noroc, am izbutit să-i nimeresc coșul pieptului. Aruncat cu așa sete s-a afundat pe jumătate în os. Ca supus la sute de torturi s-a prăvălit pe spate. Din pieptu-i sfârâind răzbeau fâșii de fum iar atunci când încercă să scoată nișterul, sfârâitul se înzeci, căci pielea palmelor se pârlea ca pusă pe foc.

Numaidecât am apucat cu toții lanțete și ne-am avântat asupra amenințării. Am lovit neîncetat până când nu mai găseai o palmă de carne nearsă. La urmă, folosindu-ne de securi, l-am rupt în bucăți.

Știu c-ai să mă ocărăști, căci am pierdut cu bună știință materialul de studio. Supuși fricii acelea de neînchipuit nu ne-am putut opri din lovituri până nu l-am văzut rupt pe deplin. M-am temut nespus de mult pentru viața mea și a celor din jur, asta fără să-ți pot împărtăși suferința pricinuită de chinuitoarea moarte a bietei bucătărese.

Prin urmare, azi, a douăzecea zi din luna lui prier, a anului 14.., închei acest scurt inventar de cercetare, pe care, în foarte scurt timp ți-l voi trimite prin serviciul de poștă.

Falsa încheiere a jurnalului mă trase pe un făgaș necunoscut. Toate astea se întâmplaseră cu două luni în urmă. Cu siguranță materialul se prăpădise cu vreme bună în urmă și doftorul ar fi trebuit să fie lipsit de sarcini; ori el încă părea prins în treburi de-a dreptul serioase, devreme ce nu se mai făcuse văzut la ochi. Trebuie să fi descoperit ceva de-a dreptul nemaipomenit ca după atâta de mult timp scurs să tot fie prins în căutări. Am continuat să citesc plin de interes, căci după cum spuneam, încheierea fusese doar de moment. Mânat de interese de mine încă nedescoperite doftorul se văzuse nevoit să-și continue însemnările.

Dragă Pierre,

Mă văd forțat să reiau consemnațiunile. Cu mare credință în puterea Domnului aș vrea să cred că neîntreruptele mele zile de rea stare sunt pricinuite de friguri ori de vreo boală mai ușoară, însă tare mă tem că boala răposatului m-a tras sub aripa ei. Sunt mai bine de trei zile de când fierbințeala și transpirațiunile nu-mi dau pace. Nu se domolesc în niciun chip sub puterea doftoriilor luate. Mă simt stors de puteri. Abia dacă dovedesc mânca și, cu fiecare zi scursă, boala mă îngenunchează.

Am dat ordin slujnicei ca nimeni să nu cunoască starea mea de rău. Atunci când voi fi căzut în somnul acela profund vreau să fiu zăvorât în pivniță și lăsat acolo să mă prăpădesc spre a purta boala cu mine în mormânt.

Dorința mea aprigă este să pot trece în jurnal tot ceea ce trăiesc, toate frământările cărnii, căci poate în vreun fel, cunoscând părerile mele din vremea cât voi boli, vei putea desluși taine care ne-au scăpat. Așadar, reiau observațiunile azi, prima zi din luna lui florar.

Prima zi de boală,

Mare lucru nu-ți pot destăinui căci, afară de cele spuse mai sus, nu găsesc alte stări care să mă necăjească. Nu că n-ar fi de ajuns astea!

Cea de-a doua zi de boală,

Dacă n-ar fi fost lipsa poftei de mâncare poate aș fi putut duce boala mai bine, dar așa, sleit de puteri, simt cum mă pierd mai mult cu fiecare ceas scurs. Am avut credința că voi putea să te ajut cu scrierile mele, ori puținele cuvinte care le vezi trecute în dreptul acestei zile mi-au cerut ofrande scumpe. Marieta îmi tot poartă feluri de bucate, care mai de care mai arătoase, însă nu pot de-a dreptul să le suport. Chiar cu-un ceas în urmă buna mea slujnică mi-a încălcat cuvântul și a adus pe Baba Tinca – o argată mai veche –, care m-a bătut la cap să-nghit de-a sila o îngroșăluță de samurasiă. Am tot căutat să-mi deie pace dar nu s-a lăsat până nu am luat câteva linguri bune, după care mi-a spus un descântec. Mai gustasem și-n alte dăți astfel de mărtaș, dar aceasta parcă îmi ardea gura din cale-afară, de ziceai că-mi dăduse biata femeie jăratec. Însă n-am avut încotro. Spunea că asta-i boală grea și păcătoasă, veche și uitată într-un colț de lume, iar nenorocitul de mine i-am căzut pradă. De îndată ce am isprăvit de mâncat m-am pus pe un căscat năprasnic, apoi m-am cufundat în somn.

Cea de-a treia zi de boală,

N-aș vrea să trag a potcă, dar pare-se că doftoricirea babei m-a înzdrăvenit nițel. Fără rost să-ți povestesc c-am fost silit și astăzi să înghit zeama aia groasă de samurasiă și, spre mirarea mea, am dovedit și-un pulpan de cucoșel fript. Drept urmare, ceva din superstițiunea babei ori doftoria ei din popor lucrează în pofida bolii. Nu-mi rămâne decât să descos taina îngroșăluței. Am curajul să cutez c-am aflat leacul cruntului necaz.

Cea de-a parta zi de boală,

După câte am prins din vorbele babei Tinca mărtașul e musai să fie făcut din caimac gras de vacă și-un pumn zdravăn de samurasiă. Curios fapt, căci azi, după ce-am înfulecat un castronaș ticsit, parcă cerul gurii nu m-a mai usturat atâta de tare ca-n prima zi. De mâine voi înceta să mai mănânc

doftoria babei. Trebuie să știu dacă îmbunătățirea stării mele de acolo se trage.

Cea de-a șasea zi de boală,

Cu nespusă plăcere îți pot spune că mă simt într-atât de bine încât ieri, furat de nenumărate trebăluiri prin preajma moșiei am și uitat să scriu jurnalul. Bagseamă că am fost jertfa de moment ale unor friguri ceva mai apăsătoare, care într-un sfârșit mi-au dat pace. Voi mai zăbovi niscaiva zile. Dacă toate merg așa cum se cuvine îți voi trimite jurnalul cu observațiunile mele și, odată ajuns la tine, vei ști că sunt în stare bună.

Cu drag, al tău credincios prietnic, doftorul Ifrim Adamescu!

Mare necaz s-a abătut asupra mea. Cu nemaivăzută durere în suflet îți mărturisesc că mă văd silit, din nou, să fac consemnațiuni în jurnal. Frigurile și asudatul s-au întros asupra mea într-un fel atât de parșiv, încât simt c-am să izbucnesc în flăcări, lăsând în urmă nimic mai mult decât propria-mi cenușă.

Zece zile-ncheiate s-au scurs de la ultima mea scriere. Doream la prima sclipire a dimineții să-ți trimit jurnalul când pe nepusă masă boala a-nviat în trupul meu. Mă văd nevoit să urmez din nou cura Tincăi. M-a ocărât cu vârf și îndesat și mi-a adus cu mâna ei un castronaș cu îngroșăluță. Am mâncat fără să mai stau pe gânduri și, după descântecul babii, am adormit ca un prunc.

Ce-a dea șaptesprezecea zi de boală,

Mă simt ceva mai bine. Carnea tot îmi arde însă nu într-atât de chinuitor ca ieri. Sunt la fel de asudat, pesemne că leacul babei luptă împotriva bolii, care odată întoarsă parc-a devenit mai aprigă. Bucatele au început să nu-mi mai fie pe plac. Abia dacă dovedesc nițică zeamă scursă cu mămăligă. O istoveală fără margini îmi înrobește carnea, de parcă duc în spate fără întrerupere chinul unor munci grele. După fiecare porție din doftoria Tincăi boala-mi dă pace o vreme, timp în care cad pradă odihnei, după care, crescând, semnele bolii revin.

Abia atunci îmi deveni clar. Treburile doftorului erau cu adevărat urgente. Treburi legate de moarte și viață. Cel care se zbătea în ghiarele morții era chiar dânsul! Mânat de nerăbdare am sărit peste multe din însemnările sale din următoarele zile de boală – descriau scurt aceeași stare de boală –, până când am descoperit însemnări ceva mai bogate.

Cea de-a patruzecea zi de boală,

S-au scurs atâta de multe zile de chin și luptă în pofida bolii, timp în care nu m-am bucurat de nicio schimbare, încât totul mă face să cred că nu-i decât o problemă de vreme până când voi cădea la rândul meu în acel somn profund. Puterea mărtașului parcă scade pe zi ce trece, lăsând loc nemiloasei

boli să-mi câștige carnea. La sfatul Tincăi, care de zile bune nu mă mai scapă din grijă și e pururi în coasta Marietei, am să m-apuc de mâncat îngroșăluță într-atât de des încât să nu dau răgaz suferinței mai mult de-un ceas. Mă văd nevoit s-o fac și pe asta, chiar dacă de fiecare dată lingurile de samuraslă îmi ard cerul gurii de parcă aș gusta miez de munte încins. Din clipa în care îți scriu am să m-apuc de acest obicei, în urma căruia în câteva zile am să revin cu observațiunile.

Cea de-a patruzecea și șaptea zi de boală,

Sunt șapte zile ne-ntrerupte de când mă doftoricesc din ceas în ceas cu leacul Tincăi și parcă mă încearcă o schimbare. Asudatul m-a lăsat pe deplin, doar o stare moale de fierbințeală își mai are cuib în carne. Am stat atâta amar de vreme ascuns prin odăile conacului încât acum, înzdrăvenit nițel, nu-mi mai priește defel lumina zilei. Ochii mă ustură cumplit în lumina caldă a soarelui și mă văd nevoit să-mi fac plimbările mai mult în puterea nopții, unde mă simt chiar mai bine și mai liniștit.

Cea de-a cincizecea zi de boală,

Încă mai i-au leacul din ceas în ceas. De-ndată ce mă voi pune pe picioare pe deplin – situațiunea mea este din ce în ce mai îmbucurătoare –, am să caut să-l răresc. Lucrul ăsta îl voi face scăriș, căci nu vreau să cad pradă aceleiași nerozii. Spre ca totul să meargă spre bine, pentru că doftoricirea asta din ceas în ceas nu-mi dă prilej să mai trăiesc. Nu mai pot părăsi conacul mai mult de câteva sute de coți. La ceas precis sunt nevoit să fac cale-ntoasă pentru tratațiune.

Cea de-a cincizeci și doua zi de boală,

Cum starea mea de sănătate este aproape pe deplin refăcută, chiar de mâine voi rări doftoricirile. Pentru început voi lua leacul odată la două ceasuri, ca pe urmă, pe zi ce trece, să-l mai întârzii câte-un ceas. Am tăria să sper că lucrurile se vor îmbunătăți. Nu peste foarte mult timp voi fi gazda unui tânăr aspirant al profesiunii noastre. Mă voi ocupa de pregătirea dânsului. La timpul potrivit o să am îndrăzneala să-ți cer să te îngrijești de el o vreme, atunci când va fi sosit la Paris.

Faptul că mă regăsii în paginile jurnalului și bunele intenții ale lui Adamescu mă făcură, într-un fel, să trăiesc un soi de stânjeneală. În tot timpul cât mă pierdusem în paginile scriiturilor sale – la al căror sfârșit ajunsesem, devreme ce restul foilor de jurnal rămăseseră neatinse –, simțeam că l-aș fi abandonat cumva. Deși îmi fusese clar că n-aș fi putut face mai nimic să-i fiu alături, devreme ce își dorea ca totul să fie făcut cu cea mai mare taină.

Ca din senin un gând nebunesc mi-a crescut în minte. Eu, care nu fusesem defel vreun mare aventurier, mă hotărâi să-i aflu ascunzătoarea.

Locul acela în care se doftoricea pe ascuns; ori dacă nu aveam să dovedesc asta, trăgeam speranță că o să-l descopăr în plimbările sale din toiul nopții.

Cum priceperea mea polițienească aproape vecină cu nerozimea m-a pus la îndoială în privirea Marietei, întrebându-mă în câteva rânduri ce necaz este pe capul meu de stau pe urmele ei neîntrerupt, m-am văzut nevoit să trag către mica mea odaie, unde ore-n șir m-am chinuit să intru în voia somnului. Unica mea posibilitate se dovedi o lungă plimbare pe timpul nopții, vreme în care, cu puțin noroc, aveam să-l întâlnesc pe con. Trecuseră mai bine de trei zile de când nu-l mai văzusem la ochi și, pe drept, faptul ăsta începu să mă necăjească într-un fel. Gândul îmi zbura la două posibilități: fie doftorul era într-o stare bună, căutând în fel și chip să prindă taina leacului băbesc, fie căzuse din nou pradă bolii, așa cum pățise și prima dată când rupsese diastima firească a doftoricirii.

De cu seară, după strașnicul somn din timpul zilei, m-am trezit descoperind pereții mânjiți cu felurite umbre. Unele zgâriau varul cu ghiare false ca de pisică, iar altele, născute din jocul unor crengi viguroase de prun, tremurau în bătaia ușoarelor adieri de vânt. Mi-am tras o flanea pe mine și-am ieșit pe prispa conacului. Negăsind niciun scăunaș ori vreo scămnie m-am văzut nevoit să cobor, găsind adăpost sub bătrânul prun ce-și aruncase umbrele peste pereții odăii. Acolo, rezemat de-un butuc gros, zgribulit și ușor șovăielnic așteptam ca Adamescu să se facă văzut în plimbările sale de noapte, așa cum spusese-n jurnal. Am tot stat eu mult și bine, dar doftorul să mai apară, ba!

Să tot fi trecut vreo două ceasuri bune. Chinuit de răcoarea nopții mă pregătisem să trag spre odaie, dacă n-ar fi fost să văd o umbră ascunsă-ntre umbre. Călca greoaie supusă unei poveri. Când se dădu mai aproape o zării pe Marieta trudind din toate puterile la o gigantescă traistă. Nu pot să știu ce purta cu dânsa. Se chinuia de zor, opintind greutatea trăistii în șolduri.

Învățat minte să țin distanță, ajutat și de întuneric, m-am furișat ca un vulpoi bătrân pe urmele ei, îngrijindu-mă pe unde umblu spre a nu mă face simțit.

Marieta dădu ocol conacului, urmă drumul scurs al cărăruii dintre căsoi și livadă, coborând spre adunătura de hambare. Ajunsă, nu intră în niciunul dintre adăposturi. Le ocoli. Pieri în spatele lor ca-nghițită de pământ. Pe toți sfinții dacă nu m-am mâniat din cale-afară. Umblasem cu atâta grijă în urma ei și, tam-nesam, ia-o de unde nu-i!

M-am tot foit de ici-colo, cam fără niciun rost. Cu mare răbdare așteptai să facă cale-ntoarsă. Odată plecată, drumul îndărât avea să și-l croiască tot pe acolo. N-a durat mult – să zic cam jumătate de ceas –, căci Marieta mea apăru în mare grabă din taina unei grămăjoare de lemne crăpate. Dispăru aproape fugind spre conac. Îmi fu limpede că în marginea

hambarului se găsea intrarea unui beci. Fără nicio îndoială era ascunzătoarea conului!

N-am stat pe gânduri și-am fugit în căutarea intrării. Se lăsă descoperită cu ușurință. Era legată în piatră lată de râu și săpa spre vintrele pământului. Poarta o descoperii crăpată. Prin buza ei scăpau licăririle unui foc palid. Mă așteptasem să descopăr un fel de odaie însă descoperii un vestibul îngust și lung, luminat cu facle. De când plecase Marieta, socotind cât îi luase să târască de papornița aia, hotărâi că aveam răgaz aproape două sferturi de ceas. Ceea ce-mi păru mulțumitor pe deplin. Aveam vreme destulă să caut taina beciului apoi să mă retrag pe unde venisem, îngrijindu-mă să nu dau nas în nas cu femeia.

Afundat în vestibul, cu inima cât un nasture, fără să pot înțelege cum, m-am găsit în inimă cu o frică ce ardea mocnit și-mi încețoșa privirea. Mă simțeam mai rău ca un hoț de cai chinuit de vina necunoscutului deși, puteam să jur că acolo, după capătul holului, se ascundea doftorul Adamescu trudind din greu la misterul leacului. Mijindu-și ochii încercănați de oboseală în lumina seacă a lumânărilor.

Am împins ușa. Spre surprinderea mea o găsii nouă, bine unsă, și alunecă precum un val de mătase. Ce descoperii îmi zburli perii de pe tot corpul. După cum crezusem îl descoperii pe con. Nu era nici pe departe cum mă așteptasem eu.

Pereții aveau de jur-împrejur margini, cam la o înălțime de șold și erau pline cu scule hirurgicale, doftorii și câte și mai câte. La centru, întins pe masa din piatră bine șlefuită, era doftorul. Avea mâinile trase peste piept. Lumina celor câtorva lumânări înșirate prin încăpere, afară că întindea umbre lugubre, transformase chipul doftorului într-o mască de ceară. Tras, gălbejit și cu ochi încercănați, închiși și afundați în găvane.

Nu-mi explic cum, însă am căpătat curaj cât să m-apropii și să-i ating mâna. Era rece ca un sloi. Sărmanul doftor… se prăpădise!

Ca să spun că nu m-am pierdut cu firea ar fi o mare născocire. De îndată ce-am înțeles asta nu știam încotro s-apuc. Picioarele m-au tras spre ușă aproape fără voia mea. Întorcându-mă mi-am prins piciorul în colțul unui bolovan. Am alunecat. În doar o clipă m-am izbit cu palmele de marginea pereților, reușind astfel să mă agăț cât să nu cad. Doar pe urmă, când m-am pus binișor pe picioare, am simțit mâncărimea palmelor. Cu spiritul încins de sperietura piedicii nici nu băgasem de seamă că mă proptisem într-un morman de niștere. Tăișul lor îmi crestase podul palmelor. Am luat un ștergar la repezeală și l-am strâns în pumni până când am oprit sângerarea.

Nu fusesem grav rănit și sângele îmi fu ținut în frâu numaidecât. Pierdusem rostul timpului scurs și, neștiind câtă vreme mai era până la întoarcerea Marietei, cu cea mai mare grabă am dosit ștergarul, după care, am rânduit nișterele cât să treacă neobservată vizita mea.

Nu pot spune cu preciziune cât au durat toate încercările mele de a-mi ascunde trecerea – cutez să cred că nu trecuse mai mult de-un cântec de greiere. Însă, când totul fu pus la locul lui, întorcându-mă să-mi iau rămas bun de la sărmanul doftor, am fost martorul unui miracol. Adamescu mă privea fix, coborât de pe masă, în capul oaselor, viu și cu un zâmbet larg. Ochii încă păreau pictați cu tăciune, afundați în găvane, iar ceara din obraji nu se înflăcărase deloc. Părea mai mult mort decât viu și, în pofida straniei arătări el se găsea acolo viu, privindu-mă.

Deși boala lăsase urme adânci de suferință – dovadă chipul siluit –, am cutezat să pornesc în întâmpinarea lui spre a-l îmbrățișa. Era un suflet chinuit și măcar atâta puteam să fac pentru el. La nici doi pași, apropiindu-mă și descoperindu-i ochii învolburați, scăldați de-o uitătură ca de fiară și-un rânjet searbăd, am dat îndărăt. Nu-l cunoșteam pe con de-o viață, însă chiar și mie, aproape un străin, îmi păru ceva nelalocul lui.

Călcâiele au sfredelit pardoseala și-am apucat către ușă. Spre marele meu necaz, aproape când să dovedesc scăparea pumnii lui Adamescu s-au încleștat în flanică. M-a zvârlit cât colo. În doar o clipită m-am văzut lat, întins pe jos și conul călare pe mine. Când apucase să mă încalece... nu știu! N-am putut nici măcar să văd. Doar după ce m-am dezmeticit din căzătură l-am descoperit deasupra mea. Cu genunchii îmi fixase mâinile. Pumnul stâng și-l înfipsese adânc în păru-mi zburlit, pe când dreapta îmi fixase cu nespusă putere gâtul. Abia dacă mai puteam zări cu coada ochiului felul în care mă privea pierdut, trecându-mi prin carne.

Încă stau și mă întreb cum n-am căzut pradă disperării, cum inima-mi înhămată la așa chin, prin zbuciumul ei nebunesc, n-a găsit o cale să-mi sară atunci din piept. Și poate aș fi căzut pradă unei asemenea disperări dacă n-ar fi fost cele două femei.

Au dat buzna în beci. Una purta cu ea un buchețel de busuioc și-o ulcea, iar ailaltă striga în gura mare vorbe bisericești. Când Baba Tinca și-a dus la capăt descântecul, Marieta a înmuiat busuiocul în apa ulcelei și-a zvâcnit cu șomoiogul de iarbă spre doftor. Stropii s-au izbit de chipul ceruit al conului și pielea i-a sfârâit de parcă l-ar fi stropit cu untdelemn încins, nu cu apă. A sărit în lături, dându-mi pace. M-a lăsat slobod.

Ațâțat de spaimă m-am repezit în pragul ușii, dând răgaz femeilor să-și continue bolmoajele. Baba încă bolborosea de zor la cântece vechi, iar Marieta împroșca lemnul ușii cu apa din ulcea.

Mâniat din cale-afară, atins ca de turbare, doftorul s-a aruncat asupra noastră ca un apucat. Abia dacă dovedii ieșirea minunându-mă de curajul femeilor. Primejdia stătea la doi pași să le-ajungă și ele nu se clinteau din loc. Ba mai mult, se apucaseră să urle amândouă ca smintitele.

La niciun cot distanță-n fața lor Adamescu se opri, zgâindu-și mutra de parcă se izbise de-un soclu turnat în piatră nevăzută. Căzu în noada fundului, apoi se ridică, urlă din toți rărunchii și-și arătă colții.

Cu mâna pe inimă, spun drept și sufletul mi-e martor. Felul în care doftorul s-a cățărat pe pereți m-a uluit de-a binelea. Ca și cum n-ar fi avut oase, mergând în patru labe, a prins a se zvârcoli pe pereți și tavan precum un păinjen.

De-ndată ce și-au sfârșit farmecele, am ferecat ușa. Am fugit mâncând pământul toți trei. Nu ne-am oprit până în prispa conacului. Înrobiți de spaimă abia am dovedit să ne tragem sufletul. Fără să mai spun că biata Tinca era gata-gata să-și deie sufletul și mai multe nu de la atâta alergătură.

Până-n zori bătrâna mi-a povestit blestemul acelei boli crunte și vechi, tâlcul și necazurile ei, și felul în care doftorul, nesocotind sfaturile ei, se procopsise cu asemenea necaz.

Mulțumesc cerului că mi-au fost zilele multe și am scăpat din mâna doftorului, despre care, după grabnica mea plecare, chiar de la revărsatul zorilor, nu știu să-ți mai pot spune vreun cuvânt. Și dacă cele două femei și-au ținut cuvântul, cu alai mare de popi și dascăli aveau să sfințească locul, iar gura beciului aveau să o încarce cu pietre de moară. Atâta de grele încât fie ea și cea mai puternică jivină să nu le poată clinti din loc.

Pirații din Singapore

JEAN de LA HIRE

Foiletoanele de altădată

JEAN DE LA HIRE

PIRAȚII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)
Traducere din limba franceză de ŞTEFAN SOCRATE
Editura DANUBIU, Bucureşti-1943

EPISODUL VI

CAP. II
CU PERICOLUL VIEŢII, D-NA COUVERT VREA SĂ SALVEZE PE DL. ŞI D-RA LE FRANCOIS

În celula în care fusese aruncată, viteaza infirmiera a d-lui şi d-rei Le Francois era liberă.

Când după câteva ore de somn odihnitor, tânăra femeie deschise ochii, fu mirată văzând cum un mănunchi de raze solare o scăldau din creştet până-n tălpi.

Se ridica, merse spre deschizătura ce slujea drept uşă şi constată că aceasta dădea spre o alee care era lucrată în jurul zidului, construită din pietre suprapuse şi dărâmate, în unele locuri.

Josette se întoarse şi aşezându-se pe rogojină căzu pe gânduri.

Se miră mai întâi, că n-a fost ucisă pe loc, în clipa când au surprins-o aruncând otrava destinată Jacquelinei.

Pentru ce Rahu-Singh şi sora lui o cruțaseră?

Se gândeau să se slujească de ea într-o nouă şi sinistră combinație?

Trebuia să se aştepte să-i vadă apărând dintr-o clipa într-alta?

Când prizoniera se gândi la dl. Le Francois şi la fiica lui nu-şi putu opri un fior.

Poate că bătrânul se sinucisese; cum avusese de gând. Poate că tânăra fată era singură, la discreția călăilor.

În curând o siluetă apăru în deschizătură şi Josette îl recunoscu pe malaezul care aducea mâncare prizonierilor.

Acesta ținea în mâini o minusculă tavă de lac pe care fumega un castron de orez.

Puse totul pe pământ şi voi să se retragă.

— Poți să-mi dai veşti despre dl. Le Francois şi d-ra Jacqueline? spuse Josette.

Omul se-ntoarse şi pronunță câteva cuvinte, care însemnau desigur că nu pricepe franceza.

Atunci repetă întrebarea, înmulțind gesturile şi apăsând pe numele d-lui Le Francois.

Silabele acestui nume loviră urechea malaezului. Căci el aplecă imediat capul pe palmă, voind să arate prin acest gest că bătrânul şi fiica lui dormeau însă.

Uşurată, Josette înțelese, mulțumi cu un semn şi omul se retrase.

Astfel drama de care, se temea, nu avusese încă loc. Bătrânul dormea, aşa cum i se-ntâmpla după fiecare experiență de hipnotism.

Se putea chiar ca somnul lui să dureze două zile, cum se mai întâmplase şi alta dată. Şi ea respiră uşurată, gândindu-se că sinuciderea d-lui Le Francois era amânată şi că între timp soțul ei şi Jean puteau veni.

Căci, singură dintre cei trei prizonieri, nu-şi pierduse niciodată speranța de a-i vedea apărând pe cei doi prieteni la care se gândea fără încetare de când soarta o despărțise de ei.

Şi deodată îşi zise că poate tinerii căutau în pădure urmele răpitorilor, fără a reuşi să găsească satul malaez.

— Dacă le-aş ieşi în întâmpinare? murmură ea. Locul unde suntem nu-i prea depărtat de coastă, deoarece *o* singură noapte de drum ne-a permis să ajungem… Ori eu n-am dormit în timpul mersului şi aş recunoaşte dintr-o mie luminişul în care dă cărarea urmată de malaezi… Numai că trebuie să ies de aici.

Tot gândindu-se, Josette mânca orezul din castron, care era de altfel foarte gustos şi ideile sale deveniră din ce în ce mai clare.

La sfârşitul mesei, avea convingerea că Rahu n-o sacrificase, fiindcă, fără îndoială, o considera o simplă servitoare. Ca atare, se mulțumise s-o despartă de stăpânii ei, neglijând s-o închidă sau s-o păzească.

Unicul castron de orez din care se compunea masa, nu era oare dovada că descendenții lui Luang-Singh o puneau pe prizoniera lor, în acelaşi rând cu servitorii?

— Dacă e adevărat că nu sunt supravegheată, ar fi de neiertat să nu încerc să-i întâlnesc pe Pierre şi pe Jean. Sunt odihnită, sunt puternică, am picioare sănătoase. La drum!

Fără să se mai gândească la toate primejdiile ce le va întâmpina în pădure, viteaza franceză se ridică, se duse la uşa celulei, văzu că nu se afla nimeni, o luă la goană din toate puterile în direcția unei spărturi din zid.

Trecând zidul se găsi pe o costişe, la ale cărei poale începea pădurea.

Erau primele ore ale dimineții şi cu toate astea razele unui soare puternic cădeau pe iarba îngălbenită, din care ieşeau aburi înăbuşitori.

O tăcere impresionantă domnea în împrejurimi. Nici o umbră neliniştitoare nu se arăta în zare.

Atunci, fără să şovăie, Josette se repezi la vale şi începu să fugă cu

repeziciunea unei căprioare urmărite.

Nimeni n-o opri.

În câteva clipe ajunse în poalele movilei în jurul căreia se învârti până ce găsi intrarea cărării pe care o memorase.

Se aruncă în pădure, cum s-ar fi aruncat în apă de pe bordul unui vas în flăcări şi fugi fără încetare, fără să privească înapoi, având doar o țintă: să pună cât mai mare distanță între ea şi malaezi.

Gâfâind, se opri în sfârşit şi se rezemă de trunchiul unui copac, plimbându-şi privirea pe cărarea pe unde venise.

Nici un temnicer n-o urmărise, probabil că nimeni nu-i observase lipsa.

Respiră, îşi şterse sudoarea care-i curgea pe frunte, privi în jurul ei, prin umbra frunzelor şi pentru prima oară îşi dădu seamă de primejdia ce o păştea.

— N-am o armă... murmură ea, temătoare, gândindu-se la teribilul miorlăit al tigrului care da târcoale satului.

Dar din fericire «mâncătorul de oameni» este un animal nocturn, care nu-şi începe vânătoarea, decât la apusul soarelui şi Josette ştia acest lucru din poveştile vânătoreşti ale d-lui Le Francois.

— Voi merge toată ziua, îşi spuse ea, şi dacă până atunci nu voi ajunge pe coastă, voi încerca să mă urc într-un copac unde o să stau până s-o lumina din nou.

Odihnită îşi reluă cursa, sărind cu uşurință peste obstacole, ocolind tufişurile şi silindu-se să nu se depărteze prea mult de cărare.

Două ore se scurseră altfel. Din vreme, în vreme, curajoasa copilă se oprea, privea înapoia ei, apoi asculta cu inima palpitândă.

În timpul unei astfel de opriri, se cutremură, crezându-se pierdută, căci i se păru că aude pe sub copaci zgomotul paşilor unui om fugind.

Aşteptă, gâfâind, gata să leşine. Zgomotul încetă, se auzi din nou, ceva mai departe, apoi se pierdu.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! şopti ea, reluându-şi drumul.

Dar mersul i se încetinea din ce în ce.

Se apropia amiaza. Pe măsură ce înainta, căldura devenea mai grea şi mai înăbuşitoare. Cu părul lipit, cu vestmintele muiate de sudoare, Josette mergea, cu ochii pe jumătate închişi, cu capul vâjâind, ca o oarbă ce-şi pierduse călăuza.

De la o vreme un bâzâit ciudat îi umplea urechile, Ar fi jurat că milioane de insecte locuiau în frunzele de deasupra capului ei.

Din timp în timp bâzâitul se transforma într-un formidabil sforăit, care izbucnea în vârful copacilor se micşora, se depărta, pentru a reîncepe o clipă mai târziu.

Dar Josette nu mai era în stare să se gândească. Îşi întrebuința ultimele puteri ca să înainteze pe cărare, în direcția unde presupunea că este coasta.

Ceva mai târziu se împiedică de o rădăcină şi era aproape să cadă. Întorcându-se i se păru că zărite un turban galben care se mişca înapoia ei.

Atunci se repezi înainte, fugind cu disperare.

Nu se înşelase. Omul care fugea după ea nu era altul decât malaezul care-i

adusese de mâncare şi care trecând din întâmplare prin fața celulei ei, avusese curiozitatea să arunce o privire înăuntru.
Furios, ferindu-se să dea alarma de teama pedepsei pe care ar fi primit-o de la stăpânul său, paznicul puse mâna pe temutul său Kriss şi porni în urmărirea fugarei, a cărui urmă era uşor de citit pentru un vânător experimentat ca el.
Gâfâind, proferând teribile amenințări, servitorul lui Rahu-Singh câştiga teren asupra sărmanei femei, care epuizată de căldură şi de rapiditatea cursei, nu se putea să nu cadă în mâinile urmăritorului ei.
Vederea turbanului galben păru să dea aripi curajoasei copile.
Ca şi dimineață, începu să fugă drept înaintea ei, lovindu-se de trunchiurile copacilor, căzând, ridicându-se cu urechile vâjâind, cu inima zvâcnind aproape nebună de groază.
Deasupra capului ei, bâzâitul devenea din ce în ce mai intens, dar nenorocita nu-l mai auzea. Gâfâind, cu gâtul uscat, auzea zgomotul pe care malaezul îi făcea apropiindu-se şi răcnetele, amestecate de chemări care ieşeau din gură.
Timp de un sfert de ora, cursa continuă, malaezul câştigând mereu teren. Deodată pădurea se întrerupse şi Josette se găsi în marginea unei imens luminiş.
Tremurând, fără să privească înapoi, fugara repezi sub soarele de foc, prin mijlocul ierburilor care o tăiau şi a tufişurilor spinoase.
De astă dată malaezul era sigur pe prada sa.
— Opreşte-te, femeie! strigă el. Opreşte-te!
Ea îl auzi, dar nu-l înțelese şi continuă fuga.
I se părea că aleargă pe cărbuni aprinşi. Fața şi mâinile-i ardeau şi sângele i se bătea în tâmple, ca şi cum ar fi vrut să țâşnească afară.
Atunci, de două sau trei ori, o umbră gigantică trecu între ea şi soare, în timp ce un uruit formidabil brăzdă văzduhul.
— Opreşte-te! porunci din nou malaezul, al cărui Kriss scânteia acum la zece paşi în urma fugarei.
Şi deodată Josette simți cum i se taie picioarele, şi căzu în genunchi.
Muribundă, strigă cu o voce disperată!
— Ajutor! Ajutor! Aju…
Ultimul strigăt i se opri în gâtlej. Malaezul venea spre ea, cu gura spumegândă, cu pumnalul indicat, asemenea unei fiare sălbatice.
Soția lui Pierre era pierdută…

CAP. III
TACTICA LOCOTENENTULUI ROBERT VALERE

Cele trei hidroavioane părăsiseră coasta şi zburau spre est, cu viteză redusă şi la mică înălțime.
Înaintau în soare pe aceeaşi linie, al cărei centru era format de avionul lui Valere, la o distanță de cinci sute de metri unul de altul.
Erau în comunicație prin T. F. F. iar echipajele primiseră ordin să cerceteze

cu binoclul pădurea şi să semnaleze prezența oricărei trupe izolate şi a oricărui sat susceptibil să ascundă pe răpitori, sau pe prizonierii lor.

Câmpul de investigație era destul de restrâns, căci numai şaptezeci de kilometri de pământ despărțeau coasta estică de cea vestică a istmului malaez.

Pentru avioane distanța aceasta era neînsemnata şi se putea chiar ca înainte de sfârşitul zilei să zărească pe malaezi sau pe cei pe care îi târau în urma lor.

Aşezat în spatele scaunului locotenentului Valere, Jean Pelouan era îngrijorat de felul în care ofițerul avea să procedeze pentru a-i ataca pe bandiți şi a le scăpa pe victimele lor.

Ştia că nici un aparat nu avea tren de aterizarea şi că flotoarele nu le dădeau voie să se aşeze pe altceva decât pe apă.

— Domnule locotenent, vorbi el în microfonul care lega casca sa de aceia a ofițerului, te-ai gândit la dificultățile pe care le vom avea în momentul aterizării?

— Dar nici nu mă gândesc să aterizez! Ar însemna să provocăm o catastrofă. Dacă autoritățile din Saigon s-ar fi gândit că vom trebui să operăm deasupra pământului şi nu pe mare, n-ar fi trimis hidroavioane. Dar cum chemarea pe care ați lansat-o provenea de la un yacht în primejdie, era logic să ne gândim, că salvarea va avea loc pe mare.

După o pauză, Valere adăugă:

— Fii însă liniştit, avem mijlocul să scăpăm din încurcătură.

— Ce mijloc?

— N-ai ghicit? La ce ne servesc atunci paraşutele? Fiecare din noi poate, în clipa hotărâtă, sa se arunce în gol şi să aterizeze fără greutate. Fiecare aparat având un echipajul de trei oameni, poate debarca astfel câte doi combatanți armați, în timp ce paraşutele de rezervă vor depune, în mod delicat, lângă servanții lor, cele trei mitraliere şi munițiile de rezervă. În vremea aceasta piloții vor rămâne pe bord şi nu vor părăsi locul bătăliei decât după ce vor lansa ultima bombă.

— Bravo! strigă Jean. Planul d-tale e admirabil şi nu mă îndoiesc de victorie.

— Mulțumesc, răspunse ofițerul, dar mai întâi trebuie să descoperim duşmanul. Hei, telegrafist! Întreabă-ți camarazii dacă n-au zărit nimic pe pământ.

Imediat, postul de T. F. F. începu să țăcăne şi după câteva clipe, operatorul răspunse:

— N-au văzut nimic, domnule locotenent.

— Bine! Spune-le să se depărteze şi să se mențină la un kilometru de noi. Libertatea de manevră pentru toți.

Manipulatorul transmise noile ordine, în timp ce lunetele cercetau, cu atenție, pământul. Treaba nu era uşoară, căci soarele era orbitor, iar refracția sa prin straturile de aer provoca un adevărat chin ochilor observatorilor.

— Blestemată lumină! mormăi fostul *cartier-maestru* ştergându-şi ochii. Să coborâm mai aproape de pământ, domnule locotenent.

Ofițerul împinse de manşă. Avionul pică, alunecă câteva clipe, apoi se redresă şi urmă zborul orizontal.

La dreapta şi la stânga, celelalte două avioane, abia vizibile din cauza sclipirilor, repetară manevra şefului şi se apropiară de pământ.

Jean putea observa acum, sub masele nemişcate de frunze, care marcau o pădure lungă şi îngustă, după care se lărgea un imens luminiş îngălbenit. Mai încolo pădurea reîncepea.

Ținutul era deşert. Nici o locuință, nici un om, nici măcar un curs de apă. Chiar vântul părea ca părăsise pentru totdeauna pământul acesta trist. Vârfurile copacilor erau nemişcate şi hidroavionul părea să zboare sub un clopot pneumatic în care se tăcuse vid.

— Frumos timp pentru coborârea cu paraşuta, spuse deodată Valere.

— Da, răspunse Jean, căderea s-ar produce aproape vertical.

Locotenentul nu răspunse căci era ocupat să facă avionul să evolueze deasupra luminişului, pentru a cerceta întreaga suprafață.

Deodată telegrafistul scoase un strigăt şi întinse brațul în direcția lizierei pădurii.

— Priviți, priviții E cineva acolo!

Într-o clipire, cele trei lunete se fixară spre punctul arătat, spre care ofițerul îndreptă imediat aparatul.

De sub linia neagră a copacilor ieşise o formă omeneasca, care, după ce şovăi o clipă, se năpusti cu toată iuțeala pe cărarea ce traversa luminişului. Toată lărgimea. Jean o recunoscu imediat.

— Josette! E Josette! strigă el, pălind.

— O femeie? întrebă Valere.

— Da. D-na Couvert. Dar cum se face că e singură? De ce fuge atât de repede? Unde aleargă?

În acest timp avionul se apropiase şi evolua deasupra tinerei femei.

Şi deodată, fostul cartier maestru scăpă un strigat de spaimă.

— Acolo, acolo, vedeți, cine o urmăreşte? Un malaez... E un malaez!

La treizeci de metri înapoia Josettei, omul cu turban galben ieşi la rândul său din pădure şi se repezi, cu Krissul ridicat, asupra fugarei.

— Domnule locotenent, urlă Jean, nu vă depărtați. Cobor!

Grăbit, încăleca peste carlingă, ajutat de telegrafist şi se lăsă să alunece pe unul din flotoare, în timp ce cu o mână controla dispozitivul de deschidere al paraşutei.

— Sări! strigă aviatorul.

Jean sări în gol, căzu mai întâi ca o piatră, apoi simți o puternică zguduitură. Paraşuta se deschisese.

În timp ce cobora, privi sub el şi ceea ce văzu îi smulse un strigăt de disperare.

Soția lui Pierre căzuse în genunchi, în timp ce urmăritorul se năpustea asupra ei, cu arma ridicată.

— Josette, urlă Jean. Josette fugi!

Dar femeia nu-l putea auzi şi banditul se apropia de ea cu toată iuțeala, iar Jean, care blestema încetineala coborârii, se afla încă la vreo douăzeci de

metri, de aceea pe care voia s-o salveze.

— Voi ajungi prea târziu, mormăi îndrăznețul paraşutist.

Dar din înălțime, Valere veghea. Pricepând că trebuia să intervină cu orice preț pentru a opri sau întârzia înaintarea indigenului, viră pe aripă şi apăsă pe un levier.

Un corp negru se dezlipi de avion şi se înfipse în iarbă la câțiva metri de malaez. În aceeaşi clipă, o detunătură zgudui aerul Aruncat la zece paşi de deflagrație, omul se rostogoli, apoi se ridică zăpăcit, acoperit de pământ, dar fără nici o rană.

Corpul fugarei era încă în fața lui. Furios, ticălosul se repezi, cu pumnalul ridicat.

Dar nu ajunse până la Josette. Între ea şi el, un adversar căzut din cer, se ridică amenințător strigând:

— Înapoi, câine!

Era Jean, căruia explozia bombei îi dăduse voie să aterizeze la vreme, pentru o salva pe Josette. Puțin zăpăcit de apariția la care nu se aştepta, malaezul se opri, apoi înțelegând că avea în față un om care se grăbea să se descurce din frânghiile ce îi împiedicau mişcările, se aruncă asupra lui.

Dar tânărul nu-l pierduse din ochi.

Înțepenit de sforile paraşutei, de care nu avusese timpul să se desfacă, Jean se aplecă repede, apucă picioarele agresorului şi îl trânti pe pământ, unde îl menținu, căznindu-se să-şi scoată revolverul.

Dar uitase că are de a face cu un adversar deprins cu vicleniile luptei corp la corp.

Înainte ca Jean să-şi fi putut scoate arma, malaezul se strecură din strânsoare, ca un şarpe şi reveni la atac.

Aceeaşi manevră reîncepu. Luptătorii se înlănțuiră sălbatic, şi Jean trebui să-şi ferească grumazul de vârful ascuțit al pumnalului.

În câteva clipe, tot sucindu-se, ei se găsiră încurcați în sforile paraşutei, de care Jean nu se putuse desface.

În timpul acesta, un al doilea paraşutist ateriza în apropiere.

Era telegrafistul avionului, trimis de locotenent în ajutorul tânărului marinar.

Cu mişcări scurte şi repezi, aviatorul se desfăcu de paraşută, fugi spre grupul combatanților, descarcă browningul în urechea malaezului şi tăie frânghiile, care amenințau să-l înăbuşe pe Jean.

— Uf! făcu acesta când putu să răsufle. Îți datorez viața, camarade. Mulțumesc!

— Nu trebuie să-mi mulțumeşti. Sunt fericit că am putut fi de folos. Cred că doamna n-a pățit nimic.

Îşi strânseră mâna, acoperiră corpul învinsului cu paraşuta şi se îndreptară spre Josette, care revenindu-şi în simțiri, scoase un strigăt de bucurie recunoscând pe prietenul soțului ei.

— Tu, Jean? Oh! Mulțumesc. Pierre nu-i cu tine?

— Nu, dar linişteşte-te. Trăieşte şi te caută prin apropiere. Te simți mai bine. Josette?

— Da. Dar soarele mă supără.

— Să ne adăpostim sub copaci, căci am să te întreb, multe lucruri.

— Şi eu am să-ți spun multe, Jean. Lucruri grave.

— Ce vrei să *spui?* Jacqueline?

— Jacqueline e sănătoasă, pentru moment, dar trebuie să te grăbeşti dacă vrei s-o salvezi. Nu am fugit decât pentru a te regăsi şi a-ți spune asta.

Tot vorbind, revenіră sub adăpostul copacilor şi tânăra femeie, obosită, se aşeză pe un trunchi răsturnat.

Apoi începu să povestească întâmplările din clipa în care cei trei prizonieri se treziseră sub cortul malaezilor.

Din când în când îşi umezea buzele cu porția de rom ce i-o dăduse telegrafistul.

— Îmi juri că dl. Le Francois nu este decât victima acestor bandiți? spuse Jean când Josette îşi sfârşii povestea.

— Jur că nenorocitul părinte a vrut să se omoare când a aflat că ticăloşii se serveau de el pentru a-şi otrăvi fiica. Grăbeşte-te, Jean, dacă vrei să-i salvezi pe amândoi.

— Îți mulțumesc, Josette. Te simți destul de puternică pentru a ne călăuzi spre castelul de care vorbeai?

Drept orice răspuns, ea se ridică, luă carabina ce i-o întinse telegrafistul şi porni pe cărare, în vremea aceasta locotenentul Valere, rămas singur în avion, se tot învârtise deasupra lor.

Îi făcură semne că se îndreaptă spre est prin pădure şi aparatul zbură în direcția arătată, în timp ce Josette şi cei doi bărbați se înfundară pe sub copaci.

Atunci se auzi o explozie.

— Ah! strigă Jean, repezindu-se. Pierre a ajuns şi a început dansul. Să ne grăbim!

Toți trei începură să fugă. În timp ce pe deasupra lor, avionul locotenentului îşi urma zborul.

ARIPI

Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

RĂZBOI AERIAN

Întâmplări adevărate din cele mai dramatice confruntări aeriene ale sec. XX povestite de cei ce au participat direct la aceste lupte

Culegere de texte
Stephen Coonts

versiunea în limba română
uncris

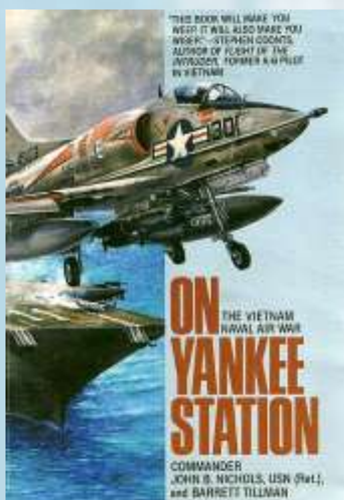
Profesioniștii

fragment din

On Yakee Station

de

John B. Nichols & Barrett Tillman

Publicul american nu se dădea în vânt după eroi în timpul Războiului din Vietnam, deși în rândurile Armatei erau o mulțime.

În acest fragment din cartea lor *On Yankee Station*, John Nichols și Barrett Tillman povestesc despre un astfel de om, *Lieutenant Commander*[1] Mike Estocin, pilot pe A-4 Skyhawk[2].

Suprema tragedie a Vietnamului a fost că viețile atâtor de mulți oameni precum Mike Estocin au fost risipite degeaba.

Misiunile de escortă aeriană de tip *Iron Hand*[3] au adus piloților de vânătoare înalta apreciere a comunității celor din aviația de atac. Probabil cel

---

[1] Lieutenant commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

[2] Douglas A-4 Skyhawk – avion monoloc de atac fost în dotarea US Navy și US Marine Corps.

[3] Operation Iron Hand - operațiune comună a US Air Force și US Navy în timpul războiului din Vietnam. Misiune de tip SEAD (Suppression of Enemy Air Defenses) cunoscută și sub codul ”Wild Weasel”. Cuprindea acțiuni militare de neutralizare a tehnicii de apărare antiaeriană de la sol a inamicului (SAM, AAA, radar, C3-comandă-control-comunicații).

mai curajos om pe care l-am cunoscut și unul dintre cei mai buni aviatori, a fost Lt-Comdr. Mike Estocin din VA-192. Am zburat împreună în *Air Wing*[1] 19 de pe *Ticonderonga*[2] în 1967, iar Mike era *pe val*. Părea să ducă un război personal împotriva bateriilor SAM[3] pe care nu se mulțumea să le reducă la tăcere doar. Voia să le distrugă.

Stephen Coonts

Pe 20 aprilie 1967, Mike conducea un *flight*[4] de trei avioane asupra Haiphong-ului, care era puternic aparat de baterii de SAM. Mike a neutralizat rachetele, și-a condus *flight*-ul împotriva a trei baterii, și le-a distrus pe toate. Dar, avionul său A-4E a fost avariat, așa că s-a retras deoparte pentru a-l verifica. Satisfăcut că încă se poate menține în aer, s-a întors asupra obiectivului pentru a-și lansa ultima rachetă *Shrike*[5].

Până să degajeze din atac, Mike a pierdut combustibil *la greu*. Îi mai rămâneau cam cinci minute de zbor. În mod providențial, un avion-cisternă KA-3 se afla suficient de aproape ca să se realimenteze și au zburat în formație înapoi spre portavion. Skyhawk pierdea combustibil prin găurile din aripă, în timp ce KA-3 transvaza mai mult decât consuma Mike.

Nimeni dintre cei ce au văzut faza n-au putut-o uita vreodată: micul A-4 atașat la conducta „Balenei", zburând pe curs direct către *Tico* cu Mike dând prin radio instrucțiuni pilotului de pe avionul-cisternă: *„Ești cu juma' de metru prea jos, urcă la loc."* Mike Estocin era un aviator de precizie.

Într-un târziu, cam cu două-trei mile de portavion, avionul-cisternă s-a decuplat și a degajat. Mike știa: avea combustibil suficient doar pentru o singură încercare de aterizare pe puntea portavionului. Apoi, avionul său a luat foc.

Dar nu a contat. A executat o aterizare excelentă, echipele de pompieri ai înăbușit flăcările, iar Mike și-a deschis cupola carlingii. A pasat casca unui membru al echipei de întreținere, a coborât din cockpit și a traversat puntea, fără ca măcar să privească înapoi. *Another day, another dollar*.[6]

[1] Air Wing – totalitatea avioanelor ambarcate pe un portavion.
[2] USS Ticonderonga - (CV/CVA/CVS-14) unul dintre cele 24 portavioane americane din Clasa-Essex.
[3] SAM – surface-to-air missile – rachetă sol-aer.
[4] Flight – subunitate militară compusă din trei-șase avioane, echipajele și echipele de întreținere de la sol (escadrilă).
[5] AGM-45 Shrike – rachetă anti-radiații proiectată să distrugă radarele anti-aeriene.
[6] Another day, another dollar – expresie tipic americană prin care se definește o activitate de rutină.

Șase zile mai târziu am zburat ca *wingman*[1] al lui Mike într-un atac asupra instalațiilor petroliere in Haiphong. Era a doua *Alpha* (misiune) din acea zi, cu cer senin și vizibilitate nelimitată.

Am survolat țărmul înaintea grupului de atac, la altitudinea de 21.000 picioare, pe direcția obiectivului 109 aflat la nord de oraș. După ce obiectivul a fost lovit și celelalte avioane au virat în direcția plajei, Mike a comunicat prin radio: „*Viesparul e stârnit*!”. Amândoi am virat direct către bateriile SAM.

Controlorul nostru radar, observând că avioanele din forța de atac se îndepărtează, a întrebat: „*Sunteți feet wet*[2]? Iar Mark a răspuns „*Negativ*”, continuându-ne zborul spre nord, cu F-8 al meu direct în partea dreaptă a bateriilor SAM.

După câteva clipe *Red Crown*[3] a revenit în eter: „*Cei din forța de atac sunt toți* feet wet. *Care este poziția voastră*? *Sunteți* feet wet?” Vocea era anxioasă.

Am aruncat o privire și l-am văzut pe Mike aplecat în scaun, spre înainte, evident în căutarea rachetelor SAM ce știa că vor veni. Apoi am văzut amândoi lansarea, drept înainte cam la opt mile. Mike a avertizat prin radio, iar eu am confirmat. Mă așteptam ca Mike să schimbe direcția pentru a ieși din fața rachetei SAM, dar amândoi am menținut cursul.

Privind retrospectiv, este evident ce s-a petrecut. Mike, dedicat misiunii *Iron Hand*, s-a apropiat cât mai mult pentru a avea șanse maxime să distrugă bateriile SAM. A ignorat racheta, concentrându-se asupra lansării *Shrike*.

A așteptat prea mult. SAM a explodat în stânga botului avionului A-4, rostogolind Skyhawk-ul spre tribord, până aproape pe spate. Într-un picaj abrupt, în viraj spre dreapta, avionul lui Mike zburătăcea resturi metalice în timp ce lăsa în urmă flăcări lungi izbucnite de sub fuselaj.

Venind din urmă, m-am simțit ușurat să văd că Skyhawk a redresat, revenind în zbor orizontal la altitudinea de 2.000 picioare. M-am apropiat rapid și ca să evit accelerarea, am scos frânele aerodinamice, apoi a trebuit să cobor și trenul de aterizare și am mărit și unghiul de incidență al aripii. Aveam viteza de 160 noduri și continua să scadă.

Focul era vizibil la baza aripii lui Mike, eu zburând foarte aproape, la tribordul său. Am auzit *ciripitul* de avertizare al altei SAM ce se apropia. F-8-ul meu a fost scuturat de racheta ce a trecut și am simțit explozia în spatele meu. A fost extrem de aproape. Dar eram mai îngrijorat pentru Mike.

Aflat acum foarte aproape de aripa dreaptă a lui Mike, îl puteam vedea cum stă aplecat în scaun, dar nu s-a întors să se uite spre mine. Nu a răspuns la apelurile mele, așa că am comutat pe frecvența de urgențe și am solicitat o ResCAP[4]. Ne aflam la verticala Haiphong și ne îndreptam către apă, deci se părea că Mike ar putea să reușească.

---

[1] Wingman – coechipier.

[2] Feet wet („picioare ude”) – expresie-cod care arată că avioanele au depășit linia țărmului dinspre uscat spre mare. *Feet dry* („picioare uscate”) arată sensul invers: dinspre mare spre uscat.

[3] Red Crown – codul Centrului de Control al zborului.

[4] ResCAP - Rescue Combat Air Patrol – patrulă aeriană de luptă și salvare.

Am trecut în partea stângă și atunci am știut că speranțele mele sunt deșarte. Partea stângă a botului și a cockpit-ului erau puternic avariate. Încărcătura explozivă de 160 kg a SAM își făcuse treaba. Avionul lui Mike avea multe găuri mari iar duza de admisie a aerului era deformată. Neputând să fac nimic pentru el, am revenit la tribord. Ne aflam cam la trei mile de apă, în coborâre la 1.000 picioare.

Apoi, foarte încet, Skyhawk a început o răsucire pe stânga. L-am urmat circa 90^0, apoi am înțeles că Mike nu va mai putea reveni. Am revenit la nivelul de zbor în timp ce A-4 s-a răsucit complet pe spate, părând a fi suspendat în aer câteva secunde. Deodată, rezervorul central a explodat și ambele *Shrike* au fost lansate. Se pare că circuitele au fost arse permițând largarea rezervorului suplimentar și lansarea spontană a rachetelor.

Apoi botul a coborât și Skyhawk a percutat solul în picaj inversat. Am zburat în jurul locului prăbușirii la 500 picioare înălțime, uitându-mă după parașută. Nu s-a văzut deloc. *Flak-ul* a devenit mai dens, așa că nu era loc de zbor jos și cu viteză mică. ResCAP, care se afla încă pe curs de apropiere, a întrebat dacă mai este vreo șansă. Am răspuns negativ, iar CAP a rămas deasupra apei până ce am venit și eu.

Mike Estocin a primit postum *Medalia de Onoare*, iar mai recent, cu numele său a fost botezată o navă. Calitățile sale de pilot de luptă au fost de netăgăduit. Își executase treaba, dar a vrut mai mult. Neutralizasem bateriile de SAM pentru ca avioanele de atac să execute un bombardament sigur. Imediat ce bombardierele au degajat locul, treaba noastră se terminase.

Fie că Mike a ales să ignore SAM lansată asupra noastră, fie a apreciat greșit apropierea ei, problema e de discutat. Noi nu am virat absolut deloc pentru ca viteza de apropiere și proximitate să poată fi apreciată mai bine. Poate că SAM l-a păcălit pentru că venea direct din față.

În orice caz, Mike nu a fost mulțumit să neutralizeze doar rachetele. A vrut să-i *termine* și pe cei ce le manevrau, exact cum făcuse cu șase zile mai înainte. Dar acesta era riscul inerent jocului electronic cu țintele din Vietnamul de Nord. Dorința de a învinge putea suprima instinctul de autoapărare și ne-a costat viețile unora dintre cei mai buni oameni ai noștri.

A fost o lecție din care am avut ceva de învățat.

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER
06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL VIII

CAPITOLUL 16

Sâmbătă, 14 martie

0915 Zulu 5 (ora Coastei de Est a SUA)
Situation Room, White House
Washington, D.C.

Amiralul Thomas Magruder și a ocupat locul din Sala de Consiliu de la Casa Albă. Ca și consilier prezidențial special pe probleme militare, mai fusese aici de nenumărate ori.

Construită la ordinul Președintelui Kennedy imediat după evenimentele din Bay of Pigs, sala cu pereți de beton lambrisat din subsolul Casei Albe nu era nici prea mare, nici spectaculoasă sau atât de dotată cu echipament *high-tech*, așa cum se credea de obicei.

Existau monitoare ascunse de panouri de lemn, da, iar în camera de alături erau o mulțime de faxuri, o unitate de criptare, telexuri și telefoane securizate.

Pentru majoritatea ședințelor informative de înalt nivel, Președintele utiliza o a doua *Situation Room* localizată în Sala 208 din *Executive Office Building*, de fapt aceeași din care Secretarul de stat Cordell Hull îi dăduse afară pe oficialii japonezi în 7 decembrie 1941. Numită în mai multe feluri, *Crisis Management Center* și *Situation Room Support Facility*, era suficient de mare pentru a permite accesul tuturor ofițerilor consilieri ai Președintelui și a ajutoarelor lor.

Totuși, în mod uzual, cei din echipa prezidențială utilizau prima *Sit Room* de la subsol pentru a discuta principalele probleme de strategie înainte de a urca scările spre a-l informa pe Președinte.

Actualul Președinte, deși mai puțin animat de spirit anti-militar decât unii dintre membrii Cabinetului, era, totuși, mai puțin familiarizat cu problemele militare.

În loc să participe la acest tip de ședințe informative, Președintele prefera să-l delege pe Consilierul pentru Probleme de Securitate Națională, Herbert T. Waring, ca să prezideze întâlnirile și apoi să-l informeze pe el.

Magruder s-a lăsat pe spătarul scaunului, studiind posomorât steagurile (american și cel prezidențial) ce flancau un ecran acoperit de draperie, aflat în fundul sălii.

Au avut loc o sumedenie de schimbări în armata americană pe parcursul ultimilor ani, și – după opinia sa – nu toate erau benefice.

Din 1991, armata a fost chemată să joace un rol tot mai extins în politica mondială aflată în schimbare odată cu dispariția vechiului imperiu comunist. A fost Războiul din Golf împotriva unui stat înarmat inițial de vechea URSS, un război care a fost posibil doar pentru că Uniunea Sovietică de sub Gorbaciov a fost dispusă să închidă ochii la ce se întâmpla în Irak, având în schimb mână liberă pentru înăbușirea revoluțiilor populare din Țările Baltice. A urmat apoi lovitura de stat și destrămarea Uniunii Sovietice în ciuda atacurilor executate de Beretele Negre împotriva naționaliștilor din Baltica. Până la sfârșitul anului, drapelul comunist a fost coborât de pe Kremlin pentru ultima dată… sau, cel puțin, așa au crezut cu toții. Războiul Rece se terminase,și au început apelurile pentru demobilizarea efectivelor militare americane care nu mai erau absolut necesare.

Totuși, lucrurile nu au mers pe această cale. Au urmat Somalia și Bosnia și au continuat problemele din Irak. O incursiune executată de Navy în Coreea de Nord pentru salvarea unui echipaj de pe o navă de spionaj, luat ostatic. O lovitură de stat în Thailanda condusă de comuniști chinezi rebeli. Un război între Pakistan și India care putea să devină un conflict nuclear fără intervenția unui Forțe de luptă americane.

Și cel mai recent eveniment, din urmă cu un an, a fost lovitura de stat neo-sovietică și invazia Scandinaviei.

Atât presa cât și guvernul SUA au evitat cu grijă să numească această confruntare sângeroasă ca fiind al Treilea Război Mondial. Neo-sovieticii, având nevoie de un război pentru a-și consolida puterea acasă, au încercat să cucerească Scandinavia printr-o scurtă aventură militară, în timp ce un NATO fragmentat delibera ce-ar fi de făcut. Eroica luptă dusă de *USS Jefferson* și al său CBG i-a stopat pe ruși în încercarea lor de a cuceri Norvegia, dar gigantul rus încă mai încerca să atragă restul lumii într-un Armaghedon final.

Acum se desfășura un război civil ce avea o linie a frontului ce se întindea de la Minsk până la Vladivostok, care a cuprins deja Belarus, Ucraina și Kazakhstan, care în curând va implica China, Coreea de Nord și, de asemenea, cea mai mare parte a Europei… iar dacă nici acum nu era un război mondial, atunci amiralul Magruder chiar nu știa ce ar putea fi.

Și totuși, în ultimii ani, tăierile bugetare pentru armata SUA au continuat. Ba și mai rău de atât, s-a înregistrat o proastă administrare a forțelor armate prin numirea unor congresmeni cu idei antimilitariste în poziții cheie, cum ar fi *Armed Forces-appropriations Committee*[1], sau atitudinea de *stânga* a Administrației Clinton începută în 1993. Toate astea au adus prejudicii imense sistemului de apărare al Americii. Prea multe scandaluri au bulversat serviciile militare… în special Navy, care a avut de suferit după Tailhook, uciderea unui marinar *gay* în Japonia, videocaseta de la bordul lui *Gompers* și altele.

Și, în fine, cele două probleme-dinamită: gay în armată și femei în luptă și la bordul navelor au distrus moralul fiecăruia, de la ultimul soldat, fie el bărbat sau femeie, până la vârful ierarhiei și chiar în *Joint Chiefs of Staff*.

Amiralul Magruder însuși ajunsese într-o asemenea stare, încât se gândea serios la posibilitatea de a se pensiona înainte de termen, chiar dacă asta ar fi însemnat să piardă niște beneficii.

La dracu', pur și simplu nu mai merita. Nu mai văzuse atât liberalism, isterie anti-militară, de pe vremea războiului din Vietnam… și toate astea veneau de la oameni din aparatul guvernamental!

Încă își amintea ziua când a ținut deschisă o ușă pentru a permite unei femei din personalul administrativ al Casei Albe să treacă înaintea lui, iar ea a izbucnit cu o răutate ce, probabil, era rezultatul unei atitudini bine antrenate și repetate: *„Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Mai ales din partea unui ucigaș profesionist în uniformă!"* *„Nu sunt ucigaș profesionist, doamnă* – a replicat pe un ton cordial. *Eu sunt doar comandantul ucigașilor."*

Dar episodul la înăcrit, convingându-l că prăpastia dintre cei ce apărau America și cei ce o guvernau se adâncise până la punctul în care înțelegerea – sau compromisul – a devenit imposibil.

S-a gândit iarăși la nepotul său, Matthew Magruder, acum *captain* și CAG la bordul lui *Jefferson* aflat în largul peninsulei Kola.

„Fir'ar să fie, Matt – a murmurat pentru sine. Ce naiba să-ți trimitem acolo?"

---

[1] Comitet din Congresul SUA ce aprobă fondurile destinate Forțelor Armate.

Era cuprins de îngrijorare că actuala Administrație va răspunde provocărilor neo-sovietice cu *prea puțin* & *prea târziu*, apoi se va retrage și și va contabiliza pierderile datorate acestei politici. În acest caz, CBG-14 era pierdut.

Uneori avea coșmaruri. Astă noapte a visat că vorbea cu Matt, încercând săi explice de ce *Jefferson* a fost lăsat la Murmansk, în timp ce restul flotei a fost rechemată acasă. „Îmi pare rău, Matt, își amintea că ar fi spus în vis. Sau făcut reduceri la bugetul Navy pentru portavioane. Nu ne mai putem permite să folosim chestiile astea afurisite niciodată, deci vă predăm rușilor pentru două milioane de dolari și o ladă de caviar de Marea Albă. Oh, Pamela îți transmite să te îmbraci cu haine călduroase."

Ceilalți participanți la ședință luau loc în jurul marii mese de lemn. Vincent Duvall, directorul CIA, era prezent, ca și Secretarul Apărării George Vane și – cu părul alb – *admiral* Brandon Scott, președintele *Joint Chiefs of Staff*.

Magruder știa că Scott a fost cel care s-a gândit să folosească forțele armate ca pe o platformă de teste sociale. Zvonurile susțineau că a amenințat de câteva ori că-și dă demisia, dar de fiecare dată a fost refuzat. Robert Heideman, Secretarul de Stat, era de asemenea prezent, un politician veteran care avea prea puțină simpatie pentru militari. Fiecare dintre cei patru era însoțit de câteva ajutoare. S-a produs o mică agitație în fundul sălii când au intrat Herbert Waring și Gordon West, Șeful Personalului de la Casa Albă.

— Nu vă ridicați, a spus Waring văzând că ceilalți dau să se ridice. Îmi pare rău că v-am deranjat într-o sâmbătă, dar sunt sigur că recunoașteți cât de important este ceea ce se întâmplă acum în Rusia.

A aruncat o privire pe Rolex.

— Ședința de azi trebuie să fie foarte scurtă. Gordon și cu mine trebuie să ne prezentăm sus, în biroul Șefului peste treizeci de minute pentru a-l informa asupra acestei noi isprăvi a rușilor. Așa că hai să dăm drumul la *minge*. Bob? Ce noutăți ai pentru noi?

Secretarul de Stat se foi în scaun.

— De fapt, Herb, sunt puține informații importante apărute după ședința de ieri. Moscova continuă să-insiste că atacul asupra Grupurilor noastre de Luptă este isprava forțelor disidente care controlează câteva aerodromuri aflate în zona de vest a peninsulei Kola, și a promis că cei responsabili vor fi pedepsiți. Asta e pe frontul diplomatic oficial. Neoficial ei bine – situația este mult mai neclară.

— Leonov insistă categoric că Roșii sunt în spatele atacului, spuse directorul CIA. Crede că aceștia încearcă să-l discrediteze pe el, pentru a bloca recunoașterea de către SUA a facțiunii sale ca guvern legitim al Rusiei.

— Nu sunt prea sigur că putem avea încredere în Leonov, a punctat sec Heideman. De fapt, noul grup de la Kremlin, Krasilnikov și oamenii săi, pare a fi mai stabil, mai interesant ca perspectivă pe termen lung. Sunt dedicați reorganizării economiei rusești, revitalizării industriei, reaprovizionării orașelor cu provizii alimentare…

— Făcând trenurile să plece la timp, interveni Duvall sec.

Heideman îl privi surprins.

— Ăă… da. Exact. Ei depun toate eforturile ca să facă serviciile publice funcționale din nou. Odată situația stabilizată în Rusia, n-ar mai trebui să avem probleme în a face afaceri cu ei.

— *Admiral* Magruder? spuse Waring, privind spre dânsul peste masă. Păreți nerăbdător. Aveți ceva de adăugat?

— Cu tot respectul pentru domnul Secretar de Stat, acum nu e momentul pentru a discuta cum vom face afaceri cu rușii. Situația nu s-a schimbat de la ședința de ieri, dar nu ne putem permite să o lăsăm s-o ia razna fără a-i acorda întreaga noastră atenție.

Îi privi direct în ochi pe toți cei din jurul mesei.

— Domnilor, doamnelor, rușii ne-au atacat ieri, deliberat și fără a fi provocați. Trebuie să răspundem.

Gordon West s-a încruntat.

— Afirmi că trebuie să-i atacăm, *Admiral*? Eventual să pornim un război?

— Eu susțin, domnule, că războiul a și început. Acesta este rezultatul invaziei din Scandinavia de anul trecut. Sau, dacă preferați, este rezultatul direct al loviturii de stat din ’91. Astfel de lucruri nu se întâmplă din senin. Sunt parte integrantă a unui set de evenimente, decizii, fapte comise de actualii lideri ai Rusiei. Care încearcă să păstreze puterea pentru ei. Din punct de vedere istoric, cea mai bună metodă de a o face este să intre într-un război cu oricine. Asta deturnează gândurile populației de la burțile goale, mărește productivitatea industrială, și creează locuri de muncă. Pentru mine, era inevitabil ca Rusia să ne atace.

— Nonsens, spuse Heideman. Ei au deja un război… propriul lor război civil.

— Nu e același lucru, domnule Secretar. Deloc același. Un război cu un inamic extern îi ajută să-și mobilizeze oamenii, în timp ce un război civil îi dezbină. Caz concret: Franța revoluționară din anii 1780 și ’90. Erau slabi și divizați, dar au declarat război aproape întregii Europe. Și au reunit țara și și-au pus și un împărat, Napoleon. Sau Revoluția din Iran de la sfârșitul anilor 1970…

— Nu ne-am adunat aici ca să discutăm istoria, *Admiral*, spuse Waring. Discutăm despre problema cu rușii.

— Poate *Admiral* Magruder sugerează că putem înțelege mai bine timpurile prezente dacă înțelegem lecțiile istoriei, interveni Șeful de Cabinet.

— Sigur că da, trebuie să fiu de acord cu premiza că nu putem conta pe, hmm, bunăvoința, respectul și bunele intenții ale lui Krasilnikov și al găștii lui de gangsteri.

— Deci, *Admiral*, spuse George Vane, aruncând o privire neliniștită spre Heideman. Sugerați să-i atacăm? O escaladare a conflictului în acest moment…

Magruder sa încruntat. A tot auzit genul acesta de argumente de nenumărate ori de când izbucnise criza joi seara – vineri dimineața în peninsula Kola.

— Recomandarea mea, domnule Secretar, ar fi să scufundăm acel Typhoon care s-a strecurat afară din Polyarny în timpul bătăliei. *Admiral* Tarrant consideră că cele două evenimente sunt legate, că atacul aerian ar fi o acoperire pentru PLARB-ul rusesc. Dacă e așa, scufundarea sub-ului ar constitui un răspuns pe măsura atacului lor asupra portavioanelor noastre.

— Dar nu ne-au lovit portavioanele, *Admiral*, spuse Heideman pe un ton exasperat. Nu trebuie să reacționăm exagerat!

— A fost doar voința Domnului că nu ni le-au spulberat pe amândouă, domnule. Ne-au scufundat o navă și au avariat alte câteva. Au fost pierdute sute de vieți, cele mai multe pe *Blakely*. Câteva avioane de ale noastre au fost doborâte și dacă au ratat portavioanele, asta s-a datorat vigilenței oamenilor noștri și nu pentru că rușii nu s-ar fi străduit s-o facă!

— Dar să le scufundăm submarinul… începu Vane.

— OK, domnule, a spus Magruder îndepărtându-și brațele. Reușea tot mai greu să-și reprime nerăbdarea. Dacă ideea asta nu vă place, un alt tip de răspuns ar fi un *atac alfa*, un raid de bombardament asupra aerodromurilor de unde au fost lansate aceste atacuri. Știm care sunt. Dacă vreți să pretindeți că sunteți convinși că rebelii au lansat atacul, OK. Să lovim bazele care au lansat avioanele și rachetele. Să distrugem radarele și lansatoarele SAM. Să le trimitem mesajul că nu înghițim genul acesta de provocări.

— Și vom fi vinovați noi înșine de o provocare și mai mare! a punctat West.

Magruder a ridicat din umeri cu subînțeles.

— Mai trebuie să subliniez că trebuie să luăm în considerație și Rezoluția 982. Răspunsul la atacul rusesc poate integra mandatul ONU ca suport pentru implicarea noastră în Kola.

Rezoluția 982 a fost adoptată de Consiliul de Securitate al ONU cu o lună în urmă, imediat după violenta lovitură de stat care l-a demis pe Leonov. Era condamnată orice intenție de utilizare a armelor nucleare în războiul civil din Rusia și propunea punerea sub control ONU a tuturor acestor arme, inclusiv a submarinelor ICBM. Inutil de precizat că toate părțile implicate din Rusia au respins categoric ideea și, până în prezent, rezoluția a servit doar pentru a izola și mai mult națiunea sângeros fragmentată.

Totuși, Rezoluția 982 asigura cadrul legal pentru orice eventuală intervenție în treburile Rusiei.

— Până ce vom dispune de, hmm, un sprijin decisiv din partea ONU, a intervenit Waring, 982 este doar o vorbă frumoasă. Trebuie să luăm în considerație răspunsul Rușilor la prezența noastră în largul coastei lor.

— Într-adevăr, a răspuns West. Este posibil ca Moscova să fi răspuns doar, pur și simplu, la prezența noastră provocatoare. La urma urmei, noi am trimis două CBG în apele lor. Trebuie să fim receptivi la modul cum percep ei situația.

Magruder s-a încruntat lăsându-se pe spătarul scaunului. În mod evident, va fi o ședință lungă și încordată.

CAPITOLUL 17

Duminică, 15 martie

1340 Zulu +2
USS Galveston
Marea Barents

Galveston naviga către marginea banchizei polare la o adâncime de 250 m, în continuare sub ordinul de *liniște la bord*, și supraveghind mereu Typhoon-ul ce a ieșit din Polyarny cu mai mult de cincizeci de ore mai înainte.

Typhoon naviga încet, abia realizând zece noduri, uneori și mai puțin, virând din când în când într-un bord pentru a verifica dacă nu sunt urmăriți – manevră pe care cei de pe submarinele americane o numeau „Crazy Ivan”. *Galveston* îl urma cu prudență, în tăcere, menținându-se strict în siajul submarinului, unde nu putea fi detectat de sonar, gata să încremenească silențios la fiecare *Crazy Ivan*, când Typhoon-ul rusesc trecea încet, ca o mare insulă autopropulsată, uneori la doar câteva sute de metri la tribord sau babord. Typhoon era o dată și jumătate mai lung decât *Galveston* și de patru ori mai masiv. O coliziune ar fi boțit coca sub-ului de atac de tip Los-Angeles ca pe o foiță de staniol.

Conform Shedule-3, *Galveston* se ridica la fiecare șase ore până la o treizeci metri de suprafață, de unde lansa un lung cablu de antenă cu care putea recepționa undele radio ELF. Timp de mai bine de cincizeci de ore nu au sosit ordine noi și de fiecare dată, Galveston se reîntorcea la adăpostul conului de apă turbulentă produs de cele două elice ale Typhoon-ului.

Cea mai mare parte a acestui timp, *Sonarman first class* Ekhart a *condus* urmărirea, din compartimentul sonarului, cu căștile pe urechi, cu o mică strălucire în ochi, pe măsură ce monitoriza mintal mișcările gigantului aflat înaintea lor. Ultimele patru ore, ținta *Sierra*-9, a tot sondat zona de margine a banchizei din Marea Barents, ridicându-se repetat, până când turnul aproape că se freca de *tavanul* alb, neregulat, din gheață.

Pentru că *Galveston* se afla cam la zece douăsprezece mile sud de marginea banchizei, Ekhart trebuia să aplice toate trucurile din *carte* – și chiar unele care nici măcar nu se regăseau acolo – pentru a-și da seama ce aude. Sunetul era puternic distorsionat sub gheață, reflectat de aceasta ca un zid, iar gheața însăși umplea adâncurile cu scrâșnituri, pufăituri, spargeri, ce mascau sunetele extrem de slabe produse de alunecarea silențioasă a submarinelor.

Brusc își îndreptă privirea în sus, cu fiecare mușchi încordat.

— Puntea de comandă! Sonarul!

— Căpitanul. Ce ai pentru mine, Ekhart?

— Zgomote de jeturi de apă, domnule căpitan, urmate de gheață spartă. Cred că *Sierra*-9 se află sub o *polynya*.

Jeturi de apă însemnau că tancurile de balast erau purjate. *Sierra*-9 se ridica la suprafață. *Polynya* era termenul rusesc pentru o crevasă în gheață, un ochi de apă, sau o zonă cu gheață subțire. O rachetă balistică nu putea fi lansată de sub gheață. Sub-ul trebuia, mai întâi, să se ridice la suprafață.

Și se părea că chiar acest lucru îl făcea acum *Sierra*-9.

1415 Zulu
Centrul de Comandă Kandalaksha
Peninsula Kola

— Mesaj de la căpitanul de rangul unu Dobrinin, tovarășe amiral, a spus-adjutantul, întinzându-i lui Karelin o hârtie.

Karelin a citit, apoi i l-a înapoiat.

— În sfârșit, a spus. E timpul.

Ar fi fost mai mulțumit dacă ambele Typhoon-uri ale amiralului Marchenko s-ar fi aflat acum în larg, dar și unul singur era de ajuns. Principala lui grijă erau submarinele de atac americane din zonă.

Planurile rusești referitoare la sub-urile purtătoare de rachete nucleare prevedeau plasarea acestora în așa numitele „bastioane strategice”, în regiuni secrete din Mările Albă și Barents și din oceanul Arctic, unde, câteva PLARB puteau fi protejate de un număr mai mare de sub-uri de atac, rapide și puternice, cunoscute în vest ca fiind din Clasele Alfa, Akula, Victor.

Totuși, Karelin nu a îndrăznit să includă Typhoon-urile în planificările Flotei de Nord. Dacă s-ar fi aflat prea devreme că facțiunea lui Krasilnikov intenționa să lanseze o lovitură nucleară asupra propriului teritoriu, Rodina, chiar dacă ar fi fost asupra rebelilor lui Leonov, s-ar fi putut provoca o rebeliune în cadrul flotei, poate chiar și o tentativă a

disidenților de a opri *Revolutsita* înainte ca Dobrinin să-și fi putut executa ordinele. Un Typhoon poate fi scufundat de un Alfa la fel de ușor ca și de un Los-Angeles. Dar Operațiunea *Cortina de Foc* se părea că reușise să-i blocheze pe americani în încercările lor de a pătrunde în Golful Kola.

Mesajul lui Dobrinin nu făcea nici o referire la eventuale contacte sonar necunoscute. Se părea că a reușit să ajungă nedetectat în zona de tragere aflată la jumătatea distanței dintre Spitsbergen și Nova Zemlya.

A scos un carnet din buzunar, și, pe o pagină albă, a scris cu grijă: *„Derzkiy Plamya”*. A rupt fila și a dat o adjutantului.

— Transmite asta la Moscova, a spus. Prioritate 1-1. Urgent.

Krasilnikov îl va primi în câteva minute. Apoi faza critică din *Derzkiy Plamya* poate cu adevărat să înceapă.

1428 Zulu
Centrul de atac/Puntea de comandă
PLARB rusesc *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*

Căpitanul de rangul unu Vsevlod Nicolaevici Dobrinin sa aplecat peste consola principală de comunicații din *Revolutsita*, ascultând vocea mareșalului Valentin Krasilnikov din boxe.

— Luptăm pentru viitorul Poporului nostru, al Maicii Rusia, al Revoluției, spunea vocea, slabă dar distinctă printre fâșâitul zgomotului alb static. Atmosfera extremului nord interfera adesea cu transmisiunile radio.

— Trebuie făcute sacrificii dacă vrem să ne asigurăm locul cuvenit în istorie, drept salvatori ai Republicii Socialiste, chiar dacă sacrificiile se fac cu foc și sânge.

Sfinte Dumnezeule! se gândi Dobrinin… stăpânindu-se cu greu să nu și facă cruce. Ba chiar începu să schițeze gestul.

Dobrinin nu se mai gândise la cele sfinte de ani de zile. A fost un bun comunist încă de pe vremea când era în Komsomol la Leningrad. A fost bun comunist chiar și în anii grei din perioada trădării lui Elțân, când a avut o atitudine rezervată, având grijă să nu atragă atenția asupra sa.

Dar vorbele lui Krasilnikov l-au zdruncinat atât de rău, încât detestata educație religioasă, impusă de mama lui, reapărută la suprafață ca un monstru marin antediluvian. Se simțea rușinat.

— Trădătorii au trădat Maica Rusia, permițând să fie luată ostatică și violată de oportuniștii capitaliști străini. Au întors armele împotriva poporului și a guvernului care, în sfârșit, oferea speranță și stabilitate în aceste timpuri de haos economic și ruină.

Vă acordăm, vouă care ați ridicat armele împotriva Maicii Rusia, o oră ca să renunțați la ereziile capitaliste, o oră pentru ai aresta pe trădătorii care ne-au trădat țara, Leonov și acoliții săi, și pentru a preda – pe ei și armele – forțelor Armatei Roșii Populare.

Dacă Leonov nu se predă într-o oră, dacă forțele segregaționiste și contrarevoluționare continuă să sfideze forțele guvernului legitim, o rachetă SSN-20 purtătoare de șase focoase independente va fi lansată de pe un submarin asupra unor ținte ale rebeliunii împotriva autorității Moscovei.

O oră. Krasilnikov le dădea o oră! Și se gândea să distrugă Celiabinsk – acesta era orașul rebel desemnat în ordinele scrise, închise încă în seiful personal al lui Dobrinin. Acest oraș cu un milion de locuitori aflat pe versantul estic al munților Urali a fost ales drept țintă demonstrativă, pentru că acolo se afla o mare concentrare de trupe rebele, iar în zona înconjurătoare, instalații militare ce puteau fi distruse de aceeași lovitură.

— Dacă, după ce prima țintă este distrusă, forțele rebele nu-l predau pe trădătorul Leonov, o a doua țintă va fi distrusă la o oră după prima.

Alma-Ata era următoarea țintă pe listă, capitala Republicii Kazakhstan. Revelația că Moscova este gata să sacrifice unul dintre propriile orașe, ca Celiabinsk, va determina republicile cel susțineau pe Leonov să fie dornice să schimbe tabăra. Nimeni nu credea cu adevărat ca va fi nevoie să fie lansată o a doua rachetă. În timp de Celiabinsk va continua să ardă, Alma-Ata, Kiev, Minsk și toate celelalte se vor înghesui să jure loialitate eternă Moscovei. Chiar și statele Baltice își vor băga mințile n cap. Totuși, pentru orice eventualitate, ordinele lui Dobrinin conțineau o listă cu douăzeci de obiective țintă, de la Minsk în Belarus, până la Habarovsk în Extremul Orient.

Cel puțin pentru a suta oară pe durata ultimilor șaizeci de ore, Dobrinin își analiza simțămintele vis-à-vis de ordinele pe care a jurat să le execute.

În mai puțin de o oră, va da un ordin care va avea ca o consecință directă moartea unui milion de concetățeni de ai săi, unii mistuiți într-o clipită, rămânându-le doar umbrele pe zidurile și străzile orașului, alții în dureri îngrozitoare, de-a lungul anilor, roși de cancere.

Putea el să execute asemenea ordine?

Chiar dacă își repeta întrebarea, știa – pentru a suta oară – că o va face.

Credea în viziunea lui Krasilnikov referitoare la noua Rusie și acceptase premisa că suferința pe termen scurt era necesară pentru a obține securitatea viitoare. Ca și Chelyag, omologul său de la bordul lui *Pravda*, a participat la nenumărate întâlniri cu Karelin

înaintea acestei misiuni – și chiar la un interviu cu Kraselnikov însuși. A fost monitorizat cu grijă, fiindu-i verificate cu deosebită atenție convingerile comuniste. Era convins că ei îl cunoșteau mai bine decât se cunoștea el însuși.

Și mai era și Strelbitski.

Kirill Borisovici Strelbitski era comisarul politic, un civil desemnat la bordul lui *Revolutsita* de către Karelin „pentru a menține însuflețirea politică a echipajului”. Menținerea însuflețirii politice însemna, așa cum știa prea bine Dobrinin, să-l supravegheze pe căpitan. Dacă Dobrinin ar fi eșuat în îndeplinirea ordinelor exact așa cum erau redactate, atunci ar fi fost îndepărtat de la comandă, iar Strelbitski i-ar fi luat locul și nu era nici un dubiu că acest *supraveghetor* cu buze subțiri de reptilă, le-ar fi îndeplinit… și chiar ar fi făcut-o cu plăcere. Cât despre Dobrinin… soția sa Tania, în Murmansk, fiul său ce era înrolat în Regimentul 12 Garda Roșie la Voronej, fiica sa de treizeci de ani, doctor în Moscova… toți ar fi fost arestați în maxim o oră. Și apoi… ei bine, nici nu vroia să se gândească la prețul suprem pe care l-ar fi plătit în caz de dezertare.

Da, când va sosi timpul, va da ordinul potrivit.

0730 Zulu 5 (ora Coastei de Est a SUA)
Sala de Consiliu Support Facility
Washington, D.C.

A fost încă o noapte lungă, de lucru. S-au readunat aici, în Sala 208 din *Executive Office Building*, așezați în jurul unei mese lungi, lustruite,ce sclipea în razele soarelui matinal ce pătrundea prin uriașele ferestre orientate spre est. Locul era mult mai *aerisit* aici, decât în Sala de Consiliu de la Casa Albă, mai multă lumină, mai mult spațiu.

Cu câteva ore mai înainte, Sala de Consiliu sa dovedit a fi devenit neadecvată sarcinilor curente, pe măsură ce tot mai mulți consilieri, ajutoare, membri ai echipelor, erau antrenați în cursa ce în mod clar se transforma într-o criză mamut. Această sală, cu decorațiunile ei din secolul nouăsprezece masca o sumedenie de aparatură electronică, monitoare TV și PC, era suficient pentru a asigura activitatea a șaizeci de oameni. Momentan erau cam cincizeci.

Oficial numit Grupul Prezidențial de Management al Crizei, ei manageriau o adevărată mare de informații care soseau pe măsură ce situația din Kola se înrăutățea. La acest moment, amiralul Scott era la pupitrul din capătul sălii și prezenta lista unităților americane și engleze din regiune… precum și eventualul răspuns al Rusiei.

Amiralul Magruder stătea greoi în scaun, fiind mai puțin atent la ce spunea Scott. Îl ajutase la întocmirea materialului informativ, deci îi cunoștea bine conținutul – și mai mult

la peretele din spatele lui Scott. O porțiune de panouri care lambrisau zidul era rabatată, lăsând la vedere un monitor uriaș. Trei puternice computere VACS, aflate în încăperea alăturată, componente ale sistemului DIDS (digital information and display), puteau afișa pe acest monitor hărți complexe, reprezentări grafice ale datelor primite de oriunde din jurul lumii, sau datele transmise de la *National Military Command Center*.

Acum, monitorul afișa o hartă electronică a jumătății de nord a peninsulei Kola, linia de coastă spre est până la Nasovaya și cea mai mare parte a Mării Barents. Bear Station era un cerculeț albastru la nord de frontiera norvegiană, dar câteva duzini de alte facilități aparținând SUA și NATO erau și ele marcate.

P-3C Orion, marele avion ASW cvadrimotor, patrula deasupra zonei extinse dintre Svalbard și Nova Zemlya și spre sud până aproape de Coasta Murman.

Cincisprezece submarine de atac americane, plus patru SSN britanice din Clasa Trafalgar, se aflau deja în zonă, deși poziția lor precisă nu putea fi cunoscută. Iar MEF II se îndrepta cu toată viteza către largul coastelor de nord est ale Norvegiei, cu toate utilitățile ASW, aeriene și maritime, răspândite dea latul a zece mii de mile pătrate.

La fel de multe marcaje roșii se aflau pe hartă ca și cele albastre. Patruzeci de baze militare aeriene din peninsula Kola erau evidențiate cu marcaje ce indicau că se află în stare de alarmă maximă. Din fericire, toată Flota de Nord rusească se afla în porturi, cu excepția câtorva submarine. Peste treizeci de sub uri punctau apele Mării Norvegiei și Barents… și erau doar cele descoperite de forțele ASW occidentale.

Pe parcursul ultimelor zece ore, vânătorii marini și aerieni britanici, norvegieni și americani – de sub-uri, le-au hăituit, încolțindu-le, asaltându-le coca cu semnale sonarele active, făcându-i astfel pe căpitanii lor să înțeleagă că forțele NATO le cunoșteau exact poziția și i puteau distruge în orice clipă. Era un joc mortal. Rușii – sau mai degrabă, unii ruși – atacaseră deja forțele americane și nimeni nu putea spune cu siguranță cum vor reacționa submarinele lor, care le sunt ordinele, de care parte a războiului civil din țara lor se află. A și avut loc un incident, când un Alfa rusesc aflat în apropiere de banchiză a lansat o torpilă asupra lui *Bolan*, o fregată de Clasa Perry. Fregata a explodat și s-a scufundat cu numeroase pierderi de vieți în acele ape înghețate; cinci minute mai târziu Alfa a fost lovit de două *Advanced Lightweight Torpedoes* lansate de pe elicopterul SH-2F Seasprite din dotarea lui *Bolan*, și a fost înregistrat ca *probabil distrus*.

A fost începutul.

Amiralul Magruder era mort de oboseală. Nu dormise de mai bine de două zile, participând la ședințe de informare, analiză a noilor informații și chiar participând direct la realizarea graficii computerizate cu echipa din Grupul de Management al Crizei. Cei mai mulți dintre oamenii din sală avuseseră același program încărcat, *furând* câteva momente de odihnă pe băncile din birouri, sau au fost acasă… doar pentru a se întoarce imediat ce se înregistra o nouă întorsătură a crizei în desfășurare.

Datoria lui prioritară ca ofițer superior atașat la Casa Albă consta în a acționa ca *liaison* (ofițer de legătură) între Casa Albă și *Joint Chiefs*. Tehnic, încă lucra pentru Pentagon, *colivia* cu cinci laturi de peste râu, cum îi plăcea să o numească – dar practic își desfășura activitatea într-un birou din subsolul Casei Albe.

Doamne, cât ar fi vrut să se ducă acasă!

Cu cât studia matricea de luminițe colorate de pe harta DIDS, Magruder se simțea prins între două temeri opuse, cele două extreme ale guvernului în relația cu militarii.

Pe de o parte, era o tendință a multor birocrați de a avea o atitudine-ambiguă la orice chestiune de politică externă. Ca rezultat, prea adesea o criză, în loc să fie rezolvată fie prin intervenție militară, fie fără, era abordată cu jumătăți de măsură și ezitări. Atunci, când se înregistrau pierderi printre militarii americani, puterea de la vârf din Washington își pierdea imaginea clară a ceea ce ar trebui să facă presupunând ca la început au avut vreuna – și fie înghețau, fie se răzgândeau.

Magruder era continuu hăituit de posibilitatea ca CBF ce se afla deja la Bear Station să fie sacrificată, fără a câștiga nimic, datorită inactivității, indeciziei sau incompetenței. Cel mai bun exemplu la care se putea gândi Magruder era actul terorist prin care au fost aruncate în aer Cazarma pușcașilor marini din Beirut în 1983.

Pe de altă parte, exista o tendință constantă a Washington-ului de a micromanageria, de a dubla (prin *„sfaturi”*, critici) comandanții de pe câmpul de luptă în timpul desfășurării operațiunilor militare. Adică de a *chibița* din W3, cum era numită – la mișto – *White* (House) *West Wing*. Controlul *pas-cu-pas* al președintelui Carter în misiunea eșuată de salvare a ostaticilor din Iran în 1980 era un exemplu al acestei tendințe.

Tentația de a elimina ideea managementului militar era tot mai puternică datorită noilor dotări electronice, cum ar fi monitorul DIDS pe care tocmai îl studia. Fotografiile în timp real luate de sateliți și transmisiile avioanelor de mare altitudine Aurora, conexiunile computerizate cu NSA și reprezentanțele diplomatice de pe tot globul, ideea de *ești în miezul acțiunii* promovată de CNN, ACN și atâtea alte agenții de presă, toate contribuiau la sentimentul de putere aproape dumnezeiască, prezentă în această clădire.

Dacă Matt și ceilalți trebuie să aibă cât de cât o șansă, trebuie ca oamenii din această sală să păstreze o echidistanță atentă între cele două tendințe… de a nu acorda prea mare atenție crizei din Kola… ori de ai acorda prea multă.

— În acest moment, spunea *Admiral* Scott, atenția noastră este concentrată aici, la marginea banchizei Arctice. Simbolurile ce marcau SSN *Galveston* și Typhoon-ul pâlpâiau foarte vizibil pe DIDS. Sub-ul rusesc pare a executa un exercițiu de lansare a unei rachete balistice, care, în sine, este o provocare. *Skipper*-ul lui *Galveston* are ordin să stea *pe fază*, și să deschidă focul dacă se dovedește că Typhoon-ul execută o lansare reală. Este o doză considerabilă de *pe ghicite*, desigur, și…

În fundul sălii, ușa înaltă, dublă sa deschis brusc, cu zgomot și un adjutant a intrat grăbit, pașii răsunând în vastul spațiu. Omul s-a apropiat repede de Robert Heideman, ia

șoptit ceva grăbit, apoi i-a înmânat un dosar. După ce a citit conținutul dosarului, Secretarul de Stat s-a ridicat, fața-i lungă lungindu-se și mai mult, prevestitoare de știri rele.

— Domnule Secretar? i se adresă Scott de la pupitru. Arătați ca unul care are ceva important de spus. Aveți noutăți, domnule?

— Vești rele, din păcate. Arătă cu un gest dosarul din mână. Am aici traducerea unui discurs abia susținut de mareșalul Krasilnikov la Kremlin. Imediat se vor face copii pentru fiecare dintre dumneavoastră, dar pot să fac un rezumat acum, pe loc. Succint, la obiect, le-a spus despre ultimatumul lui Krasilnikov, despre amenințarea de a distruge un oraș rebel într-o oră, dacă Leonov nu este predat.

— E clar, a concluzionat Heideman, că situația s-a schimbat, a devenit urgentă. Nu putem permite rușilor să lanseze racheta.

— De ce nu? a întrebat White House *Chief of Staff*[2]. Dacă sunt doar rușii împotriva rușilor…

— Bob are dreptate, a spus Secretarul Apărării Vane. Dacă războiul civil de acolo devine nuclear, vom avea și noi probleme serioase.

— Trebuie să mai subliniez ceva, spuse și Duvall, directorul CIA. Un război nuclear afectează pe oricine de pe planetă, nu numai pe cei implicați direct în lupte.

— Iarna nucleară? a întrebat cineva.

— Posibil. Și vă amintiți cu toții că după dezastrul de la centrala nucleară de la Cernobâl, radioactivitatea a fost detectată în laptele vacilor din Suedia. Va fi o problemă și datorită numărului mare de refugiați ce vor fugi peste graniță în Europa de Est. Chiar și o singură explozie nucleară în acest război poate provoca repercursiuni pe care, ca să fim cinstiți doamnelor și domnilor, pur și simplu nu le putem face față.

— *Admiral* Scott? Ce recomandați? a întrebat Consilierul pentru Securitatea Națională. Părea depășit.

Scott a extins arătătorul telescopic, indicând un punct aflat în partea de sus a monitorului DIDS, unde sclipea simbolul cel marca pe *Galveston*.

— Cred că avem o singură opțiune, spuse. Dar trebuie să ne mișcăm al dracului de repede, dacă vrem să o folosim.

1439 Zulu +2
Puntea de comandă / Centrul de atac
USS Galveston

[2] Chief of Staff – Șeful de Cabinet.

Commander Montgomery își sprijinea frunte de manșonul de cauciuc de la ocularul periscopului numărul unu de pe *Galveston*. Sub-ul de atac se afla la o adâncime de treizeci de metri, înaintând ușor spre nord, pe sub marginea banchizei de gheață. Vizibilitatea subacvatică era superbă. Deși în imersiune, periscopul sub-ului îi permitea lui Montgomery să vadă jocul de lumini și umbre; putea vedea licărirea albă a gheții, strălucitoare când era subțire, cu umbre adânci când grosimea făcea să apară în acvamarinul adâncimilor neregularități ca niște munți răsturnați. Imaginea dată de periscop era preluată de monitorul TV de pe peretele Centrului de atac, putând astfel să se vadă dacă deasupra este apă liberă sau un *tavan* de gheață.

— Căpitanul. *Comm shack*[3].

A luat un microfon a l intercomului.

— Aici căpitanul.

— *Sir*, tocmai am primit o *bătaie de clopot* prin ELF. Mesajul decodificat:

Prioritate: FLASH

Așteptați o comunicare VLF.

Conformați vă imediat.

— Acesta este sfârșitul transmisiunii, *sir*.

— Foarte bine.

Își pironi privirea pe XO.

— *Mister*[4] Harris, vino la 1-8-0. Imediat ce ieșim de sub gheață urcă la cincisprezece metri.

— Curs 1-8-0, *aye, sir*, a repetat Harris respectând întocmai procedura. Vin la 15 metri când ieșim de sub gheață*, aye, sir*.

Apoi sa întors și a repetat ordinele către timonier și operatorul de la planurile de adâncime, care erau poziționați unul lângă altul în partea din față a Centrului de control.

În timp ce asculta litania ordinelor repetate, Montgomery se întreba de ce era Washington-ul neliniștit. Erau numai patruzeci de minute de la ultimul contact Sched-3.

A fost un noroc chior că Galveston încă mai avea desfășurată antena ELF și se afla suficient de aproape de suprafață pentru a prelua acest mesaj cu prioritate FLASH.

Retransmis prin enormele antene ale unor stații de pe uscat, semnalele de frecvență extrem de joasă, cuprinse între 300 hz și 3 khz, puteau penetra în apa oceanului până la adâncimea de circa o sută de metri, mult mai mult decât orice altă metodă de radiocomunicare. Dezavantajul era că legile fizicii făceau ca informațiile să poată fi transmise foarte încet pe canalele ELF, la o rată de circa zece biți/minut; lua cincisprezece

[3] Comm shack – compartimentul Comunicații.

[4] Mister – apelativ pentru secundul navei.

minute pentru a transmite un cod grup de trei litere, destul ca să zicem – să ordone (conform unui cod prestabilit) unui sub să iasă la suprafață pentru a primi noi instrucțiuni, dar nu destul pentru ai transmite noi ordine detaliate. Astfel de coduri grup de litere se numeau *bătăi de clopot*.

După câteva minute, Galveston trecea încet la sud de marginea banchizei. După ce lunga antenă ELF a fost retrasă, Montgomery a ordonat ca antena VLF, mai scurtă, să fie desfășurată și remorcată la pupa către suprafață. Banda de frecvențe radio foarte joase, cuprinse între 3 și 30 khz, putea să pătrundă doar până la 15 m în apă. Dacă s-ar fi ridicat la o adâncime atât de mică, Galveston s-ar fi expus în mod periculos oricărui avion ASW sovietic care ar s-ar fi putut afla în zonă.

— Căpitanul. *Comm shack*.

— Yeah. Dă-i drumu'.

— A venit mesajul, *sir*. Cod *Red-Charlie-One*.

— Vin imediat.

Mesajul era codat, desigur. *Red-Charlie-One* era codul curent pentru mesajele referitoare la *lansare*, notat ca URGENT.

Montgomery simți un fior rece, o premoniție despre ce ar putea fi vorba într-un astfel de mesaj.

Va urma...

G. Dankworth-Chadwick

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

COLECTIA WESTERN

G. DANKWORTH-CHADWICK

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

EPISODUL II

CAPITOLUL IV
PATRU VÂRFURI DE SĂGEATĂ ŞI TOT ATÂTEA CRUCI NEGRE

Curând după aceasta se lăsă seara.

Sycamore luă de pe un garderob demodat – care stătea pe trei picioare din lemn îngrijit lucrat – o lampă pe care, după ce o aprinse, o aşeză pe un scrin.

Rănitul zăcea pe pat, nemişcat şi ţeapăn.

Infirmierul voluntar aşternu o pătură peste el. Adierea răcoroasă care venea dinspre lac, isca şi în casă în curent umed, aproape rece. După ce mai aruncă o privire lungă asupra marshall-ului, se duse spre grajd, pentru a se ocupa de cai.

Scoase animalele de acolo şi le mână spre păşune, unde se amestecară repede cu ceilalţi.

Luna era în descreştere. Pe pajiştea din apropierea lacului, greierii cântau. Undeva, probabil pe partea cealaltă, răsuna un concert al broaştelor. În tufele ce se aciuaseră la umbra sălciilor care tiveau malul, se auziră foşnete.

Lui Sutter i se zdruncinaseră creierii, gândi el. *Doc* Goodyear din Laredo ar fi spus desigur că e vorba de o comoţie cerebrală. Tot el explicase tânărului – cu prilejul unui rodeo[1], când un *bronco-buster*[2] fusese lansat ca o rachetă şi se izbise cu capul într-un stâlp – cum devine cazul cu această suferinţă.

Doc Goodyear! *By Gosh*![3]... Ce-ar fi făcut oare în această situaţie?

Se strădui din răsputeri să-şi reamintească detaliile discuţiei de atunci.

Nu cumva *doc spusese* că în cazul fracturilor de craniu e nevoie de linişte,

---

[1] *Rodeo* – Întrecere tradiţională între *cowboy*.

[2] *Bronco-buster* – Persoană care încearcă să îmblânzească un cal sălbatic.

[3] *By Gosh!* – Ei drăcia dracului!

de repaus absolut? Desigur! Asta oare păţise Sutter acuma?

Şi ce trebuia să facă dacă leşinul acestuia va mai dura. În definitiv, omul trebuia să se şi hrănească. Trebuia să bea şi dacă va apare febra? Cum zisese *doc? Parcă* febra traumatică?! Doamne – cât putea să fie de ignorant un *cowboy*[4]! – un biet văcar, îşi reproşa el.

Cu puţin înainte de a ajunge la intrare, grăbi iarăşi.

Sutter continuă să zacă în pat aşa cum îl lăsase.

La lumina difuză a lămpii căreia îi micşorase fitilul, chipul rănitului era palid, atât de palid ca tânărul se văzu obligat să-l examineze mai îndeaproape.

Atinse pielea feţei rigide. Era rece şi continua sa fie acoperită de sudoare. O tamponă cu o cârpă curata. Pulsul bătea încet şi neregulat. Şi respiraţia?! Ce însemna oare horcăitul acesta. Trebuia să-i mai ridice trunchiul, ori trebuia culcat perfect întins? De ce era atât de rece pielea? De ce transpira doar nu mai era deloc cald…?

Privirea lui se opri iarăşi asupra lui Sutter. Se învârti de colo-colo, apoi săltă flacăra, astfel încât camera fu scăldată într-o strălucire puternică. Afară se auzi un scheunat. Sutter trebuia să albe deci pe undeva un câine pe care tânărul nu-l observase până acum.

Acoperişurile joase ale magaziilor nu-l împiedicară să contemple cerul înstelat.

Michael Jude Sibley se afla acum iarăşi în mijlocul întinderii dezolante şi necuprinse a *Staked Plain*-ului.

Ce nechibzuinţă afurisită! În loc ca Sutter să şadă acum comod în faţa casei, în vechiul său jilţ cu spătar înalt, savurând răcoarea şi cei doi parteneri să-şi fi văzut de drumul lor călărind unul lângă celălalt, trebuia ca omul să zacă în pat, rănit de moarte.

Din camera de alături, Sycamore ridică unul din paturile acoperite cu piei şi-l aşeză lângă cel în care se găsea uriaşul.

Apoi căută ulciorul cu faimoasa limonada.

Dintr-un dulap scoase două pahare.

Tot acolo mai găsi şi o fotografie îngălbenită şi destul de neclară, în care crezu că distinge un bărbat care semăna cu Sutter, o femeie tânără şi drăguţă şi trei copii. Un băiat şi două fetiţe. Sub fiecare persoană, exceptându-l pe *marshall,* era desenată o cruce neagră. În spatele fotografiei se afla o cutie – un vechi ambalaj al unor ţigări de foi. Înăuntru se găseau patru vârfuri de săgeţi indiene. Pe ele se zăreau nişte pete cafenii, care făceau ca metalul să irizeze ca lăcuit. Era sânge.

Patru vârfuri de săgeată, o femeie şi trei copii şi patru cruci negre!

Iar în camera de alături se afla un bărbat care se numea Sutter – Harold Sutter – care devenise un pustnic şi într-un anume sens şi un fanatic.

Puse fotografia la loc, luă paharele şi reveni în camera unde se afla rănitul.

[4] *Cowboy* – Văcar la un ranch.

Reuşi, împotriva aşteptărilor sale, să-i desfacă extrem de uşor gura. Omul înghiți de fiecare dată zeama pe care infirmierul improvizat i-o administra în doze de câte-o lingură.

Totul merse strună, iar hârâitul din bronhii încetase.

Sycamore puse ulciorul şi paharele pe scrin. Apoi ieşi şi se aşeză în balansoarul din fața casei.

Un zgomot din interiorul clădirii îl făcu să se ridice cu repeziciune.

Suna ca şi cum cineva s-ar îneca, era un fel de gâlgâit spasmodic la care se adăugau nişte gemete.

Din câteva salturi ajunse în încăperea unde se afla uriaşul.

Chipul acestuia era vinețiu.

Vărsase. Şi – din pricina faptului că era culcat – o parte din ceea ce conținuse stomacul se afla acum în gură şi din aceeaşi pricină, ceva ajunsese şi în trahee. Sutter se sufoca.

Era o imagine înspăimântătoare. Fără să şovăie, Sycamore îl răsuci într-o rână, trăgându-l în acelaşi timp puțin peste dunga patului şi vârî două degete în gura larg deschisă a rănitului. După ce tânărul îndepărtă „dopul” care se formase acolo, traheea începu iar să lucreze. Aerul năvăli spre plămâni, şuierând ca printr-un ventil prea îngust.

Când Sycamore îl readuse în poziția inițială, Sutter deschise ochii. Dar aceşti ochi erau morți. Privirea lor fixă părea a trece prin infirmierul improvizat – apoi, ochii se închiseră.

Sycamore curăță patul şi podeaua.

Scotoci prin camerele alăturate şi dădu peste un vraf de *dime-novels*[5], cu care îşi omorî apoi timpul.

Aproape de miezul nopții se culcă.

Sutter era liniştit şi rămase multă vreme astfel.

De fapt, până la amiaza zilei următoare.

Sycamore tocmai revenea cu o găleată de apă proaspătă, pe care o turnă într-un ciubăr peste care întinse un cearşaf curat ce servea de filtru, când auzi din camera lui Sutter zgomote inexplicabile.

Alergă într-acolo. Uriaşul era tot în pat, dar se ridicase şi îşi sfâşia cămaşa. Ochii – larg deschişi acuma – erau injectați. Sunete nearticulate îi ieşeau din gură.

Rănitul continuă să se comporte nebuneşte, izbea puternic în juru-i şi era pe cale să sară din pat.

Sycamore trebui să facă uz de toată puterea sa pentru a-l birui. Sutter îi dădu mult de furcă. Ochii rancher-ului sticleau animalic. Degetele mâinii stângi erau acum strâmbate într-un fel curios, ba şi partea stângă a feții tresărea nervos, în vreme ce partea dreaptă rămăsese totuşi liniştită.

După aproape cinci minute de încleştare sălbatică, Sutter cedă cu un oftat

[5] *Dime-novels* – Povestiri western de facturi kitsch.

stins.

Tânărul se ridică gâfâind.

După amiaza, Sycamore se ocupă de rană. Pielea capului se tumefiase şi era inflamată, rana avea lungimea şi lăţimea degetului său mijlociu, deget pe care l-ar fi putut culca în scobitura ei. Înăuntru era uscată, iar marginile ei erau acoperite cu sânge aproape negru, închegat. Refăcând bandajul, avu senzaţia că locul respectiv ardea.

Toată ziua următoare Sutter rămase cufundat în inconştienţă. Iar Sycamore reuşi să-l facă să înghită doar câteva linguri dintr-un ceai puternic aromat pe care-l găsise într-o cutie.

Seara îşi aduse aminte de telegraf.

Ştia că liniile şi punctele alcătuiau litere, dar nu cunoştea alfabetul Morse. Oricât ar fi căutat în sertarele mesei de lucru şi birouaşului, nu găsi nimic din ce l-ar fi putut descurca. Sârmele duceau fie la Goldfield, fie la Mesilla. Sau poate până la Albuqueque sau la Siskadee, probabil chiar până la Snyder. Altminteri de unde ar fi ştiut *marshall-ul* atâtea despre *hold-up-ul* de acolo?

Examina aparatul cu un viu interes. Apăsă de câteva ori tasta şi de fiecare dată se auzi un sunet curios.

Cum puteai chema un medic încoace, dacă nu te puteai face înţeles de către omul de la capătul firului?

După asta, cutreieră neliniştit casa. Trecu dintr-o cameră într-alta, muşcă fără chef dintr-o bucată de slănină afumată şi se opri din când în când în uşa camerei rănitului.

Capul acestuia începuse să ardă. Pielea chipului înroşit era scăldată în transpiraţie. Omul respira sacadat şi repede. Din când în când se oprea brusc.

Frigurile, fierbinţeala, gândi Sycamore înspăimântat după o nouă întrerupere.

Era febra – aşa-i spunea *doc… Doc?* Dacă nu era în stare să aducă repede un medic la căpătâiul bolnavului, viaţa acestuia s-ar sfârşi curând.

În mod ciudat, arşiţa trecu tot atât de repede cum şi apăruse. Întreaga noapte următoare Sutter fu liniştit. Puţin după revărsatul zorilor, tânărul băgă de seamă că dinspre răsărit se apropiau doi călăreţi, care mai duceau cu ei şi câte un cal de povară.

După o jumătate de oră intrară în *ranch.* Înveliţi în zdrenţe pestriţe, şedeau pe nişte asini.

Erau indieni *Querechos*[6]. Un bătrân ştirb şi un băiat. Bătrânul rânjea ca o figurină chinezească de porţelan. Copilul avea culoarea pielii ceva mai deschisă decât cea a vârstnicului.

— Mie… *Nor-Vineţiu,* vorbi indianul ştirb într-o engleză stricată, mie *mr.* Sutter să văd. Mie mult *quichi* pentru dolari buni.

---

[6] *Querechos* – Indieni din grupa rodenă, înrudiţi cu cei *apache.*

Sycamore habar n-avea ce e aia *quichi,* cu toate ca fusese crescut de indieni *comanche.* Dar cei doi din fața lui tăceau parte din ramura de miazăzi a celor *apache.* Băiatul spuse şi el ceva, dar Sycamore nu înțelese nimic din bălmăjeala lui. Şi nu dorea să afle – într-un astfel de moment – ce-i cu această, *quichi.*

— Master Sutter e bolnav, spuse el. Mai bine hai înăuntru şi vezi ce are, poate…

— Dacă el bolnav, eu vindec, îşi umflă bătrânul pieptu-i firav. Indianul păşi țanțoş în casă, cu aerul unui grande de Spania.

Reveni nu mai puțin mândru, descătărămă de pe unul dintre caii de povară, o taşcă de piele bogat împodobită şi intră din nou. Ajuns la căpătâiul bolnavului, scoase din ciudata geantă o mână de frunze uscate de culoare cafeniu-roşcată, le vârî în gură şi începu să le mestece până când se preschimbară într-un terci pe care-l aplică apoi peste plagă. Aceeaşi geantă îi mai furniza şi o sticluță din care turnă în gură rănitului cam zece picături dintr-un lichid verde.

— Trebuie să te duci la Siskadee, *Nor-Vinețiu şi* să trimiți un medic încoace, insistă Sycamore.

— *Savvy*[7]? aprobă bătrânul. Doctor alb – mie *savvy* bine. Maşter Sutter mult bolnav. Dar el arşiță gata acum: Mie Siskadee – doctor alb.

— Da şi trebuie să trimiți încoace şi ajutoarele lui Sutter.

— *Savvy!* Ce nume tu?

— Sycamore. Hai, dă-i drumu'. Repede, omule! Uite, ia şi zece dolari.

Ochii bătrânului se holbară la suma uriaşă.

— Tu *savvy* bun. Mie trei zile Siskadee. Tu gata – patru zile pleci – mult repede!

Sycamore înțelese.

— Nu, n-am de ce să plec, bătrâne. Nu eu am făcut asta, *Nor-Vinețiu.* Rămân aici până vine doctorul.

Bătrânul se cață pe asin şi aşteptă până când băiatul reveni de la malul lacului cu burdufurile umplute la refuz. După ce fu şi el în şa, plecară înapoi spre răsărit, chiar pe urmele pe care le lăsaseră venind încoace.

N-avea deci să afle ce însemna *quichi.* Ce dacă, important era ca medicul şi ortacii bătrânului să sosească repede.

Indianul avea nevoie de trei zile; medicul, dacă se grăbea, făcea doar două. Deci cinci zile de acum înainte. Se uită după cei doi până când strălucirea soarelui îi ascunse privirilor sale. Apoi se surprinse ducând *Coltul la* ochi şi gândindu-se la vorbele lui Jude.

Dacă în aceste cinci zile Sutter murea? Cine-l va mai crede?

Şi chiar dacă în cele din urmă atitudinea lui Jude îl nemulțumise, tot nu-l putea trăda.

---

[7] *Savvy* – Pentru indianul nostru însemna: *da, de acord, foarte, mult* etc.

Iar dacă ar fi s-o facă totuşi, dacă va divulga numele făptaşului şi dacă va relata cum s-a ajuns la povestea asta fatală – ce se va întâmpla atunci? Ajutase un individ care prădase nişte bănci, împotriva unui *U.S. Marshall* – chiar dacă o făcuse doar cu intenția de a evita vărsarea de sânge.

Oricum, era o situație grozav de încurcată! Iar şansele sale erau dintre cele mai proaste.

CAPITOLUL V
DETUNĂTURI ŞI FULGERE GALBEN-ROŞII

A doua zi după vizita bătrânului indian, cam pe la prânz, făcu o baie în lac.

Centura în care avea arma o lăsase pe patul său.

Sutter strigase noaptea trecută după apă şi cu cât îi picurase mai multă în gură, cu atât mai puternic continuase să țipe. Însemna că, de fapt, nu era vorba de sete?

Mâncarea o refuza. Chipul său, extrem de palid, se topea văzând cu ochii – şi atât de repede că Sycamore fu iarăşi cuprins de spaimă. În după-amiaza trecută încercase să-l determine să înghită nişte zeamă de fulgi de ovăz. Dar bolnavul părea că nu-şi dă seama de ceea ce i se cere.

În vreme ce Sycamore se apropia de casă, îşi trase cămaşa. Cu toate că apa rece îl mai înviorase, totuşi se simțea oarecum neodihnit, fiindcă noaptea trecută dormise puțin.

Ochii îi ardeau de parcă ar fi avut nisip sub pleoape.

Apropiindu-se de camera în care zăcea rănitul auzi un clinchet uşor. Zgomotul i se păru ciudat dar nu-i dădu prea multă importanță.

După ce trecu de pragul uşii, încremeni.

Sutter nu mai era culcat! Şedea pe pat şi fața i se schimonosise oribil. Saliva îi curgea pe la colțurile gurii, ochii erau larg deschişi şi în mână avea revolverul lui Sycamore!

— Ha! Ha! Ha! râse el strident şi, înainte ca tânărul să se poată arunca pe podea, un fulger galben-roşu traversă încăperea, vizându-l. Zgomotul reverberă vreme îndelungată în camera cea mică, aidoma felului cum se rostogoleşte un tunet. Sycamore simți glonțul şuierându-i pe lângă urechea stângă. Se aruncă într-o parte, auzi gâlgâitul râsetului isteric şi, brusc, ecoul primei împuşcături fu spart de cea de-a doua. În ciuda săriturii, glonțul acesta nu-şi mai rată ținta şi lovitura îl făcu pe tânăr sa pivoteze pe jumătate în jurul axei sale, astfel încât, clătinându-se, suportă şi şocul contractului cu peretele.

— Ha! Ha! Ha! erupse iar râsul halucinant. Ha! Ha! Ha! Diavoli blestemați diavoli roşii. Ha! Ha! Ha!

Vocea se gâtui brusc, transformându-se în nişte gemete prelungi şi un alt glonț trosni, găurind peretele din față şi stârnind o minusculă arteziană din fragmente de tencuială.

Norişorul de fum care semăna cu un ghemotoc de vată îşi luă zborul în cameră, apoi se dispersă şi mirosul de sulf ars deveni pătrunzător.

Sycamore simți cum ceva cald şi lipicios începe să şiroiască între cămaşă şi piele. Îşi pipăi mai întâi rana, apoi sfâşie cămaşa până la curea.

Odată cu durerea care începuse să zvâcnească sălbatic, o furie năprasnică împotriva propriei persoane începu să crească în el. *Rancher-ul,* într-adevăr, nu ştia ce face. Dar el, de ce se băgase? Să nu-i fi păsat de conflictul dintre Sutter şi Jude! În loc să traverseze *Llanos*-ul în tihnă, cu rezerve de apă din belşug, proptea acum un perete, avea un glonț în corp şi îşi bătea capul cu un om pe care moartea îşi pusese pecetea. În loc să se afle acum la Franke şezând picior peste picior într-o crâşmă, cu o bere rece în față, ei bine, în loc de asta îi spărgeau urechile împuşcăturile care bubuiau din propriu-i revolver, iar din umărul său, imediat de sub claviculă, curgea sângele cum curgea apa dintr-un burduf străpuns.

Cu o grabă febrilă continuă să-şi sfâşie cămaşa şi, după ce improviza o compresă, se pansa provizoriu.

O nouă împuşcătură îl făcu să tresară. Mirosul de pulbere se amesteca şi de astă dată cu cel de var al tencuielii. Totul începu să se încețoşeze în fața ochilor săi. Picioarele îi lunecară într-o parte de la sine, astfel că se trezi pe jos.

Şi Sutter râdea iarăşi ca un diavol ce-şi pierduse mințile. În revolver mai erau două gloanțe.

La naiba cu Sutter! Şi la naiba cu propria-i pornire de a ajuta oamenii, pornire care nu-i adusese altceva mai bun decât o droaie de neplăceri, ba mai mult şi-o rană adâncă în corp. Rămase pe podea aproape zece minute. Orice mişcare cât de mică a brațului stâng îi provoca dureri. Chiar şi dacă mişca un deget.

În cele din urmă reuşi să se ridice.

— Trage Sutter, bestie turbată! scrâşni el tremurând. Pradă unei crize de furie, trage odată, ca să pot să-ți frâng gâtul.

O altă detunătură îl asurzi, iar glonțul smulse o aşchie de lemn dintr-un colț al tocului uşii.

Râsul încetase. Se părea că accesul bolnavului era pe cale de-a se potoli.

Încă un glonț, gândi Sycamore lucid. Mai avea doar un glonț în revolver.

Ultima împuşcătură cutremură camera. Tânărul înainta, clătinându-se spre patul unde rănitul privea confuz revolverul. Omul începu să urle sinistru.

— Diavolilor!

Sycamore ajunse lângă el.

— Opreşte-te Sutter, eu sunt, Sycamore! strigă el cât putu de tare.

— Toți sunteți nişte fiare…

Tânărul nu mai avu cum să evite lovitura. Crosa revolverului îl izbi în piept. Nu mai auzi zgomotul pe care îl făcu arma căzând pe podea, fiindcă se năpustise deja asupra lui Sutter. Omul se apără din răsputeri.

Era o încleştare aprigă, o luptă tăcută întreruptă numai de horcăitul celui

răvăşit de criza iscată de febră şi de gemetele puternice ale lui Sycamore.

În cele din urmă, după o „veşnicie” care durase poate două minute, mâinile lui Sutter se descleştară şi, dintr-odată, dispăru din ele orice urmă de putere, căzură moale lângă capul bolnavului.

Trupul năclăit de sudoare se prăvăli ca un sac umed, ochii i se dădură peste cap. Un ultim ecou al urletelor sale de până acum, un suspin care se stingea, tremură pe buzele sale.

O paloare nefirească îi invadă iarăşi chipul.

Asta fu şi ultima imagine pe care Sycamore o mai înregistră, înainte ca un linţoliu negru să se aştearnă peste el şi înainte ca o forţă căreia n-avea cum să i se împotrivească, să-l culce peste trupul marshall-ului, de-a curmezişul. Apoi i se păru că totul, inclusiv bolnavul şi patul pe care se aflau, se scufundă fulgerător într-un hău necunoscut şi întunecat.

Leşinul nu dură mult – câteva minute doar – dar când Sycamore îşi reveni, cele din juru-i parcă îşi schimbaseră contururile, arătau parcă astfel decât îşi aducea aminte – ca şi cum, între timp, ar fi trecut ore în şir. Îi era îngrozitor de rău. Rana sângera iarăşi puternic. Asta explica şi halul de slăbiciune în care se afla – îi trebuiră mai bine de zece minute ca să poată ajunge în patul său!

Refacerea bandajului îi răpi ultimele puteri. Oboseala acumulată până atunci, durerile, pierderile de sânge şi e forturile avură ca rezultat un fel de sfârşeală care, de îndată ce omul se întinse, îl şi cufundă într-un somn de plumb.

Când se trezi, nu-şi dădu seama – pentru început cât dormise, apoi însă, văzu prin fereastră soarele aproape atingând orizontul. Trecuseră deci mai bine de treizeci de ceasuri. O mişcare prea rapidă îi aminti dureros de ultimele evenimente. Cu un geamăt se întinse din nou, îşi pipăi umărul şi se convinse astfel că nu era vorba de un coşmar.

În celalalt pat Sutter zăcea ţeapăn ca un cadavru.

O privire grăbită îl convinse pe Sycamore că propriul său bandaj era într-adevăr năclăit de sânge, dar că hemoragia în sine se oprise de mult.

Genunchii tremurau ca piftia, în schimb celelalte oase păreau a avea greutatea plumbului.

Sutter avea tot atâtea vieţi câte se spune că le are pisica, dar, faţă de zilele din urmă arăta înspăimântător de slăbit.

Sycamore ajunsese destul de greu la marginea lacului, gândindu-se tot timpul la medicul care trebuia să fi plecat de-acum din Siskadee, urmând ca să ajungă la Clearwater Springs poate chiar în seara următoare. Ghidul acesta îl mai învioră în oarecare măsură – ca şi apa, de altfel.

Drumul înapoi îi luă de trei ori mai mult decât ar fi fost nevoie în mod normal. Când ajunse la patul bolnavului, marshall-ul avea ochii deschişi.

Umplu un pahar cu suc de lămâie. Abia după aceea observă că ochii omului arătau de fapt cu totul altfel decât până acuma. Atât de liniştiţi şi fără acele mişcări anapoda.

Cu paharul plin în mână se aplecă peste el.

— De ce… de ce ai rămas? şopti Sutter – dar atât de încet încât tânărul deabia desluşi cuvintele.

Probabil că era treaz de mai multă vreme. Şi avusese suficient timp pentru a-şi reaminti ultimele evenimente.

— Ar fi trebuit să te las singur? Ia şi bea înghițitură, asta o să-ți priască.

Sutter bău cu înghițituri mici, lacome. O bună parte i se prelinse pe la colțurile gurii; dar asta nu deranja pe nici unul dintre ei.

— Unde… unde se află Sibley?

— A plecat.

— Şi… şi de când zac aşa? întrebă Sutter, minunându-se. Observă bandajul muiat în sânge al lui Sycamore, îi fixă chipul crispat de durere şi clătină imperceptibil capul!

— De şapte zile, răspunse acesta cu o încercare neizbutită de zâmbet, o săptămână întreagă, mr. *Marshall.* Cum te simți?

— Fără vlagă, ca… o lămâie stoarsă. Dar ce sa întâmplat cu dumneata?

— Un glonț în umăr!

— Mai bine nu te-ai mai fi întâlnit cu individul. E un ticălos cel care…

— N-a fost el. Rana nu-i mai veche de o zi.

— Ah…! Mai dă-mi puțină apă!

— D-ta ai făcut-o, *mr. Marshall.* În timpul crizei provocate de frigurile acelea puternice! Cum te simți? Capul te doare?

— Nu, dar simt un fel de apăsare surdă.

— Trebuie neapărat să mănânci!

Sutter înclină capul afirmativ.

— Mă duc să pregătesc – ceva. O clipă doar.

— Ascultă Sycamore… trebuie să bați, la telegraf… sa anunți la Siskadee. Repede, mă simt al naibii, de slăbit… eu…

— Nu mai e nevoie. O bătrână piele-roşie a trecut pe aici. Acum trei zile. Sper ca medicul să ajungă la Clearwater mâine seară sau poimâine dimineața. Şi acum, gura, *mr.* Sutter! – îndată vin cu ceva de-ale gurii.

Dar când reveni – după scurt timp – cu oala aburindă, marshall-ul era iarăşi inconştient.

Nici zguduiturile, nici strigătele, nimic nu reuşi – să-l readucă în simțiri.

Va urma…

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

N° 3

TEAM Rafale

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE", SE PRĂBUȘEȘTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STAȚIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTRUOS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLI GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ I-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZAȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MIJLOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL.
PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚI SĂ OPEREZE ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

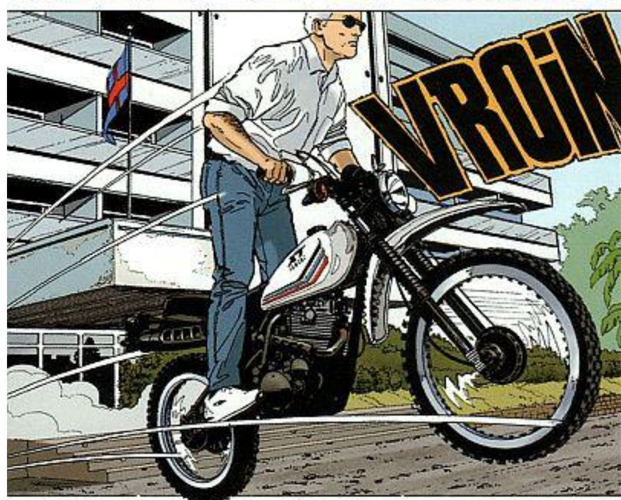
VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

BRAAA
ATENȚIE!
JESS, IA O MAȘINĂ, REPEDE!

HOTEL
VROAW

MANU, ALDO A FOST RĂPIT!
CE?!

M-AI AUZIT BINE! SUNT PE O MOTOCICLETĂ. AVERTIZEAZĂ RESCO SĂ TRIMITĂ URGENT UN CARACAL!
VINE, TOM!

VROiN

YAMAHA

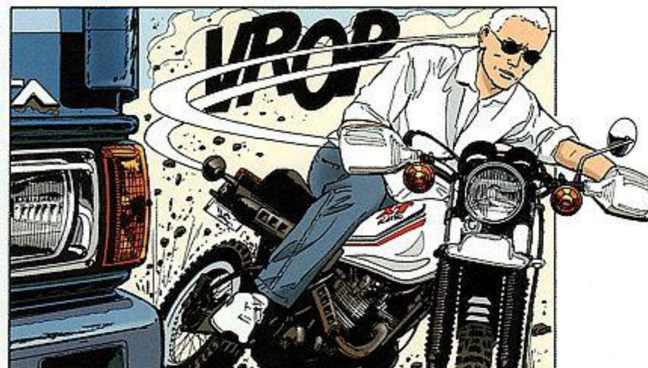

DĂ-MI OFIȚERUL DE SERVICIU, REPEDE, ESTE O URGENȚĂ!
URCĂ!
GENUL ĂSTA DE FATĂ, MI-AM ZIS... E PREA BUNĂ CA SĂ FIE REALĂ.

DĂ-I BĂTAIE!
UN

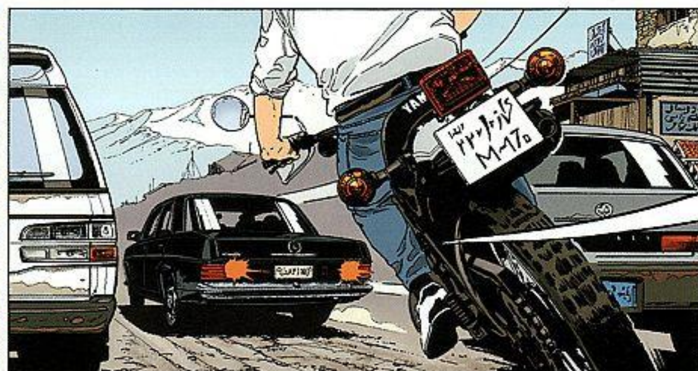

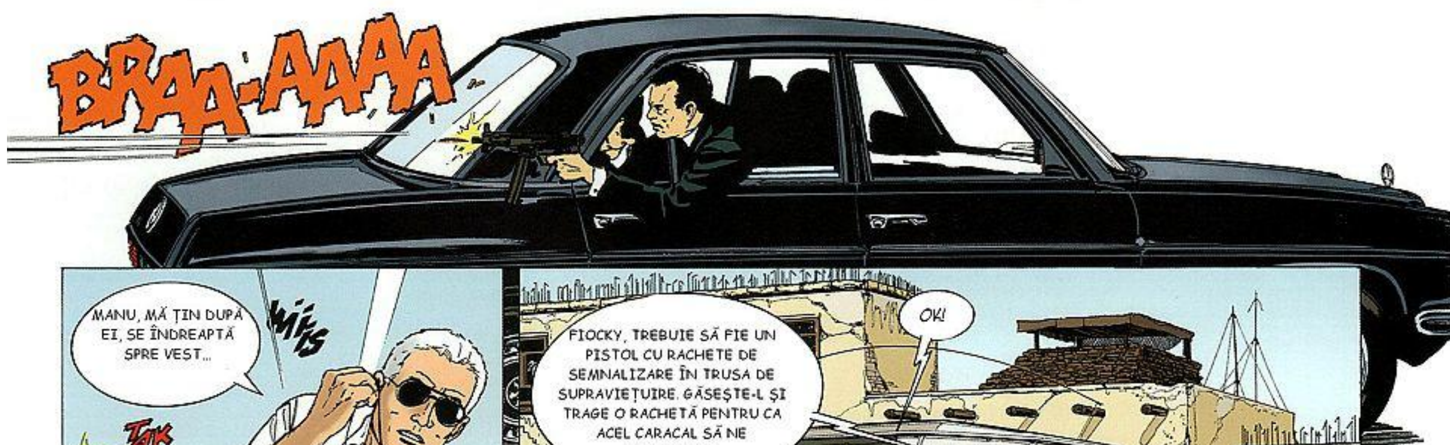
YAMAHA

VROP

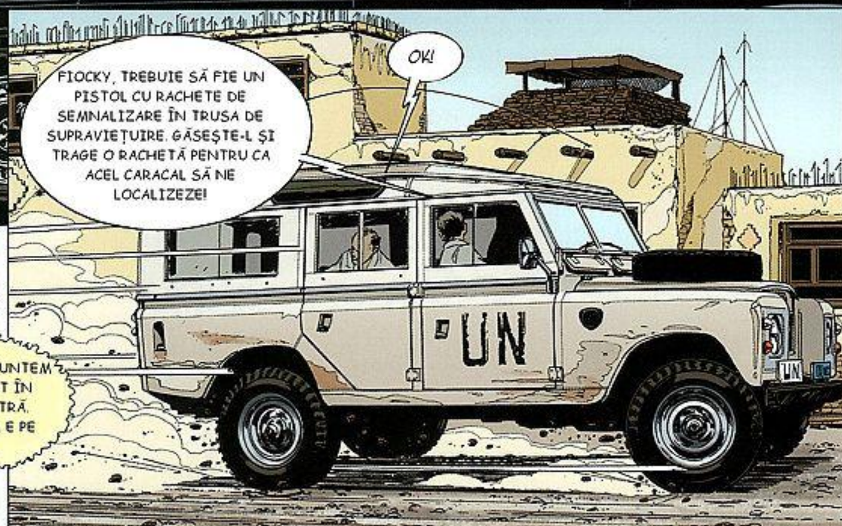

BRAA-AAAA

MANU, MĂ ȚIN DUPĂ EI, SE ÎNDREAPTĂ SPRE VEST...
TAK
AM ÎNȚELES, SUNTEM LA UN MINUT ÎN URMA VOASTRĂ. ELICOPTERUL E PE DRUM.

FIOCKY, TREBUIE SĂ FIE UN PISTOL CU RACHETE DE SEMNALIZARE ÎN TRUSA DE SUPRAVIEȚUIRE. GĂSEȘTE-L ȘI TRAGE O RACHETĂ PENTRU CA ACEL CARACAL SĂ NE LOCALIZEZE!
OK!
UN

TURNUL DE CONTROL KANDAHAR CĂTRE COUGAR RESCO, TRECI PE FRECVENȚA 122,45 PENTRU URMĂRIRE. CODUL UNITĂȚII DE LA SOL ESTE SPEAR. O RACHETĂ ROȘIE ÎȚI VA DA DIRECȚIA.
AVEM CONTACT VIZUAL.

LUĂM DIRECȚIA 270.
NU E BINE. DISTRICTELE VESTICE NU SUNT SIGURE!

ORICUM, NIMIC NU E SIGUR ÎN BLESTEMATUL ĂSTA DE ORAȘ! COUGAR RESCO CĂTRE SPEAR. VOM AJUNGE DEASUPRA VOSTRĂ PESTE UN MINUT!

OK, COUGAR! UITE CUM STĂ TREABA: UNUL DINTRE PILOȚII NOȘTRI A FOST RĂPIT. SE AFLĂ ÎNTR-UN MERCEDES NEGRU URMĂRIT ÎNDEAPROAPE DE UNUL DINTRE BĂIEȚII NOȘTRI CU MOTOCICLETA. NE DIRIJEAZĂ PRIN TELEFONUL MOBIL... SUNT ÎNTR-UN LAND ROVER ÎMPREUNĂ CU DOI PRIETENI, ÎN COADA CONVOIULUI, APROXIMATIV LA 500 M...
RECEPȚIONAT. ÎNCERCĂM SĂ LOCALIZĂM MERCEDESUL ȘI SĂ-L OPRIM FĂRĂ PREA MULTE PAGUBE...

TOM, UNDE EȘTI?
TOT ÎN MIȘCARE CĂTRE VEST, DAR ASTA NU VA MAI DURA MULT. EI NU POT IEȘI DIN ORAȘ PRIN TOATE BLOCAJELE MILITARE

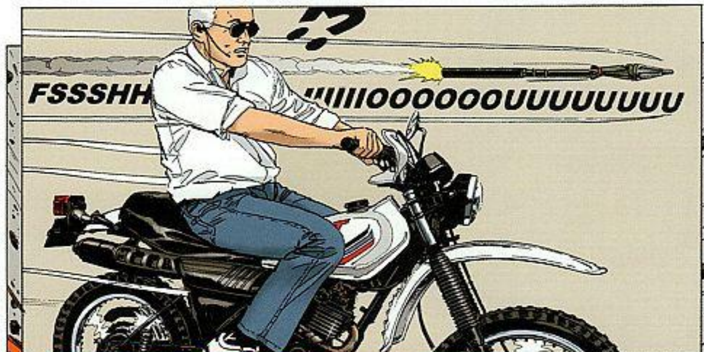

ASTA E, SCHIMBĂ DIRECȚIA CĂTRE NORD!

HARTA... NORD... NORD... SĂ VEDEM... SHIT!
CE-I?! CE-I ACOLO?
UN

TOM,
ATENȚIE!

AI LUT-O LA DREAPTA ÎNTR-UN SECTOR NESECURIZAT...

ȘI ÎNTR-ADEVĂR, ÎN TIMP CE-L TRAVERSA...
VROiiM
SSSHHRRRR

?
FSSSHH
IIIIIOOOOOOOUUUUUUUU

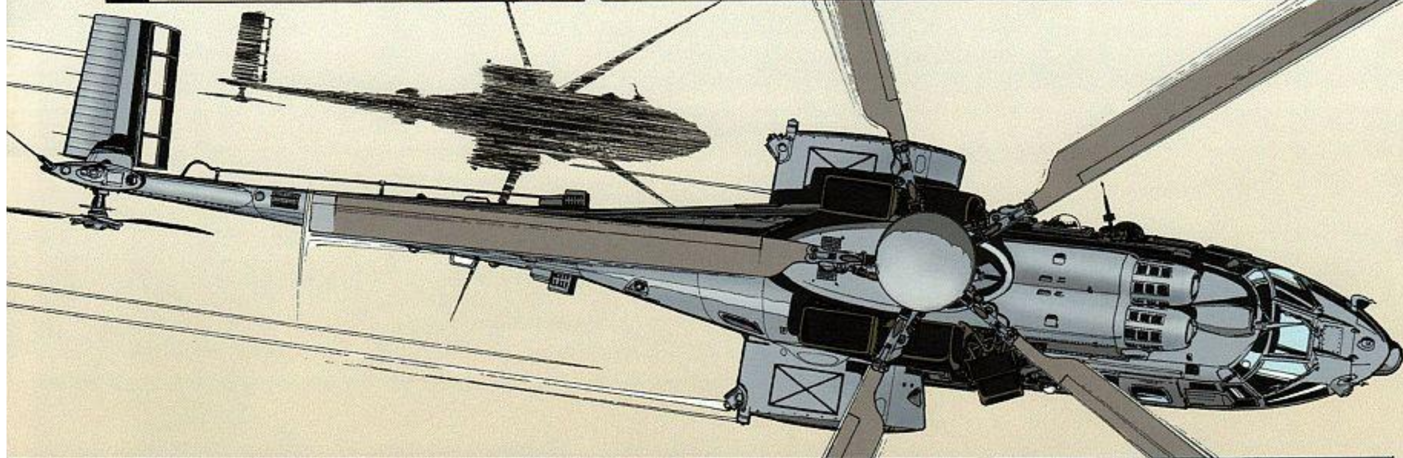

HHIIIIIOOO
AI!...

BANG
BANG

BAOM

NU VENIȚI DUPĂ MINE, E O CAPCANĂ! ȘI AVERTIZAȚI ELICOPTERUL CĂ AU UN TUN DE 23 MM CU DOUĂ ȚEVI!

BRAABRAA-
BRAAAAA

BLAOW

CUM ARATĂ FLĂCĂUL VOSTRU?

PĂR ALB, BLUZĂ ALBĂ, JEANS!
U-N

OK, EL E, ÎL RECUPERĂM!

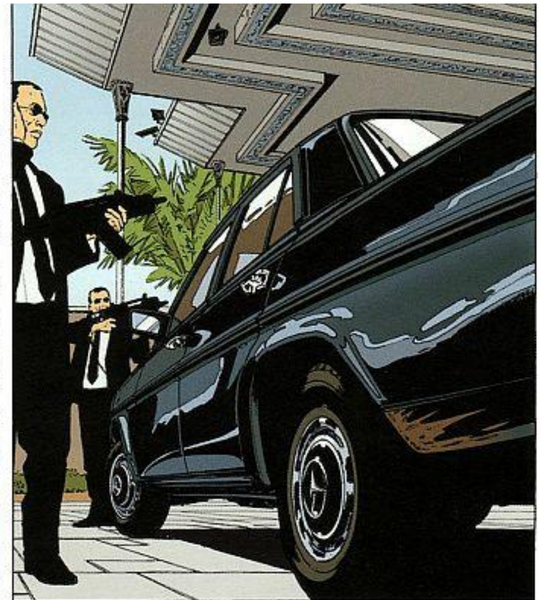
HAIDEM! SĂ IEŞIM DIN CAPCANA ASTA DE ŞOBOLANI!
WIIIII WIIIII
SB

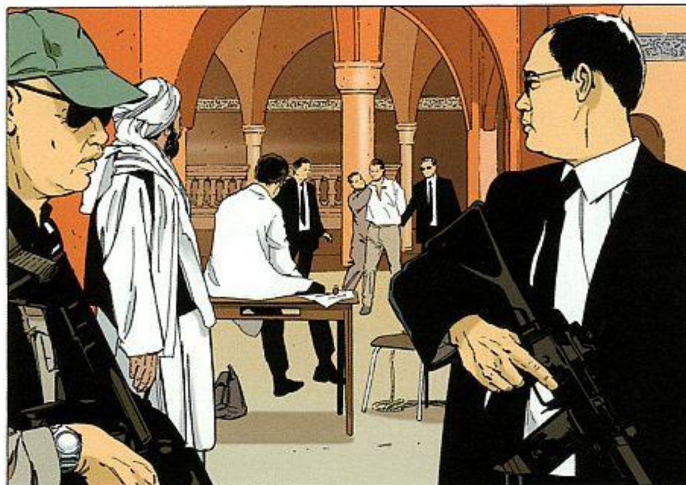
FRANCE

RĂPITORII AU TRECUT PE ACEASTĂ STRADĂ, CĂTRE NORD...
OK, VOM ÎNCERCA SĂ-I GĂSIM. DAR NU POT SPUNE CĂ VA FI CEVA SIMPLU ÎN LABIRINTUL ACESTA!
SECOURS

43

ÎN ACELAŞI TIMP...

CE VEŢI FACE CU EL? SPER CĂ NU-L VEŢI TORTURA?
D-RĂ CHANG, MISIUNEA TA S-A TERMINAT. UNUL DINTRE OAMENII MEI TE VA CONDUCE ÎNAPOI LA CONSULAT.

NU MI-AŢI RĂSPUNS LA ÎNTREBARE!
ŞI NICI N-AM SĂ O FAC. DAR PENTRU CĂ ÎMI PLACE SĂ FIU AMABIL CU TINE, TE REASIGUR: DOCTORUL ZI, AICI DE FAŢĂ, ARE MIJLOACELE DE A-L FACE PE TÂNĂRUL NOSTRU PRIETEN SĂ NE SPUNĂ TOT CE DORIM SĂ ŞTIM, FĂRĂ A UTILIZA NICI CEA MAI MICĂ VIOLENŢĂ.

LINIŞTEŞTE-TE, TOTUL VA FI BINE. DORIM DOAR UN SINGUR LUCRU. DĂ-NE COORDONATELE LOCULUI UNDE A-ŢI PIERDUT CAMIONETA ÎN ACEASTĂ DIMINEAŢĂ.

COLONELE, CE DORIŢI SĂ FAC CU EL DUPĂ CE VA VORBI?
UCIDE-L. FĂ CADAVRUL DISPĂRUT ŞI...

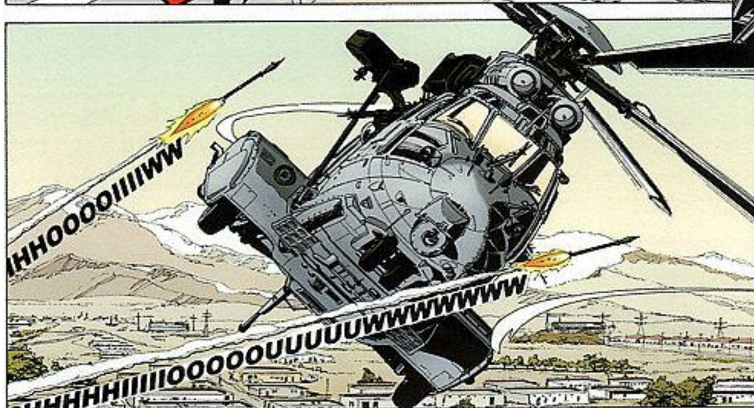

...VA NECESAR ŞI SĂ FIE ELIMINAŢI TOŢI PILOŢII FRANCEZI PREZENŢI ÎN BARUL HOTELULUI. NIMENI NU TREBUIE SĂ POATĂ AJUNGE LA NOI!
ACEASTA NU VA FI CEVA DIFICIL, PRIETENII NOŞTRI TALIBANI TOCMAI M-AU INFORMAT CĂ EI AU INTRAT ÎN SECTORUL NOSTRU CU O MAŞINĂ 4X4. DAR SE LUPTĂ CU UN ELICOPTER.

CU TOATE ARMAMENTUL PE CARE LI L-AM OFERIT, ACEASTA N-AR TREBUI SĂ FIE O PROBLEMĂ. SUNT CAPABILI SĂ RESPINGĂ JUMĂTATE DINTRE ELICOPTERELE COALIŢIEI!

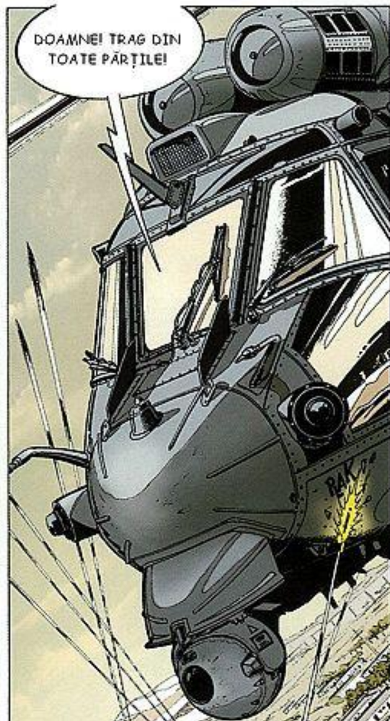

BANG
FFIIOUS

RACHETE LA ORA 4!

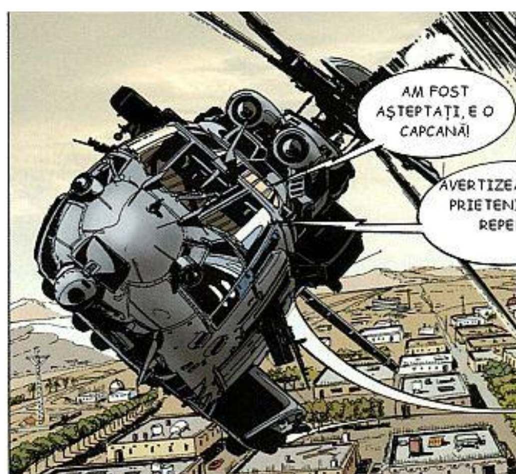

HHOOOOIIIIWW
HHHHIIIIIOOOOOUUUUUWWWWWWW

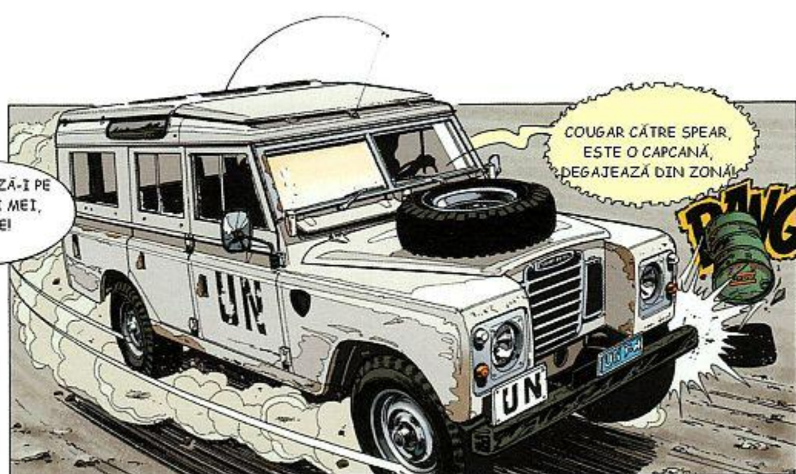

TRAAAA-TRAA-AAAA

DOAMNE! TRAG DIN TOATE PĂRȚILE!

IAR MOMELILE SUNT INEFICIENTE ÎMPOTRIVA RPG!
DEGAJEAZĂ! DEGAJEAZĂ!!!

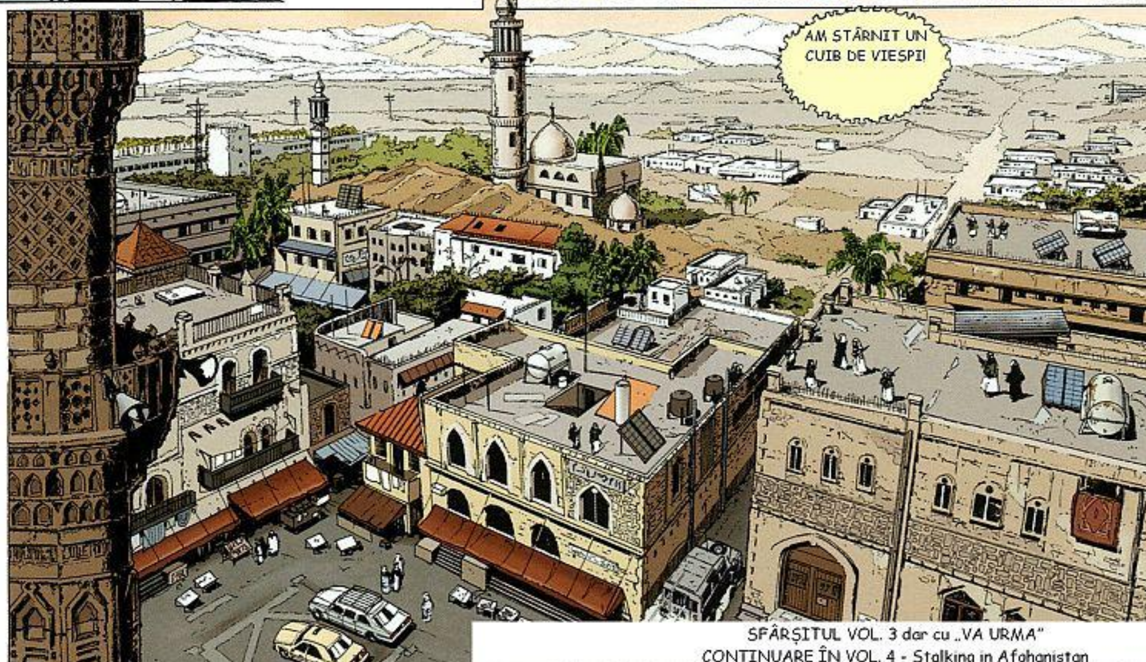

SFÂRȘITUL VOL. 3 dar cu „VA URMA"
CONTINUARE ÎN VOL. 4 - Stalking in Afghanistan

CITIȚI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

În curând in librării, ultimul roman poliţist al lui Sergiu Someşan intitulat “JUSTIŢIARUL”.

Vi se pare cunoscuta imaginea ?

Citiţi, că nici nu ştiţi ce pierdeţi !

Lansare la Final Frontiere pe 2 aprilie 2016

Nic Dobre - Căldura ghețarilor, curând în librării !

„Cartea lui Nic Dobre vorbește, printre multe altele, despre o anume chemare a instinctelor omenești, despre dorul de casă (dacă această sintagmă nu s-a prăbușit deja în desuetudine, sub presiunea implacabilă a unui alt ”ghețar” – globalizarea), despre eternul balans între nerăbdarea marilor explorări și revenirea perpetuă la insula de baștină.”

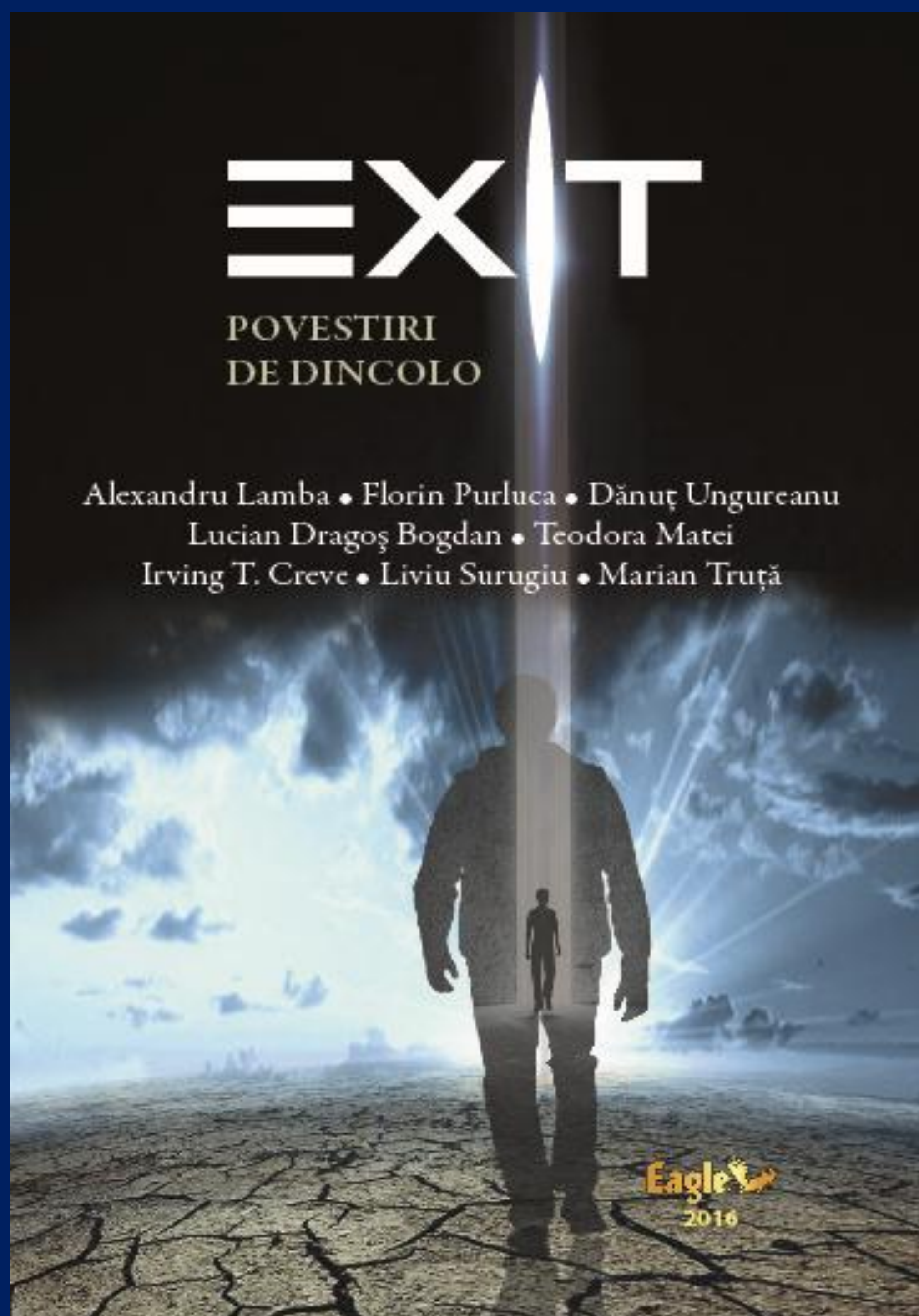
--- Dănuț Ungureanu ---

Lansare la Final Frontiere pe 3 aprilie 2016

EXIT –Povestiri de dincolo

Opt autori explorează pragurile lumii de dincolo, într-o călătorie captivantă, uneori sumbră, alteori amuzantă, alteori plina de tristeţe şi însingurare.

Lansare la Final Frontiere pe 3 aprilie 2016

Alexandru Lamba – Sub steaua infrarosie

Volum de debut

